

GONDOLATOK A HEGYI BESZÉDRŐL

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Hungarian

Szerzői Jog © 2020. Az Új Szövetséget Nemzetközi Kiadványok

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen részét sem a szöveg kifejezett írásbeli engedélye nélkül bármilyen formában vagy bármilyen módon reprodukálható vagy továbbadható, kivéve a kritikus cikkekben és áttekintésekben szereplő rövid idézetek esetén. Kérjük, minden releváns kérdéssel forduljon.

Minden jog fenntartva. A könyv semmilyen részét nem szabad sokszorosítani vagy továbbítani bármilyen formában vagy bármilyen módon, elektronikus vagy mechanikus, beleértve a fénymásolást, rögzítést vagy információt tároló és visszakeresési rendszer segítségével - kivéve egy recenzens, aki idézhet egy rövidebb részeket az áttekintésből, amelyet magazinban vagy újságban nyomtatnak ki - a kiadó írásbeli engedélye nélkül.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalógus a Publikációs Adatokban

Szerkesztette és tervezte: Új Szövetséget Nemzetközi Csoport

Az Egyesült Királyságban Nyomtatva.

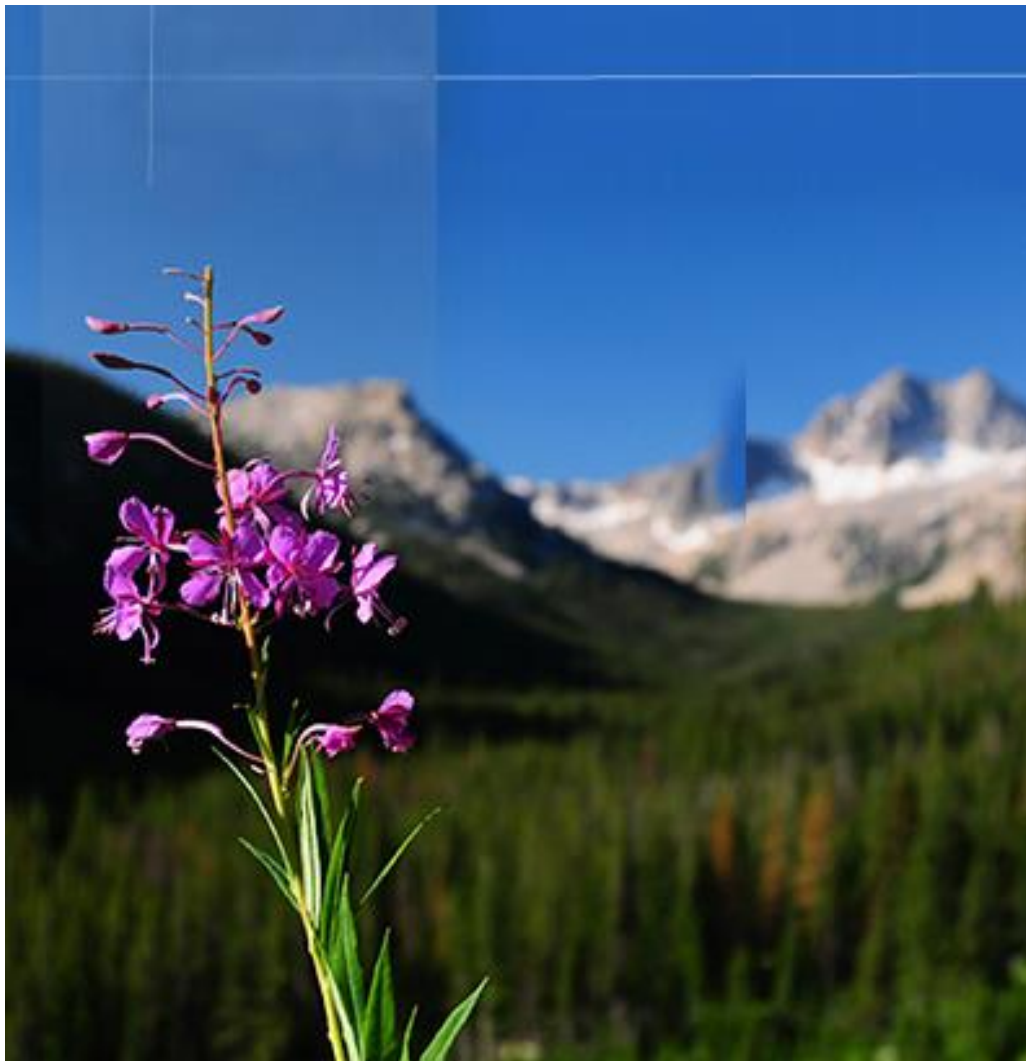
Első nyomtatás: 2020. Május 26

Megjelent a Új Szövetséget Nemzetközi Kiadványok

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Látogasson el a weboldalra: www.newcovenant.co.uk

GONDOLATOK A HEGYI BESZÉDRŐL

Újjászületés

Az ébredés állandó folyamat. Urunk naponta hív közelségének örömébe. Amint Izráel népét táplálta a mennyei mannával, nekünk is mindennap lelki lakomát készít. Napról napra trónja előtt csendben térdelve lelki táplálékot nyerünk, a szívünk megújul. Az igazi lelki megújulás hatására megváltozik gondolataink, szokásaink rendszere, mint ahogy az életmódunk is.

Ezt nevezzük „reformációnak”. „Ti azért szeretteim előre tudván ezt, őrizkedjete, hogy az istentelenek tévely géseitől elragadtatva, a saját erősségekből ki ne essetek; hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen” (2Pt 3:17-18). A reformáció a „kegyelemben való növekedés” gondolatát fejezi ki. Ez teremt lehetőséget a Szentléleknek arra, hogy életünk minden részét összhangba hozza Isten akaratával. Az ébredés vágyat kelt, hogy ismét Isten kedvére tegyünk ott, ahol az engedelmségtől elsodrótunk. A reformáció ahhoz a nehéz dön téshez vezet el, hogy le tudjunk mondani bármiről, ami Isten és közénk áll...

Ez az oldal szándékosan üresen maradt

New Covenant Publications

International Ltd.

Református Könyvek, Újjáalakított Elmék

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Köszönetnyilvánítás

Istennek szentelve.

Előszó

New Covenant Publications International Újra összekapcsolja, az olvasót, az Isteni tervvel a mely összeköti a mennyet és a földet és megerősíti a szeretet örök törvényét. A logó, a Szövetség Láda jelképezi a közösséget Jézus Krisztus és a saját népe közt, és az Isten törvényének a központosságát. Mint meg van írva „*Hanem ilyen lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával fogok kötni, ha eljön az ideje – így szól az Úr –: Törvényemet beléjük helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek*” Jeremiás 31:31-33 Zsidók 8:8-10 Valójában az új-szövetség bizonyoságot tesz egy új megváltásról, mely bizonyoságot tesz a megváltásról, mely változatlan harcból született és vér által volt lepecsételve.

Számtalan századok során, sokan szenvedtek bosszantó csapásokat és érthetetlen szenvedéseket melyek olyan módon voltak kiszámítva, hogy az igazságot eltörölje. Főleg a Sötét Korszakban nagyon vívtak ez fény ellen és elhomályosítva emberi szokásoktól és népszerű tudatlanságtól, mert a föld lakosai megutálták a bölcsességet és vétkeztek ez szövetség ellen. A kiegyezés (kompromisszum) betegsége szaporodó gonosszággal dühösítette a féktelen elfajzás megkorbácsolását és bolond embertelenséget, mely az igazságtalanul feláldozott sok emberi életet, mert visszautasították földadni a köztudat szabadságát. Mindazonáltal az elveszett tudományt föltámasztották főleg a Reformáció korszaka alatt.

A Reformáció korszaka a tízen hatodik században lobbantott fel egy igazság szikrája felgyújtott egy igazság pillanatát. Alapos változást és következetes zűrzavart a mint látható volt az ellen Reformációban. Habár ebben a kiadásban ismét felfedezheti az olvasó a tagadhatatlan az értelmét az egyedüli felkelésnek a reformátorok részéről és más bátor úttörőket. Az elmondásaikból megérthető a pusztító harcokat, a fő okokat miért volt ilyen rendkívüli ellenállás és természetfeletti beavatkozás.

A jelmondatunk: “ Református Könyvek, Újjáalakított Elmék,” Hangsúlyozza, az elkülönített irodalom műfaját, mely íratott egy válságos időszakba és a befolyását. Ugyanakkor rezonál a saját újjáalakítás sürgősségével, újjászületéssel és átalakítással. Mint a Gutenbergi nyomda ügynökség összekapcsolt a fordítás

ügynökséggel elterjesztette a Református hit elveit 500 éve a digitális sajtó és az online média elbeszelné minden nyelven az idők végéről szóló világos igazságot.

Tartalomjegyzék

Fejezet 1 — A Hegy Lejtőjén	5
Fejezet 2 — Kik a Boldogok?	8
Fejezet 3 — A Törvény Szelleme.....	28
Fejezet 4 — Igaz Istentisztelet.....	46
Fejezet 5 — Mi Atyánk — Az Úr Imája	58
Fejezet 6 — Bíráló helyett mutass jó példát!	69

Fejezet I – A Hegy Lejtőjén

Több mint ezernégyszáz évvel azelőtt, hogy Krisztus Betlehemben megszületett, Izrael fiai Sikem kies völgyében gyűltek össze, hogy ünnepélyes csendben hallgassák a papok szavát. A beszéd áldást és átkot hirdetve hangzott a hegyek oldaláról. „Az áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak... az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek...” (5Móz 11:27-28). Ezért azt a hegyet, amelyről az áldások szóltak, Áldások-hegyének nevezték el. {HB 7.1}

Mégsem Garizim-hegyéről hangzottak el azok az igék, amelyek áldásként áradtak a bűnös, gyászba borult emberiségre. Izrael ugyanis nem valósította meg az előtte feltárt felemelő eszméket. Az igazi Józsuénak kell majd az embereket a hit valódi nyugalmába elvezetni. Többé nem a Garizim az áldások hegye, hanem az a névtelen hegy a Genezáreti-tó partján, ahol Jézus tanítványjaival az egybegyűlt tömeget tanította. {HB 7.2}

Képzeletben idézzük fel ezt a jelenetet! Miközben a tanítványokkal a hegy lejtőjén elhelyezkedünk, merüljünk el azokban a gondolatokban, érzésekben, amelyek az ő szívüket is eltöltötték. {HB 7.3}

Amikor az Üdvözítő megkezdte tanítói hivatását, a Messiásról és művéről általában olyan felfogás uralkodott, ami által a nép Őt semmiképp nem fogadhatta el. Az őszinte, 8megszentelt lelkelet a hagyományok és ceremóniák előtérbe helyezése miatt teljesen háttérbe szorult; a jövődöléseket a büszke, világias és nagyravágyó emberek magyarázták a népnek. Az emberek a Messiást nem a bűntől szabadító Megváltóként várták, hanem olyan hatalmas fejedelmeként, aki a Júda törzséből származó Oroszlán fennhatósága alatt egyesít majd minden népet. Hiába szólította fel őket Keresztelő János az ősi próféták szívettépő erejével a bűnbánatra, és hiába mutatott rá a Jordán partján Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűneit. Isten megpróbálta figyelmüket az Ésaiás prófétánál megjövendölt szenvedő Megváltóra irányítani, ők azonban erről hallani sem akartak. {HB 7.4}

Ha Izrael tanítói és vezetői teljesen átadták volna magukat Krisztusnak, őket tette volna az emberiséghez küldött követeivé. Isten közelgő országának hirdetése és a bűnbánatra való felhívás először Júdeában hangzott el. Amikor Jézus a kalmárokat a jeruzsálemi templomból kiűzte, ezzel önmagát Messiásnak jelentette ki ; Ő tisztítja meg a lelket a bűn szennyétől, és népét Isten szent templomává teszi. A nép fejedelmei és vezetői azonban nem akartak „leereszkedni”, s az egyszerű názareti Tanítót nem fogadták el. Már második jeruzsálemi látogatása alkalmával bepanaszolták Őt a Nagytanács (Szanhedrin, a zsidóság legmagasabb kormányzó testülete a babiloni fogság után — a szerk.) előtt, és csak a néptől való félelem tartotta vissza az előkelő tisztségek viselőit, hogy el ne fogassák. Jézus ekkor elhagyta Júdeát, és Galileában kezdett tanítani. {HB 8.1}

Már néhány hónapja tanított itt, amikor megtartotta a Hegyi Beszédet. Az üzenet — „elközelített Istennek országa” (Mt 4:17) — felhangzott az egész országban, és általános figyelmet keltett; és tovább tüzelte becsvágyó reményeik lángját. Az új tanító hírneve messze túljutott Palesztina határain, s a papi fejedelmek álláspontjával mit sem törődve, mindenfelé úgy kezdték emlegetni, hogy Ő a várva várt Szabadító. Bármit tett, óriási embertömeg vette körül, és nagy volt az általános lelkesedés. {HB 8.2}

A Jézussal szoros összeköttetésben álló tanítványok számára elérkezett az idő, hogy közvetlenül bekapcsolódjanak Mesterük művébe, hogy a tömegek ne maradjanak felügyelet nélkül, mint a pásztor nélküli juhnyáj. A tizenkét tanítvány közül néhányan már tanítói tisztének kezdete óta a legszorosabb kapcsolatban álltak vele; a többiek pedig úgy érintkeztek egymással, mint Jézus családjának tagjai. A rabbik magyarázataival félrevezetett néppel együtt, általában ők is a földi királyság felállítására vártak. Nem értették Jézus tetteit. Gyakran csodálkoztak, hogy semmiféle kezdeményezést nem tett ügyének előrevitelére, hogy a papok és rabbik barátságát megnyerje; sőt egyáltalán semmit sem tett, hogy királyi hatalmát érvényesítse. A tanítványoknak még igen sok akadályt kellett leküzdeni, hogy arra a magaslatra jussanak, amelyet el kellett érniük Krisztus mennybemenetele után. Jézust mindnyájan szerették; s bár a hitben lassan fejlődtek, Ő mégis úgy tekintett rájuk, mint akikre később fontos művét bízta. Már elég régóta voltak vele, hogy küldetésének isteni eredetében megalapozódjanak, s miután már a nép is látta hatalmának kétségbevonhatatlan jeleit, az út készen állt, hogy országának alapelveit elmagyarázza, s hogy annak igazi lényegét megérthessék. {HB 9.1}

Jézus a Galileai-tenger közelében — a hegy lejtőjén — egész éjjel kiválasztott tanítványaiért imádkozott. Hajnalban magához hívta őket; ima közben kezét áldólag terjesztette ki rájuk, hogy elkülönítse őket az evangélium szolgálatára. Azután a tenger partjára ment, ahol már reggel óta nagy tömeg várta Őt. {HB 9.2}

A rendszeresen megjelenő galileaiakon kívül jöttek az emberek Júdeából, sőt még Jeruzsálemből, Pereából, 10Dekapolisból, Idumeából, Tírusból és Sidonból, s a Földközi-tenger főnői városáiból is: „...amikor hallották, hogy miket mivel vala, nagy sokasággal jövének Őhöz” (Mk 3:8). Mert sokakat meggyógyított: „mert erő származék belőle, és mindeneket meggyógyíta” (Lk 6:17-19). {HB 9.3}

A keskeny tengerpart alkalmatlan volt, hogy elegendő helyet biztosítson — még ha mindnyájan állnának is — a hallgatóságnak. Jézus ezért hallgatóit a hegyoldalra vezette. Amikor olyan sík területre értek, amely alkalmasnak látszott a nagy tömeg elhelyezkedésére, Jézus leült a fűre. A tanítványok és a többiek követték példáját. {HB 10.1}

Érezték, hogy valami rendkívüli fog történni. Azt hitték, hogy Krisztus csakhamar megalapítja, felállítja országát. A reggeli eseményekből következtettek erre, s várták az Úr megnyilatkozását. Az egész hallgatóság feszült várakozással figyelt. Az arcok izgatott

figyelemről tanúskodtak. Amint mindannyian helyet foglaltak a zöldellő hegyoldalon, várva Jézus szavait, szívük megtelt az eljövendő dicsőség gondolatával. Voltak közöttük írástudók és farizeusok is. Ők azt a napot sóvárogták, amely biztosítja számukra a gyűlölt Róma feletti uralmat, a világbirodalom gazdagságát és pompáját. A szegény földművesek és halászok abban reménykedtek, hogy nyomorúságos kunyhóikat, szűkös táplálékukat, fáradtságos életüket, nyomorúságtól való félelmüket kényelmes ház és bőség váltja majd fel; napjaikat pedig édes semmittevéssel tölthetik. Azt is remélték, hogy durva öltözetük helyett — amely nappal öltönyük, éjjel pedig takarójuk volt — Krisztus nekik adja elnyomóik finom és drága ruháit. {HB 10.2}

Mindenki szívét az a büszke várakozás töltötte el, hogy Izraelt nemsokára minden nép az Úr kiválasztott népeként fogja tisztelni, Jeruzsálem pedig egy világbirodalom fővárosa lesz. {HB 10.3}

Fejezet 2 – Kik a Boldogok?

Boldogok a lelki szegények: mert övük a mennyeknek országa (Mt 5:3)

A csodálkozó tömegnek különös és újszerű volt ez a beszéd. Éppen az ellenkezője volt annak, amit eddig a papoktól és rabbiktól hallottak. Semmit sem találtak benne, ami büszkeségüknek hízelegne, vagy ami becsvágyó reményüket táplálná. Az új tanító mégis olyan hatalommal rendelkezett, amely lenyűgözte őket. Az isteni szeretet jó illata úgy áradt ki egyéniségéből, mint a virágok illata. Szavai úgy szálltak, „mint eső a rétre, mint zápor, amely megöntözi a földet” (Zsolt 72:6). Mindnyájan ösztönösen érezték, hogy olvas lelkük titkaiban, mégis gyengéd részvétellel közeledik feléjük. Szívük megnyílt, s miközben Őt hallgatták, Isten Lelke kinyilatkoztatta előttük azon tanítások értelmét, amelyekre az emberiségnek minden időben oly nagy szüksége van. {HB 11.1}

Krisztus korában a nép egyházi vezetői azt gondolták, hogy dúskálnak a lelki javakban. A farizeus imája — „Hálát adok néked Isten, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek...” (Lk 18:11) — az egész közösség, sőt az egész nép érzéseit fejezte ki. Az Urat körülvevő tömegben azonban mégis akadtak néhányan, akik lelki szegénységük tudatára ébredtek. Amikor a csodálatos halfogás alkalmával Krisztus Isteni hatalma megnyilvánult, Péter a Megváltó lábaihoz borulva így kiáltott: „Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5:8). Hozzá hasonlóan, a hegyen össze-gyűlt emberek között is voltak olyanok, akik Jézus szent jelenlétében érezték, hogy „nyomorultak, nyavalyások, szegények, vakok és mezítelenek” (Jel 3:17), s akik Isten üdvözítő kegyelme után vágyakoztak. Bennük Krisztus szavai reményt keltettek; látták, hogy életükre Isten áldása árad. {HB 11.2}

Jézus azoknak is felajánlotta az áldások kelyhét, akik azt hitték, hogy gazdagok, és „sem mire sincs szükségük” (Jel 3:17); de ők megvetéssel fordultak el ettől az értékes adománytól. Aki elég jónak tartja magát, és lelkiállapotával elégedett, az nem törekszik arra, hogy Krisztus kegyelmének és igazságának részesévé váljon. A büszke nem érzi szükségét, ezért elzárkózik Krisztus elől s a felmérhetetlen áldások elől, amelyek tőle jönnek. Az ilyen ember szívében nincs helye Krisztusnak. Akik gazdagok és tiszteletre méltóak a saját szemükben, nem tudnak hittel kérni, így nem is kaphatják meg Isten áldását. Akik úgy érzik, hogy jóllaktak, üresen távoznak; viszont akik érzik, hogy önmagukat meg nem mentetik, saját erejükből meg nem igazulhatnak, azok értékelni fogják a kegyelmet, amelyet Krisztus ajánl nekik. Ők azok a lelki szegények, akiket Jézus boldogoknak (angolban áldottnak mondja itt is és a többi helyen is — a szerk.) nevez. {HB 12.1}

Akiknek Krisztus megbocsát, azokat először bűnbánatra készíti; Isten Lelkének szolgálata, hogy meggyőz bűneinkről. Akiknek szívét Isten Lelke meggyőzi, azok rájönnek, hogy semmi jó nincs bennük. Belátják, hogy mindaz, amit eddig tettek, önzéssel és bűnnel vegyül. A szegény vámszedőhöz hasonlóan, távol állva, szemüket sem merik az égre

emelni. Így szólnak: „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek!” — és ők boldogok (angolban áldottak — a szerk.). A bűnbánók bocsánatot nyerhetnek Krisztustól, mert Ő 13. „Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). Isten ígérete így hangzik: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ésa 1:18). „És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek..., És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok... és lesztek nékem népem, s én leszek néktek Istenetek” (Ezék 36:26-28). „Övök a mennyeknek országa” — mondja Krisztus a lelki szegényekről. Ez az ország nem földi, tehát nem is mulandó. Krisztus feltárta előttük szeretetének, kegyelmének és igazságának lelki birodalmát. Hogy Krisztus bennünket vezérel, annak egyedüli bizonyítéka, hogy hasonlítunk az Emberfiához. Az Ő alattvalói a lelki szegények, az alázatosak és az igazságért üldözöttek; övök a mennyeknek országa. Ha Krisztus műve még nem is egészen tökéletes bennük, a folyamat megkezdődött, és alkalmasakká teszi őket „a szentek örökségében való részvételre a világosságban” (Kol 1:12). {HB 12.2}

Akik beismerik lelki szegénységüket, akik érzik, hogy semmi jó sincs bennük, azok Krisztusra tekintve erőt és igazságosságot nyerhetnek. Ő mondta: „jőjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek” (Mt 11:28). Krisztus felajánlja, hogy szegénységünket kegyelmének gazdagságával cseréljük fel. Bár nem vagyunk méltók Isten szeretetére; azonban kezesünk, Krisztus, méltó rá, és teljesen üdvözítheti is mindazokat, akik hozzá közelednek. Lehet, hogy múltunk rendkívül szomorú, a jelenlegi helyzetünk pedig még csüggesztőbb, de ha úgy megyünk Krisztushoz, ahogy vagyunk — gyengén, elhagyottan és nyomorult állapotban —, a mi részvételtjes Megváltónk elénk jön, átölel bennünket, igazságának fehér ruháját adja ránk, és így vezet bennünket az Atyához. Istennél értünk könyörög: „Kérlek, 1415ne erre a tévelygő gyermekre tekints, hanem énrám! Én vettem át a bűnös helyét.” Bárhogy harcol is Sátán lelkünk ellen, és ha bűneinkre mutatva igényt tart is ránk mint zsákmányra, Krisztus vére nagyobb hatalommal nyilatkozik meg. {HB 13.1}

„Csak az Úrban van igazság és erő... Az Úrban igazul meg és dicsekszik Izraelnek egész magva” (Ésa 45:24-25). {HB 15.1}

Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak (MT 5:4)

E mondat a bűnök feletti őszinte, szívből fakadó sírásról beszél. Jézus mondta: „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok” (Jn 12:32). Aki a keresztre szegezett Üdvözítőre tekint, felismerheti minden ember bűnösségét. Látja, hogy a bűn korbácsolta meg és feszítette keresztre a dicsőség Urát; látja, hogy miközben a Megváltó a leggyengédebb szeretettel vette mindig körül, saját élete csak hálátlanság és lázadás volt mostanáig. Legjobb barátját taszította el, az ég legértékesebb adományát vetette meg; Isten Fiát újból keresztre szegezte, a megsebesített szívet újból átdöfte. A bűnnek mélységes, sötét árja választja el Istentől, és összetört szívvel sír. {HB 15.2}

Akik így sírnak, „azok megvigasztaltatnak”. Isten azért tárja fel előttünk vétkeinket, hogy azokkal Krisztushoz meneküljünk; ezáltal megszabadulunk a bűn béklyóitól, és Isten gyermekeinek szabadságában örvendezhetünk. Őszinte töredelemmel járuljunk a kereszthez, rakjuk le és hagyjuk ott valamennyi bűnünket! {HB 15.3}

A Megváltó szava vigasztaló üzenet a gyászolók és szenvedők számára. Tudjuk, hogy semmi bánat nem ér 16bennünket véletlenül, „Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg (Isten) az embernek fiát” (JSir 3:33). Ha Ő bocsát ránk szenvedést, azok javunkra vannak, hogy általuk megszentelődjünk (Zsid 12:10). Ha mégoly nehéznek és súlyosnak is látszik minden szenvedés, áldására szolgál annak, aki hittel hordozza. Épp az a súlyos csapás, amely látszólag boldogságunkat teszi tönkre, lehet Isten eszköze, hogy szemeinket a menny felé irányítsa. Hányan vannak, akik soha nem ismerték volna meg az Urat, ha a szenvedések nem kényszerítették volna őket arra, hogy nála keressenek vigaszt. {HB 15.4}

Az élet megpróbáltatásai Isten munkatársai; az a rendeltetésük, hogy jellemünkből minden tisztátalanságot és durvaságot eltávolítsanak. A faragás és csiszolás, simítás és fényezés mindig fájdalmas. Jellemünket is oly nehéz csiszolni, mint a durva követ; de ezzel válik alkalmassá arra, hogy helyét elfoglalja a mennyei templomban. Értéktelen anyagra nem fordít az Úr olyan nagy gondot, csak a legbecsesebb köveket csiszolja a hely fenségéhez méltóan. {HB 16.1}

Isten mindazokért fáradozik, akik benne bíznak. A hűségesek dicső győzelmeket aratnak, nagy dolgokat tanulnak meg, és fenséges tapasztalatokat szerezhetnek. Mennyei Atyánk szemmel tartja a gondok alatt roskadozó gyermekeit. Mikor Dávid felment az Olajfákhegyére, „mentében sírva, fejét beborítva, saru nélkül” (2Sám 15:30), Isten részvétellel tekintett rá. Mélységesen bánkódott, lelkiismerete vádolta őt. Külseje is elárulta őszinte töredelmét. Megtört szívéből fakadó bánatkönnyek és kiáltások között tárta ügyét Isten elé, s az Úr nem hagyta el szolgáját. Dávid sohasem állt közelebb a végtelen Szeretet szívéhez, mint amikor menekült, hogy életét mentse ellenségeitől, akiket saját gyermeke lázított fel ellene. Az Úr azt ígérte: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg!” (Jel 3:19). Krisztus nyugalmat ad az aggódó szívnek, és nemesíti a szomorkodó lelket, hogy hajlékává váljon. {HB 16.2}

17

Ha baj és bánat tör reánk, gyakran mi is úgy cselekszünk, mint Jákób. Azt hisszük, hogy azokat az ellenség zúdítja ránk, és addig küzdünk ellenük a homályban, amíg ki nem merülünk; sem vigaszt, sem enyhülést nem találunk. Hajnalhasadáskor tárult fel Jákób előtt, hogy a szövetség Angyala érintette őt, aki ellen lélekszakadásig küzdött. Ekkor sírva és erőtlenséggel borult a végtelen Szeretet keblére, hogy a sóvárgott áldásért könyörögjön. {HB 17.1}

Nekünk is meg kell tanulnunk, hogy a szenvedések jótétemények! Isten fenyítését ne vessük meg, s ne legyünk gyengék, ha büntetéssel sújt bennünket! „Íme, boldog ember az, akit Isten megdorgál; Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. Hat bajodból megszabadít, és a hetedikben sem illet a veszedelem téged” (Jób 5:17—19). Jézus minden szorongatott lelket felkeres, hogy meggyógyítsa. Szomorúság, fájdalom és szenvedés: mind könnyűvé válnak, ha áldott jelenlétét érezzük. {HB 17.2}

Isten nem akarja, hogy néma fájdalommal, sebzett, megtört szívvel, görnyedten járjunk. Ellenkezőleg, hogy felé nézzünk, és szeretettől sugárzó tekintetét felismerjük. Az áldást hozó Üdvözítő ott áll azok előtt is, akiknek szemeit úgy elhomályosítják a könnyek, hogy nem képesek felismerni Őt. Szeretné megfogni a kezüket, szeretne vezetni bennünket, hogy gyermeki bizalommal tekintsünk reá. Szíve mindig tárva-nyitva áll aggodalmaink, fájdalmaink és gondjaink előtt. Örök szeretettel és jósággal vesz körül bennünket. Nyugalmat találhatunk nála; éjjel-nappal szeretetéről gondolkozhatunk. Lelkünket a mindennapi élet gondjai és bajai fölé emeli, s belső békét ad. {HB 17.3}

Gondoljatok erre, fájdalom és szomorúság gyermekei! Vigasztaljon benneteket ez a boldog remény: „Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” (1Jn 5:4). {HB 18.1}

Boldogok azok is, akik — Jézussal együtt — részvételleljesen siratják a bűnbe süllyedt és szenvedő emberiséget. Az ilyen szomorúsághoz nem tapad önzés. Jézus a fájdalmak embere volt: leírhatatlan a szívfájdalom, amit ki kellett állnia. Önfeláldozó buzgalommal igyekezett a nyomort és az élet terhét könnyíteni. Sírt, amikor a tömeget látta, amely vonakodott hozzá jönni, hogy örök életet nyerhessen. Krisztus minden igazi híve ugyanezt fogja tapasztalni. Amilyen mértékben élvezik szeretetét, olyan mértékben fáradoznak majd az elveszettek megmentésén. Részt vesznek Krisztus szenvedéseiben, de dicsőségében is, amely egykor feltárul majd nekik. Mivel részt vettek munkájában és vele együtt viselték a szenvedéseket, részesülni fognak örömeiben is. {HB 18.2}

Jézust az átélt szenvedések képesítették arra, hogy másokat vigasztaljon. „Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek” (Zsid 2:18). Ez a meghívás mindannyiunknak szól: „Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által” (2Kor 1:5). Isten különös kegyelmet tanúsít a szenvedők iránt, amely a szíveket meglágyítja és a lelkeket megnyeri. Szeretete utat tör a megsebzett és megtört szívhez, s gyógyító balsam a gyászolóknak. „Az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket” (2Kor 1:3-4). {HB 18.3}

Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet (Mt 5:5)

Ha a Hegyi Beszéd verseit sorban átvesszük, bizonyos előrehaladást láthatunk a keresztény tapasztalatokban. Akik megérezték, hogy Krisztusra van szükségük, bánkódtak bűneik miatt, és Krisztussal végigjárták a szenvedések iskoláját, azok szelídséget is tanultak a mennyei Tanítótól. {HB 19.1}

Sem a pogányok, sem pedig a zsidók nem értékelték azt a jellemet, amely türelmes és szelíd, mikor igazságtalanul szenved. Bár a Szentírás azt tanítja, hogy Mózes a legalázatosabb és legszelídebb ember volt a földön (4Móz 12:3), ez kortársaira mit sem hatott; sőt ellenkezőleg: sajnálták és megvetették miatta. Jézus pedig a szelídséget azon erények közé számítja, amelyek alkalmasakká tesznek bennünket Isten országára. Saját élete és jelleme által szemléltette e fenséges erény isteni szépségét. {HB 19.2}

Jézus, az Atya dicsőségének fénye, nem tekintette nyereségnek, hogy Ő Istenhez hasonló, „hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén” (Fil 2:7). Leereszkedett a földi élet mélységeibe, és nem tiszteletet követelő királyként járt az emberek között, hanem úgy, mint aki hivatásának tekinti az embertársaiért végzett szolgálatot. Lényében semmi nyoma nem volt az álszenteskedésnek vagy a hideg szigorúságnak. A világ Megváltójának az angyalokénál is nemesebb jelleme volt, de isteni fensége oly szelídséggel és alázatossággal párosult, amely az embereket vonzotta. {HB 19.3}

Jézus „megüresíté önmagát”; cselekedeteiből sohasem ütközött ki az önző én, hanem mindent Atyja akaratának rendelt alá. Mikor földi műve a befejezéshez közeledett, elmondhatta: „Én dicsőítettem téged e földön, 20elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt” (Jn 17:4). Megparancsolta: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok” (Mt 11:29). „Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát” (Mt 16:24). Űzzétek ki szívetekből az önző ént, és ne engedjétek ott tovább uralkodni! {HB 19.4}

Ha Krisztust önmegtágadó szelídségében és alázatosságában szemléljük, a tapasztalat ki kell, hogy mondassa velünk, mint egykor Dániellel, amikor látomásában az Emberfiához hasonló lényt megpillantotta: „És semmi erő sem marada bennem, és orcám eltorzula” (Dán 10:8). Ekkor függetlenségünket és fennhéjázásunkat — amelyeket nagyra tartunk — igazi fényükben látjuk majd, mint Sátán hatalmának jeleit. {HB 20.1}

A romlott emberi természet mindig elő akar törni belőlünk, készen a harcra, de aki Krisztustól tanul, az megszabadul önző énjétől, a büszkeségtől és az uralomvágytól; lelkében békesség honol, mert önmagát Isten Lelkének adta át. Többé nem igyekszünk magunknak a legjobb, a legfőbb helyeket biztosítani; nem igyekszünk mások figyelmét magunkra vonni, tudva, hogy számunkra a legmagasztosabb hely Üdvözítőnk lábánál van. Jézusra nézünk fel, várva, hogy kezünket megfogja, és vezessen; szavára figyelünk, hogy irányítsa életünket. Pál apostol mindezt átélte, és így szólt: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig

most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érttem” (Gal 2:20). {HB 20.2}

Ha Krisztus állandó vendég nálunk, akkor Istennek a minden emberi értelmet felülmúló békessége megőrzi szívünket és értelmünket a Krisztus Jézusban. {HB 20.3}

Bár Üdvözítőnk állandó küzdelmet folytatott, élete mégis békességes volt. A dühös ellenség állandóan üldözte, de Ő így szólt: „Aki küldött engem, énvelem 21van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek” (Jn 8:29). Istennel való tökéletes közösségének békéjét sem emberi, sem sátáni harag nem bonthatta meg. Így szól hozzánk: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek” (Jn 14:27). „Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek” (Mt 11:29). Hordjátok velem a szolgálat igáját Isten dicsőítésére és az emberiség felemelésére, és igámat gyönyörűségnek, terhetem könnyűnek találjátok majd. {HB 20.4}

Csak az önszeretetünk, az önimádatunk rontja meg békénket. Amíg önző énünk él, folyton szükségét érezzük a kellemetlenségek és bántalmazások elleni védekezésnek. Ha azonban önző lényünk már halott, és életünk Krisztussal Istenben elrejtett élet, akkor a velünk szemben éreztetett lekicsinylés nem fáj többé. Süketek és vakok leszünk a gúnyral és bántással szemben. „A szeretet hosszútűrő, kegyes: a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy; de legyenek bár jövendőmondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik” (1Kor 13:4-8). {HB 21.1}

A földi forrásokból reánk áradó szerencse éppoly változékony, mint a körülmények, amelyekből származik. Krisztus békéje ezzel szemben állandó, maradandó béke. Nem függ az élet körülményeitől, sem vagyonunk nagyságától, sem barátaink számától. Krisztus az élő víz forrása, s az általa nyújtott boldogság soha ki nem apad. {HB 21.2}

Ahol Krisztus szelídsége nyilvánul meg, annak a háznak 22lakói boldogságban élnek. A szelíd ember nem idéz elő viszálykodást, és nem válaszol gorombán, hanem megnyugtatja a felizgatott kedélyeket; olyan jóindulatot áraszt, amely a ház minden tagjára jó hatással van. A szelídlelkű család már itt a földön is Isten nagy mennyei családjának része. {HB 21.3}

A szelídek „öröklük a földet”. Az én felmagasztalásának hiú vágya hozta világunkba a bűnt, s emiatt vesztették el ősszüleink a szép föld feletti uralmat. Énjének feláldozása által váltotta meg Jézus az elveszetteket, és azt mondja, mi is győzzünk úgy, ahogy Ő győzedelmeskedett (Jel 3:21)! Örökös társaivá lehetünk az alázatosság és odaadás által, amikor az alázatosak öröklük a földet, és nagy békességnek örvendenek (Zsolt 37:11). Az

alázatosaknak ígért föld nem hasonlít a mostani, a halál és átok árnyékától elhomályosított földhöz. „De új eget és új földet várunk, az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik” (2Pt 3:13). „És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyi széke benne lesz; és ő szolgál szolgálnak néki” (Jel 22:3). {HB 22.1}

Ott többé nem lesz csalódás, gond és bűn; ott senki nem mondja majd, beteg vagyok. Ott nem lesz gyászmenet, halál, elválás, sem megtört szív; de Jézus ott lesz — s vele a békesség. „Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert aki rajtuk könyörült, vezeti őket, és őket vizek forrásaihoz viszi” (Ésa 49:10). {HB 22.2}

23

Boldogok, akik éheznek és szomjúhoz az igazságot: mert ők megelégtettek (Mt 5:6)

Az életszentség: hasonlóság Istenhez, és „az Isten szeretet” (1Jn 4:16). Ez összhangban áll Isten törvényeivel, mert „minden parancsolatod igaz” (Zsolt 119:172), és a „törvénynek betöltése a szeretet” (Róm 13:10). Az igazság: szeretet, és a szeretet Isten világossága és élete. Az az igazság Krisztusban vált testté, és akkor nyerhetjük el, ha Őt elfogadjuk. {HB 23.1}

A szent élet nem nyerhető el rendkívüli erőfeszítés vagy fáradságos munka, sem adományok vagy áldozatok árán. Isten ingyen ajándéka ez, amelyet minden éhező és szomjazó léleknek megad. „Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet” (Ésa 55:1). „Az ő igazságuk tőlem van” (Ésa 54:17). „...és így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk” (Jer 33:16). {HB 23.2}

Semmiféle emberi erő nem nyújthatja azt, ami a lelki szomjúságot és éhséget kielégíthetné. De Jézus így szólt: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem” (Jel 3:20). „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha” (Jn 6:35). {HB 23.3}

A fáradt vándor a pusztában forrás után kutat, és mikor megtalálja, gyötrő szomját oltja vele. Így kell szomjazni a kereszténynek is az élet vizét, amelynek forrása: Krisztus. Ha az Ő jellembeli tökéletességét felismertük, bennünk is felébred a vágy, hogy teljesen megújuljunk, és tisztaságának képmására alakuljunk át. {HB 23.4}

24

Minél jobban megismerjük Istent, annál magasztosabb lesz jellembeli példaképünk, s annál komolyabban vágyunk hozzá hasonlónak válni. Az Isteni rész keveredik az emberivel, amikor a lélek Isten után vágyakozik és áhitattal mondja: „Csak Istenben nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reménységem” (Zsolt 62:6). {HB 24.1}

Ha hiányt érzel lélekben, ha szomjazol és éhezel az igazság után, az annak bizonyítéka, hogy Krisztus a szívedben munkálkodik, hogy a Szentlélek ajándéka által a szívet annak elérésére segítse, amire saját erejéből nem képes. Nem kell sekély vizekből csillapítanunk szomjunkt, mikor előttünk ömlik a hatalmas forrás; amelynek özönéből bőven ihatunk, hogy a hit útján előre haladhassunk. {HB 24.2}

Isten szava az élet forrása. Aki ebből a forrásból merít, az a Szentlélek által Krisztussal fonódik egybe. Közismert igazságok új fényben bontakoznak ki előttünk, régi bibliai igék új értelmet nyernek. Látni fogjuk egyéb igazságoknak a megváltás munkájához való viszonyát. Felismerjük, hogy Krisztus vezet, s isteni Tanító áll mellettünk. {HB 24.3}

Jézus mondta: „A víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne” (Jn 4:14). Aki előtt Isten Lelke feltárja az igazságot, az fenséges tapasztalatokat szerez, vágyat érez arra, hogy másoknak is beszéljen azokról a vigasztaló dolgokról, amelyeket megismert. Mindig újabb gondolatokat közölhet másokkal Krisztus jelleméről és munkájáról. Ösztönzést érez, hogy Krisztus irgalmas szeretetéről beszéljen azoknak, akik Őt már szeretik, de azoknak is, akik még nem. {HB 24.4}

„Adjatok, néktek is adatik” (Lk 6:38), mert Istennek szava „kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról” (Én 4:15). A szív, amely Krisztus szeretetét megízlelte, mind többet akar 25abból felszívni, s amint másoknak is bemutatja azt, még inkább gyarapszik a mennyei kincsekben. A lelkünknek szóló minden egyes isteni kijelentés növeli ismereteinket és szeretetre való képességünket. Az ilyen szív állandó kívánsága: mindjobban megtelni Isten teljességével, hiszen a mi Istenünk örömét leli abban, hogy adjon, mert „végtelen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk” (Ef 3:20).

Krisztus az elveszett emberiség megváltásáért megüresítette és feláldozta magát, ezért mérték nélkül kapta a Szentlelket. Így aztán minden követője ugyanezt fogja tapasztalni, aki teljesen átadja magát neki, hogy szívében Krisztus lakozzon. Urunk megparancsolta nekünk: „Teljesedjete be Szentlélekkel” (Ef 5:18); ez a parancsolat egyúttal olyan ígéret, amely önmagában hordja beteljesülését. Az Atyának úgy tetszett, hogy „benne lakozzék az istenségnek egész teljessége”, és „ti őbenne vagytok beteljesedve” (Kol 2:9-10). {HB 24.5}

Isten olyan bőségben árasztotta reánk szeretetét, „mint a záporosót, mely felüdíti a földet”. Így szól: „Egek harmatozzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyílják meg a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság sarjadjon fel vele együtt” (Ésa 45:8). „A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs; nyelvük a szomjúságban elepedt: én, az Úr, meghallgatom őket, én, Izrael Istene, nem hagyom el őket. Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásivá” (Ésa 41:17-18). {HB 25.1}

„És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért” (Jn 1:16). {HB 25.2}

Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek (Mt 5:7)

Az emberi szív természeténél fogva rideg, sötét és szeretetlen. Amikor irgalmas és megbocsátó, ezt nem önmagától teszi, hanem Isten Lelkének befolyása, munkája nyomán. „Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket” (1Jn 4:19). {HB 26.1}

Isten az irgalmasság forrása. Az Ő neve: „irgalmas és kegyelmes” (2Móz 34:6). Nem úgy bánik velünk, mint ahogy megérdemelnénk; nem kérdezi, méltók vagyunk-e szeretetére, hanem ránk árasztja jóságának gazdagságát. Nem bosszúálló, nem büntetni akar, hanem megváltani. {HB 26.2}

Gondviselésében megnyilatkozó szigorúsága is az elesettek üdvére szolgál. Leghőbb vágya, hogy az emberiség szenvedéseit enyhítse, és sebeit gyógyítsa. Isten előtt egyetlen ember sem büntelen, Ő azonban el akarja törölni vétkeinket. {HB 26.3}

Az irgalmas emberekben Isten részvétteljes szeretete nyilvánul meg, mert ők az isteni természet részesei. Szívük egy ütemre dobban a végtelen Szeretettel; menteni törekszenek, és nem kárhozthatni. Istennek bennük való lakozása kiapadhatatlan forrássá teszi őket. Akiben Krisztus lakozik, annak szíve túlrad a jóakarattól. {HB 26.4}

Ha a szerencsétlenek, a szűkölködők, a bűn és a hitetlenség áldozatai segítséget kérnek, a keresztény nem azt kérdezi: vajon megérdemlike? — hanem, hogyan segíthetek rajtuk? A legnyomorultabb és legmegvetettebb emberben is olyan lelket lát, akiért Jézus meghalt, s akik érdekében Isten megbízta gyermekeit, hogy a békéltetés szolgálatát végezzék. Az irgalmasok azok, akik részvétet éreznek a szegények, a szenvedők és elnyomottak iránt. Jób önmagáról mondja: „Mert megmentém a kiáltozó szegényt 27és az árvát, akinek nem volt segítsége. A veszni indultnak áldása szállt reám, az özvegynek szívét megörvendeztetém. Az igazságot magamra öltém, és az is magára ölte engem; palást és süveg gyanánt volt az én ítéletem. A vaknak én szeme valék és a sántának lába. A szűkölködőnek én atyjok valék, az ismeretlennek ügyét is jól meghányám-vetém” (Jób 29:12-16). {HB 26.5}

Sokan vannak, akik számára az élet csak kemény küzdelem. Érzik kiszolgáltatottságukat, nyomorultak, hitetlenek, és nem tudják, hogy kinek és miért is tartoznának hálával? Ezeket az embereket úgy felüdítené egy barátságos pillantás, egy részvétteljes szó, az együttérzés kifejezése, miként a friss víz a szomjazót. A baráti segítségnyújtás megkönnyítené a terhet, amely oly nagy súllyal nehezedik fáradt vállaikra. Az önzetlen szeretet minden egyes szava és megnyilvánulása Krisztus szeretetének kifejezésre juttatása az elveszett emberiség iránt. {HB 27.1}

Az irgalmasok „irgalmasságot nyernek”. „A mással jóltevő ember megkövéredik, és aki mást felüdít, maga is üdül” (Péld 11:25). A részvétteljes szív édes békét, csendes

megelégedettséget érez, s míg másokkal jót tesz, önmagáról megfeledkezik. Ha Isten Lelke a szívben lakozik — ami az életünkből egyértelmű kell, hogy legyen —, meglágyítja a kemény szívet, és együttérzést, gyengédséget ébreszt mások iránt. Ki mint vet, úgy arat. „Boldog, aki a nyomorultra gondol... Az Úr megőrzi azt és élteni azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának” (Zsolt 41:2-3). {HB 27.2}

Aki életét Istennek ajánlotta fel — az Ő gyermekei szolgálatára —, az kapcsolatba került vele, aki az egész világ összes javainak tulajdonosa. Életét változhatatlan ígéretek aranylánca fűzi az Örökkévalóhoz. A szükség és bánat óráiban az Úr nem hagyja magára. „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az ő gazdagsága 28szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban” (Fil 4:19). A végső szükség órájában védelmet talál az irgalmas ember a részvétteljes Üdvözítő irgalmában: Isten befogadja az örökkévaló hajlékokba. {HB 27.3}

Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert Ők az Istent meglátják (Mt 5:8)

Izrael népe annyira igyekezett ceremoniálisan tisztának maradni, hogy végül elhordozhatatlan teherré vált számukra a vallás. Életük tele volt szabályokkal, korlátozásokkal és a külső tisztátalanságoktól való félelemmel. Nem törődtek azonban azokkal a foltokkal, amelyeket a szennyes gondolatok, a haszonlesés és a gyűlölködés hagyott lelkükön. {HB 28.1}

Jézus egyáltalán nem említi a ceremoniális tisztaságot mint feltételt a mennyekbe való bejutáshoz; csakis a szív tisztaságát hangoztatta. „A felülről jövő bölcsesség pedig először is tiszta” (Jak 3:17). Isten városába nem juthat be semmi tisztátalan. Minden lakójának már itt tiszta szívűnek kell lennie. Aki Krisztustól tanul, az mindinkább megveti a hanyag magaviseletet, az ízléstelen kifejezéseket és goromba gondolatokat. Akinek szívében Krisztus él, annak gondolkodásában és erkölcsiségében tisztaság és nemesedés fog megnyilatkozni. {HB 28.2}

Azonban Krisztus szavainak — „Boldogok, akiknek szívük tiszta...” — sokkal mélyebb a jelentése, mint annak, amit világi értelemben „tisztának” neveznek. E tisztaság alatt értjük az „érzéki ségtől, az élvhajhásztól, a tisztességtelen szándékoktól, a büszkeségtől és önzéstől való mentességet. Legyünk alázatosak, önzetlenek és tiszták, akár a gyermekek!” {HB 28.3}

Csak hasonló értékeli a hasonlót. Hacsak el 29nem fogadjuk az önfeláldozó szeretet alapelvét az életünkben, amely Isten jellemének alapvonása, nem ismerhetjük meg Őt. Istent a Sátán által megtévesztett szív zsarnoknak, irgalmatlannak látja; olyannyira, hogy a saját, sőt még Sátán haszonleső jellemét is a szeretetteljes Alkotóra vonatkoztatja. „Azt gondold, olyan vagyok, mint te?” (Zsolt 50:21). Rendelkezéseit úgy tüntetik fel, mintha bosszúálló kényúrtól származnának. Hasonlóan cselekszenek a Bibliával, Isten kegyelmi javainak kincstárával is. Fenséges igazságait, amelyek magasabbak az egeknél és túlszárnyalják az

örökkévalóságot, nem veszik figyelembe. Az emberek nagy többsége úgy látja Krisztust, mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos! (Ésa 53:2). Amikor Jézus, a testben megjelent Isten az emberek között járt, az írástudók és farizeusok így szóltak róla: „Samaritánus vagy, és ördög van benned” (Jn 8:48). Még tanítványait is olyannyira elvakította önző szívük, hogy képtelenek voltak megérteni Őt, aki azért jött, hogy az Atya szeretetét bemutassa. Ezért járt Jézus magányosan az emberek között. Csak a mennyben értették meg teljesen. {HB 28.4}

Amikor Krisztus dicsőségben megjelenik, az istentelenek nem állhatnak meg tekintete előtt. Jelenlétének fénye szereteteinek életet jelent, a gonoszoknak pedig halált. Eljövetelének várása számukra „az ítéletnek és a tűz lángjának rettenetes várása” (Zsid 10:27). Mikor megjelenik, menekülnek, hogy elrejtőzzenek annak tekintete elől, aki azért halt meg, hogy őket megváltsa. {HB 29.1}

A szív, amelyet a benne lakozó Szentlélek megtisztított, átalakul, megismeri Istent. Mózesnek akkor nyilatkozott meg az Úr dicsősége, amikor a szikla barlangjában elrejtőzött. Nekünk is akkor fog megnyilatkozni Isten fensége és szeretete, ha Krisztusban rejtőzünk el. {HB 29.2}

Hit által látjuk meg Őt; mindennapi tapasztalatainkban pedig felismerhetjük gondviselését, jóságát és részvétét. Felismerhetjük Őt Fiának jellemében is. Isten Lelke feltárja az Atyára és Fiára vonatkozó igazságokat értelmi és érzelmi világunk előtt. A tiszta szívűek meglátják és felismerik Istenben Üdvözítőjüket, s miközben jellemének szépségét és tisztaságát szemlélik, arra törekszenek, hogy képmását visszatükrözzék. Felismerik benne Atyjukat, akinek legforróbb vágya, hogy megtérő fiát átölelje. Kimondhatatlan öröm és gyönyör tölti be szívüket. {HB 30.1}

A tiszta szívűek felismerik Istent hatalmas kezének művei által, a természet szépségeiben, amelyek a világegyetemet betöltik. Még világosabban olvashatják azonban irgalmasságának, jóságának és kegyelmének kinyilatkoztatásait írott Szavában. Isten gyermekei előtt feltáruznak azok az igazságok, amelyek a bölcsek és okosok előtt rejtve maradnak. Az igazság szépsége és nemessége — amelyet e világ bölcsei fel nem ismernek — mindjobban kibontakozik azok előtt, akikben gyermeki vágy él Isten akaratának ismeretére és teljesítésére. Akkor ismerjük fel az igazságot, amikor magunk is részeseivé válunk az isteni természetnek. {HB 30.2}

A tiszta szívűek már ebben az életben is Isten jelenlétének tudatában élnek, az eljövendő örökkévalóságban pedig Istent szemtől szemben látják majd, miként Ádám együtt járt és beszélt az Úrral Éden kertjében. „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre” (1Kor 13:12). {HB 30.3}

Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak (Mt 5:9)

Krisztus a „Békesség Fejedelme”. Küldetése a bűn által elveszített béke helyreállítása a mennyben és a földön. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5:1). Aki elhatározza magában, hogy bűneit elhagyja és szívét megnyitja Krisztus szeretete előtt, az részesévé lesz a mennyei békességnek. {HB 31.1}

Az igazi békesség alapja Krisztus. Jézusnak a szívben munkálkodó kegyelme megszüntet minden ellenségeskedést, és lecsendesíti a civódást. Megtölti a lelket szeretettel. Aki Istennel és embertársaival békességben él, nem lehet szerencsétlen, boldogtalan. Irigység nem lakhat szívében, gonosz szokások és gyűlölet sem találnak helyet. Aki Istennel összhangban él, részese a mennyei békességnek, és áldásos befolyását másokra is kiárasztja. A békesség Lelke harmatként üdíti fel azt a szívet, amely a világi hajszában megfáradt, és azt megelégtelte. {HB 31.2}

Krisztus a béke üzenetével küldte szét követőit a világba. A békességre igyekvő ember nyugodt és szentséges életmódjának csendes és észrevétlen befolyása által Krisztus szeretetét nyilatkoztatja ki, beszéde és példaadása által embertársait rábírja a bűn elhagyására, és arra, hogy szívüket teljesen Istennek ajánlják fel. {HB 31.3}

„Boldogok a békességre igyekezők, mert ők az Isten fiainak mondatnak.” A békesség Lelke tesz bizonysgot a mennyel való összeköttetésükről. Jézus édes lehelete veszi őket körül; jóságos lényük, jellemük szeretetre méltósága bizonyítja a világnak, hogy Isten gyermekei; az emberek pedig felismerik, hogy ők Jézussal voltak. {HB 31.4}

32

„Mindaz, aki szeret, az Istentől született” (1Jn 4:7). „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé”, hanem „akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai” (Róm 8:9, 14). {HB 32.1}

Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa (Mt 5:10)

Krisztus nem kecsgetti követőit földi dicsőséggel, földi gazdagsággal, sem pedig kísértésektől mentes étellel. Ellenkezőleg, utal arra a kiváltságukra, hogy Urukkal együtt járhatják az önmegtagadás útját, és vele együtt szenvedhetik el a szemrehányásokat, a gyalázatot, mivel a világ nem ismeri őket. {HB 32.2}

Krisztus lejött e földre, hogy az elveszett világot megváltsa, és szembe találta magát, Isten és az emberiség ellenségeinek egyesült erőivel. Irgalmatlan összeesküvésben társultak ellene, a békesség Fejedelme ellen. Bár minden egyes kimondott szava és cselekedete isteni, kegyes irgalomról tanúskodott, a közte és a világ közötti különbség mégis keserű gyűlöletet ébresztett bennük. Krisztus leküzdötte az emberi természet gonosz hajlamait, s ezzel a leghevesebb ellenállást és ellenségeskedést lobbantotta fel. Hasonló sors vár mindazokra, akik kegyesen akarnak élni a Krisztus Jézusban. A becsületesség és a bűn, a szeretet és a

gyűlölet, az igazság és az álnokság közötti küzdelem soha meg nem szűnik. Akinek életében Krisztus szeretete és a szentség szépsége megnyilvánul, az Sától elragadja alattvalóit; azért támad ellene minden erejével a gonoszság fejedelme. Megaláztatás és üldöztetés éri mindazokat, akikben Krisztus Lelke él. Az üldözések módja koronként változhat, 3334de mozgatója örökké ugyanaz a szellem, amely Ábeltől kezdve minden időben üldözte Isten választottait. {HB 32.3}

Mihelyt az ember Istennel való összhangra törekszik, azonnal tapasztalja, hogy a kereszt elleni támadások nem gyengültek. A levegőbeli hatalmak, fejedelemségek és a gonosz szellemek azonnal készek harcolni azok ellen, akik engedelmeskedni akarnak a menny törvényeinek. Következésképpen az üldözések — ha eddig el is szomorítottak bennünket — örömeire szolgáljanak Krisztus tanítványainak, mert ezek a legfőbb bizonyítékai, hogy Mesterük lábnyomában haladnak. {HB 34.1}

Jóllehet, az Úr nem ígéri meg követőinek, hogy az üldözésektől mentesülnek, de ennél sokkal becsesebbet ígér nekik: „Élteden át tartson erőd” (5Móz 33:25). „Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el” (2Kor 12:9). Aki Krisztusért jut a gyötrelmek tüzes kemencéjébe, annak oldalán ott áll Jézus, miként Babilonban is a három hűséges ifjú mellé állt. Aki Megváltóját igazán szereti, minden alkalommal örömmel osztozik vele a megaláztatásokban és gyalázatában. Mestere iránti szeretete megédesíti szenvedéseit. {HB 34.2}

Az ördög minden időben üldözte, sőt meg is ölte Isten gyermekeit, azonban ők haláluk által is győztesek lettek. Kitartó hűségükkel bizonyították, hogy Segítőjük Sátánnál hatalmasabb. Sátán a testet kínozhatta és megölhette, de az Istenben rejtőző krisztusi életet nem érinthette. Börtönök falai közé zárhatta őket, de lelküket nem verhette bilincsekbe. Krisztus foglyai a jelen sötétségén felülemelkedve meglátták a jövő dicsőséget, és így szólhattak: „Mert azt tartom, hogy amiket szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik” (Róm 8:18). „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4:17). {HB 34.3}

A szenvedések és üldözések által Isten dicsőséges jelleme nyilvánul meg kiválasztottaiban. Istennek a világ által gyűlölt és üldözött népe Krisztus iskolájában nevelkedik. Noha e földön a keskeny úton halad, a nyomor tüzes kemencéjében tisztul meg; de nehéz küzdelmek, keserű tapasztalatok és önmehtagadás között is követi Urát. Mindezek által megtanulja a nyomort és a szenvedéseket okozó bűnt gyűlölni. A Krisztus szenvedéseiben való részesüléssel, részesedni fognak dicsőségében is. A próféta látomásában látta Isten népének győzelmi ünnepét. „És láték úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, akik diadalmasok a fenevaden és az ő képén és bélyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, akiknek kezében valának az Istennek hárfái. És éneklik vala Mózesnek, az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak

a te utaid, óh szentek királya” (Jel 15:2, 3). „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak néki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettök” (Jel 7:14-15). {HB 35.1}

Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem (Mt 5:11)

Sátán műve, bukásától kezdve: állandó csalás. Miként Istent rossznak állítja, úgy Isten gyermekeit is hamis színben tünteti fel. Az Üdvözítő így szólt: „A te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám” (Zsolt 69:10). Hasonlóképpen hullanak követőire is. {HB 35.2}

Még senkit sem rágalmaztak oly kegyetlenül a földön, mint az Embernek Fiát. Isten törvényei iránti rendíthetetlen engedelmissége miatt gúnyolták és csúfolták. Ok nélkül gyűlöltek, mégis nyugodtan állt ellenségei előtt; kinyilvánítva nekik, hogy a megaláztatások Isten gyermekei örökségének egyik részét képezik. Azt tanácsolta követőinek, hogy álljanak ellene a gonosz ellenségnek, felhívással erősítve őket őket, hogy tartsanak ki a kísértések között. {HB 36.1}

Ha a rágalom árt is a jó hírnévnek, a jellemet mégsem szennyezheti be. Amíg a bűnbe bele nem egyezünk, addig sem emberi, sem ördögi hatalom nem ejtethet foltot lelkünkön. Az az ember, aki szívével Istenben gyökerezik, a legnagyobb viszontagság és kétségbeejtő körülmények között is éppúgy megáll, mint a jólét idején, amikor látszólag Isten kegye és fénye nyugszik rajta. Szavait, indokait és eljárását hamis színben tüntethetik fel, azonban nem ezekkel törődik, mert ennél sokkal nagyobb érdekek forognak kockán. Kitartó lesz, mint Mózes, aki olyan „erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant” (Zsid 11:27), és nem nézett „a láthatókra, hanem a láthatatlanokra” (2Kor 4:18). {HB 36.2}

Krisztus mindenről tud, amit az emberek félreértenek és meghamisítanak. Gyermekei elviselhetik a félreértések következményeit, és nyugodtan várhatnak, sőt remélhetnek — ha még annyira megveti és gyűlöli is őket az ellenség —, mert semmi sincs úgy elrejtve, hogy nyilvánvalóvá ne legyen. Akik Istent tisztelik, azokat Isten is megdicsőíti angyalok és emberek előtt egyaránt. {HB 36.3}

„Ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, örüljete és örvendezzete” — mondja Jézus, és például állítja elének a prófétákat, akik az Úr nevében beszéltek, és példát nyújtottak „a szenvedésben és béketűrésben” (Jak 5:10). Ábel — Isten gyermekei közül az első keresztény 37— vértanúhalált halt; Énok Istennel járt, a világ pedig nem ismerte; Noét fanatikus vészmadárként gúnyolták. „Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is; mások kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becselebb feltámadásban részesüljenek” (Zsid 11:36, 35). {HB 36.4}

Isten hírnökeit mindenkor megvetették és üldözték, azonban éppen szenvedéseik által terjedt az istenismeret. Minden egyes tanítványnak be kell állni a sorba, előmozdítva Isten ügyét, tudván, hogy az ellenség semmit sem tehet az igazság ellen, hanem csak az igazságért. Isten azt akarja, hogy az igazság közismert legyen, s hogy gondosan kutassák, és beszéljenek róla az emberek; habár mindez megvetést eredményez. Az embereket fel kell rázni közönyükből. Minden harc, üldöztetés és minden erőfeszítés eszköz Isten kezében olyan lelkek felébresztésére, akik e nélkül tovább szunnyadnának. {HB 37.1}

Isten követőinek történetében hányszor igazolódott ez a tapasztalat! Amikor az ékesen szóló és nemes Istvánt a Nagytanács beleegyezésével megkövezték, az evangélium ügyének semmit sem ártott. A mennyei fény, amely arcát beragyogta, s részvéte, amely halálakor mondott imáját áthatotta, olyan éles nyílvevesszők voltak, amelyek meggyőzték a Tanács álszenteskedő szolgálóit, és meghódították Sault, az üldöző farizeust, aki Isten kiválasztott eszköze lett, hogy Jézus Krisztus nevét a pogányokhoz és Izrael gyermekeihez vigye. Később az idős Pál római fogságából a következőket írta: „Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust... azt hívén, hogy fogságom nyomorúságát így megnövelik. Csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik...” (Fil 1:16, 18). Pál elfogatása által annyira 38elterjedt az evangélium, hogy még a császár palotájából is számos lelket nyert meg Krisztusnak. Sátán fáradozásai ellenére is „a romolhatatlan mag”, Isten szava, „amely él és megmarad örökké” (1Pét 1:23), magvetésként hull az emberi szívekbe. Isten gyermekeinek üldöztetése és meggyalázása által Jézus neve megdicsőül, s lelkek menekülnek meg. {HB 37.2}

Nagy jutalom vár a mennyben azokra, akik az üldöztetés és kínzás ellenére is bizonyosságot tettek Krisztusról. Míg világi emberek földi javak után törtetnek, addig Jézus a mennyei kincsekre mutat. És a jutalmat nem kizárólag a jövőre ígéri; kiosztását már itt is megkezdi. Hajdan megjelent az Úr Ábrahámnak, és így szólt hozzá: „Én pajzsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges” (1Móz 15:1). Ez a jutalma mindazoknak, akik Krisztust hűségesen követik. Megismerik, részévé válnak Jézusnak, Immánuelnek, „Akiben van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve”, s akiben „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:3, 9). Amilyen mértékben tárul fel előtte szívünk, olyan mértékben válunk hasonlónak hozzá. Tapasztalhattuk szeretetét és mindenhatóságát, birtokolhatjuk, felfoghatjuk Krisztus kikutathatatlan gazdagságát, hogy „mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának”. És megismerjük „a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Ef 3:18—19), „...ez az Úr szolgálóinak öröksége és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr” (Ésa 54:17). {HB 38.1}

Ez az öröm töltötte be Pálnak és Silásnak a szívét, amikor a filippibeli börtönben éjfélkor imádkoztak és Istent énekekkel magasztalták. Krisztus velük volt, és jelenlétének fénye mennyei dicsőséggel töltötte be a börtön sötétjét. Pál apostol római fogságából — bilincsei

ellenére is, látva az evangélium terjedését — a következőket írta: „És én ennek örülök, sőt örülni is fogok” (Fil 1:18). Krisztusnak a hegyen elhangzott szavai visszhangra találtak Pál apostolnak az üldözött filippibeli gyülekezethez küldött üzenetében: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” (Fil 4:4). {HB 39.2}

Ti vagytok a földnek sava (Mt 5:13)

A só tartósító és romlástól megóvó ereje miatt becsülik. Isten sónak nevezi gyermekeit, amivel arra tanította őket, hogy szándéka szerint általuk akar megnyerni másokat. Nemcsak azért választott ki Isten valamennyi nép közül egy népet magának, hogy őket fiaivá és leányaivá fogadja, hanem hogy általuk megmentő kegyelme feltáruljon minden ember előtt (Tit 2:11). Isten Ábrahámot sem azért választotta ki, hogy csupán barátja legyen, hanem hogy általa valamennyi nép elfogadhassa azokat a nagyszerű kiváltságokat, amelyeket az Úr nekik akart adni. Kereszthalála előtt Jézus a következő imát mondta tanítványai körében: „És én őérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban” (Jn 17:19). Hasonlóképpen, azok a keresztények is, akiket az igazság megtisztított, olyan megmentő tulajdonságokkal bírnak, amelyek a világot a teljes erkölcsi romlástól megóvják. {HB 39.1}

A sónak az eltartásra szánt anyaggal teljesen össze kell vegyülnie, azt egészen át kell hatnia és át kell járnia. Hasonlóképpen, csakis személyes érintkezés útján juthat el az emberekhez az evangélium meg-mentő ereje. Nem menthetjük meg őket nagy tömegben, hanem csak egyenként. A személyes befolyás hatalom. Ezért 40közel kell jutni azokhoz, akiken segíteni akarunk. {HB 39.2}

A só íze a keresztény életerejét jelképezi: Jézusnak szívünkben lakozó szeretetét és Krisztusnak a mi teljes valónkat átható életszentségét. Krisztus szeretete kiárad a szívből, és másokat is befolyásol; ha bennünk lakozik, másokra is kiárad. Úgy kell hozzájuk közelednünk, hogy szívük a mi önzetlen részvétünkől és szeretetünkől felmelegedjék. Az őszinte hívőkből életet jelentő erő árad szét azokra, akikkel kapcsolatba kerülnek. Azonban mégsem az emberek, hanem Isten Lelkének ereje végzi el az átalakító munkát. {HB 40.1}

Jézus a következő ünnepélyes figyelmeztetést fűzte hasonlatához: „Ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.” Miközben a tömeg Jézus szavaira figyelt, emlékezetükben felelevenedett az útszélén, a lábuk alatt csillogó só, amelyet, miután ízét veszttette és teljesen hasznavehetetlenné vált, kiszórtak. Világosan feltárta előttük a farizeusok állapotát és az általuk tanított hitelveknek környezetükre gyakorolt hatását. De bemutatta egyúttal annak a léleknek az életét is, akitől Isten ereje eltávozott, aki elhidegült, és Krisztus nélkül él. Az ilyen lelkeket Isten és az emberek is értéktelennek tekintik, bármilyen magas állást tölt is be. Krisztus mondja: „Vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból” (Jel 3:15-16). {HB 40.2}

Krisztusba, a személyes Üdvözítőbe vetett, élő hit nélkül lehetetlen, hogy befolyásunkat érvényesítsük a kételkedéssel teli világban. Hogyan is adhatnánk át másoknak azt, amivel nem rendelkezünk! Csak saját odaszentelődésünk mélysége szerint gyakorolhatunk áldásos és üdvös befolyást embertársainkra. Ha nem szolgáljuk az embereket, ha nincs bennünk őszinte szeretet, valóságos, élő tapasztalatok hiányában élünk, akkor hiányzik a 41 megmentő erő, nincs meg az összeköttetés a mennellyel, nem ízesíti meg Krisztus az életet. {HB 40.3}

Ha Isten Lelke nem használhat fel bennünket eszközül, hogy általunk Jézus igazságát e világgal megismertesse, akkor olyanok vagyunk, mint az ízét vesztett, értéktelenné vált só. Ha mindennapjainkban nem nyilatkozik meg Krisztus kegyelme, akkor azt bizonyítjuk a világ előtt, hogy az igazság, amelyet vallunk, nem bír megszentelő erővel. Ezáltal Isten szava hatását veszti befolyásunk körében. „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétem is, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi hasznom abból” (1Kor 13:1-3). {HB 41.1}

Ha szeretet lakozik szívünkben, az másokra is árad, nem azért, hogy előnyöket szerezzünk, hanem, mert a szeretet cselekedeteink mozgatóereje. Ez lágyítja jellemünket, uralja érzelmeinket, elnyomja ellenséges indulatainkat, és nemesbíti hajlamainkat. Az ilyen szeretet oly nagy, mint a világegyetem, és összhangban dobban az angyalok szívével. Ha szívünkben lakozik, megdicsőíti egész életünket, és áldást áraszt környezetünkre. Vagyis egyedül szeretet által válhatunk a földnek sójává. {HB 41.2}

Ti vagytok a világ világossága (Mt 5:14)

Amikor Jézus a néphez beszélt, tanításai elevenek és érdekesek voltak, s a természetből vett találó példázataival felkeltette és lekötötte hallgatói érdeklődését. A nép rendszerint már kora reggel összegyűlt. A nap fénylő korongja mind magasabbra emelkedett a kéklő égen, és tovaűzte a völgyeket és a keskeny hegyi ösvényeket borító szürkületet. A rózsás hajnal még ott ékeskedett az égbolton, a felkelő nap sugarai beragyogták az egész környéket, a tó nyugodt tükre visszaverte a rávetődő aransugarakat és a rózsaszínű báránnyelű felhőket. A rügyeken, virágokon és leveleken, mint gyöngyszemek csillogtak a harmatcseppek. A madarak vígan csicseregtek édes dalocskáikat, s az egész természet ujjongott az új nap áldásának. A Megváltó az egybegyűltekre, majd a felkelő napra tekintett, és így szólt tanítványaihoz: „Ti vagytok a világ világossága.” Amint a nap megkezdte szeretetűtjét, hogy az éjszaka árnyait tovaűzve, a világot új életre ébressze, úgy kell Krisztus követőinek is küldetésüket teljesíteniük; mennyei világosságot kell árasztaniuk mindazokra, akik a tévedések és bűnök homályában élnek. {HB 42.1}

A felkelő nap ragyogó fényében a halmokon fekvő városok és falvak mind tisztán látszottak, és csak tovább emelték a táj szépségét. Erre mutatott rá Jézus, amikor ezt mondta: „Nem rejtethetik el a hegyen épített város.” És így folytatta: „Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék, és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak.” {HB 42.2}

Jézus hallgatói főként földművesek és halászok voltak, akiknek egyszerű házukban csak egyetlen helyiség volt, s itt egy szál gyertya szolgált világossággal a ház népének. „Úgy fényljék a ti 4344világosságtok az emberek előtt — mondta Jézus —, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” {HB 42.3}

A Krisztustól szétáradó fényen kívül nincs más világosság, amely az elesett emberiségen segíthetne. Jézus, az Üdvözítő, az egyedüli fény, aki a bűnben veszteglő világ homályát elűzheti. Róla mondja az Írás: „Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága” (Jn 1:4). Ez a fény töltötte be a tanítványokat, s ezért válhattak a világosság hordozóivá. Krisztusnak lelkükben lakozó élete, jellemükben megnyilatkozó szeretete tette őket a világ világosságává. {HB 44.1}

Önmagunkban nincsen világosságunk. Krisztus nélkül olyanok vagyunk, mint a meg nem gyújtott gyertya, mint a nap nélküli hold; egyetlen fénysugarunk sincs a sötét világ számára. Ha azonban az igazság napja felé fordulunk és Krisztussal összeköttetésben élünk, akkor egész lelkünk megvilágosodik isteni jelenlétének fényétől. {HB 44.2}

Krisztus követői többet kell, hogy jelentsenek embertársaik számára, mint csupán egyszerű fénysugár; ők legyenek a világ világossága. Jézus így szól mindazokhoz, akik nevében könyörögnek: „Ti nékem adtatok át magatokat, én pedig a világnak adtalak benneteket, hogy képviselőim legyetek.” Amint Őt küldte az Atya e világba — mondotta —, „akképpen küldelek benneteket én is a világba” (Jn 17:18). Miként Krisztus az Atyát nyilatkoztatta ki, úgy mi, keresztények is valljunk Krisztusról! Ne feledjétek, hogy az Üdvözítő — a világ világosságának egyedüli forrása — emberek által nyilatkozik meg! Isten áldását emberi eszközök közvetítik. Krisztus is, mint embernek Fia jött közénk. Ha az emberi természet az istenivel egyesül, nem maradhat hatástalan. Krisztus minden egyes tanítványa eszköze a mennynek, hogy az embereknek kinyilatkoztassa Istent. A 45dicsőség angyalai arra várnak, hogy a romlás szélén álló lelkeknek általad nyújtsanak mennyei fényt és erőt. A kérdés, hogy a küldöttek elvégzik-e a számukra kijelölt feladatot? Ha nem, akkor a Szentlélek megígért befolyásától fosztjuk meg az embereket! {HB 44.3}

Jézus azonban nem arra buzdít, hogy: erőlködjétek, hogy a ti világosságotok fényt árásson, hanem azt mondja: „Úgy fényljék a ti világosságtok!” (hagyjátok, hogy ragyogjon! — a szerk.). Ha Krisztus szívünkben lakozik, lehetetlen elrejtenuk jelenlétének fényét. Ha azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, nem szolgálnak a világ világosságául, ennek oka, hogy az élet ereje elhagyta őket. Ha nem árasztanak világosságot, az azért van, mert nincsenek összeköttetésben a világosság forrásával. {HB 45.1}

Isten igaz gyermekeit „Krisztusnak bennük lakozó lelke” (1Pt 1:11) mindenkor kortársaik világosságává avatta. Így volt József is Egyiptomban a világosság hordozója: tisztasága, jótékonyága és gyermekies szeretete által Krisztust nyilatkoztatta ki a pogány nemzetnek. Az ígélet földje felé vezető úton Izrael hűségesei világítottak a körülöttük élő népeknek. Isten általuk jelentette ki magát a világnak. Bábelben Dánielről és társairól, Perzsiában Márdokeusról áradtak szét ragyogó fénysugarak a királyi udvar homályában. Így Krisztus tanítványainak is hivatásuk, hogy a világosság hordozói legyenek a menny felé vezető úton. Általuk Isten irgalmassága és jósága tárul fel az emberek előtt, akik az őket övező sötétségben félreismerték Őt. Miközben a tanítványok jó cselekedeteit látják, a szemlélődők késztetést éreznek, hogy a mennyben lakozó Istent tiszteljék, mert tudatára ébrednek, hogy Isten uralkodik a világmindenség felett, akinek jelleme dicsőítésre és követésre méltó. A követők szívében izzó isteni szeretet és az életükben 46megnyilvánuló krisztusi összhang mennyei látomásként hat e világ fiaira, hogy tökéletességét értékelhessék. {HB 45.2}

Ilymódon hozzájárulnak ahhoz, hogy az emberek higgyenek „Istennek hozzánk való szeretetében” (1Jn 4:16). A bűnös és romlott szívek megtisztulnak és átalakulnak, hogy „büntetlenül és örvendve állhassanak meg egykoron az Atya színe előtt” (Jud 24). Az Üdvözítő szavai: „Ti vagytok a világ világossága” — arra utalnak, hogy híveire világszéles missziót bízott. Krisztus napjaiban a haszonlesés, a büszkeség és az előítélet magas és erős válaszfalat emelt a szentség őrei és a föld összes többi népe közé. Ám az Üdvözítő azért jött, hogy ezt az állapotot megváltoztassa. Szavai másként hangzottak, mint a papok és az írástudók tanításai. Krisztus ledönti az önzés és a nemzetiségi előítélet által emelt válaszfalat, s helyette az egész emberiség iránti felebaráti szeretetet tanítja. Kiemeli az embert az önzés szűk látóköréből. Megszünteti a nemzeteket elválasztó összes mesterséges különbséget és a határokat. Nem tesz különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között, hanem azt tanítja, hogy minden rászoruló lélek felebarátunk, s az egész világ a munkaterületünk. {HB 46.1}

Miként a napsugarak eljutnak a föld legtávolabbi pontjára is, úgy akarja Isten, hogy az evangélium fénye is ragyogjon e földön minden egyes emberre. Ha Krisztus gyülekezete az Úrnak ezt a szándékát megvalósítaná, akkor világosság áradna mindazokra, akik most a sötétségben és a halál árnyékában élnek. Ha a gyülekezeti tagok — ahelyett, hogy befelé fordulnak, s így minden felelősséget és kereszthordozást elhárítanak maguktól — elszélednének a föld különböző országaiba, hogy ott fények gyúljanak, és Krisztushoz hasonlóan fáradoznának mások lelki üdvéért, az Isten országáról szóló evangélium gyorsan bejárná az egész földet. {HB 46.2}

Ilymódon teljesedne Isten terve, amelynek véghezvitelére hívta el valamennyi kiválasztottját, Ábrahámától kezdve egészen a mai napig. Így szólt: „És megáldalak téged... és áldás leszesz” (1Móz 12:2). Krisztusnak az evangéliumot hirdető próféták által kijelentett szavai, amelyek a Hegyi Beszédből visszhangzanak felénk, az utolsó nemzedékhez szólnak:

„Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt!” (Ésa 60:1). Ha már feltámadt rajtad az Úr dicsősége, és ráeszméltél szépségére — aki tízezrek közül is kitetszik, és szépsége tökéletes —, ha dicsőségének jelenléte világítja meg lelkedet, akkor ezt az ígét az Úr küldte számodra. Voltál-e már Krisztussal a megdicsőülés hegyén? Lenn a völgyben sok olyan lélek vár rád, akiket démonok szálltak meg, s akik a hit szavát és imáját óhajtják, hogy megszabaduljanak. {HB 47.1}

Ne csak elmélkedjünk Krisztus dicsősége felett, hanem beszéljünk is magasztosságáról! Ésaías próféta nem csak látta, hanem hirdette is Krisztus dicsőségét. Dávid, miközben Isten csodálatos szeretetéről elmélkedett, szíve fellángolt, és ajkai megnyíltak. Nem tehetett másként; beszélnie kellett arról, amit látott és érzett. Vajon lehetséges, hogy valaki tudatára ébred a megváltás csodálatos tervének és Isten egyszülött Fia dicsőségének, anélkül hogy arról bizonyosságot tenne? Lehetséges-e, hogy a Krisztus kereszthalála által megnyilvánuló felfoghatatlan szeretetről elmélkedjünk — amely áldozat értünk volt, hogy el ne vesszünk, hanem örök életet nyerjünk —, s ajkunk túl ne áradjon az Üdvözítő dicsőségének dicsénekétől? {HB 47.2}

„Hajlékában mindene azt mondja: dicső!” (Zsolt 29:9). Izrael kedves dalnoka így magasztalta Őt hárfáján: „A te méltóságod dicső fényéről és csodálatos dolgaidról elmélkedem. Rettenetes voltod hatalmát beszélik, és én a te nagyságos dolgaidat hirdetem” (Zsolt 145:5-6). {HB 47.3}

Magasra kell emelni a gongotai keresztet minden ember előtt, hogy megragadja elméjüket, gondolataikat foglyul ejtse. Akkor szellemi képességeiket isteni erő eleveníti majd meg, akaratukat pedig teljesen átadják Isten igaz munkájára. Az ilyen munkások világosságot árasztanak majd a világra, és beragyogják a földet. {HB 48.1}

Krisztus örömmel fogad minden embert, aki átadja magát neki. Az emberit az istenivel egyesíti, hogy a testet öltött szeretet titkát a világgal közölhesse. Erről beszélj, ezért imádkozz, erről énekelj, hirdesd dicsőségének üzenetét; törekedj előre, felfelé a mennyei Jeruzsálem felé! {HB 48.2}

A próbák türelmes hordozása, az élet hálára indító áldásai, bátor kiállás a kísértésekkel szemben, a szelídség, kedvesség, a kegyelem és szeretet természetes megjelenése azok a fénysugarak, amelyek Isten természetét vetítik az emberek elé, ellentétben az önző szív sötéttségével, amelyben az élet sugarai sohasem világíthatnak. {HB 48.3}

Fejezet 3 – A Törvény Szelleme

Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem (Mt 5:17)

Mennydörgés és villámlás között nyilatkoztatta ki Krisztus Istennek törvényét a Sínai-hegyen. Isten dicsősége mint emésztő tűz ereszkedett alá a hegy csúcsára, és a hegy megremegett az Úr jelenlététől. Alázattal borult földre az egész nép, hogy hallgassa a törvény előírásait. Milyen nagy az ellentét az említett jelenet és a Hegyi Beszéd között! Derült ég alatt, ünnepélyes csendben, amelyet csak a madarak éneke tarkított, fejtette ki országa alapelveit Krisztus. Bár ez alkalommal a szeretet szavait intézte a néphez, mégis a törvény ugyanazon alapelveit fejtette ki előttük, amelyeket egykor a Sínai-hegyen hirdetett ki. {HB 49.1}

Amikor Izrael a törvényt átvette, a hosszú, egyiptomi rabszolgaság miatt annyira eltoppant volt, hogy a hatás érdekében Isten hatalmának és fenségének kellett megnyilvánulnia. Az Úr azonban ennek ellenére a szeretet Isteneként nyilatkozott meg előttük. {HB 49.2}

„Az Úr a Sínai-hegyről jött.

És Seirből támadt fel nékik;

Parán-hegyéről ragyogott elő,

Tízezer szent közül jelent meg, 50Jobbja felől tüzes törvény vala számukra!

Bizony szereti ő a népeket!

Mind kezelnél vannak az ő szentjei,

Odaszegődnek a te lábaidhoz,

És hallgatják a te beszédeidet!”

(5Móz 33:2-3). {HB 49.3}

Isten csodálatos szavakkal nyilatkoztatta ki dicsőségét Mózesnek, amelyek minden idők legdrágább örökségévé váltak. „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt” (2Móz 34:6-7). {HB 50.1}

A Sínai-hegyen kinyilatkoztatott törvény a szeretet alapelveinek kifejezése, s egyben az egész föld részére az ég törvényeinek kinyilatkoztatása. Egyetlen közvetítő által adta nekünk az Atya, és Ő hirdette ki, akinek hatalma összhangot teremthet az emberi szív és a törvény alapelvei között. A törvény célját is kinyilatkoztatta Isten Izrael előtt: „És szent emberek legyetek én előttem” (2Móz 22:31). {HB 50.2}

Izrael nem ismerte fel a törvény lelki tartalmát; látszatengedelmességük csak a külső formák és ceremóniák betartásából állt, anélkül hogy szívüket a magasztos szeretetnek odaszentelték volna. Amikor Jézus jellemével és munkálkodásával szemléltette Isten szent, nemes és magasztos erényeit, és feltárta a csupán külsőségekben megnyilvánuló engedelmesség értéktelenségét, a zsidó nép vezetői nem értették meg szavait, így el sem fogadták azokat. Véleményük szerint Jézus könnyedén vette a törvény követelményeit, s amikor megismertette velük azokat az igazságokat, amelyek Istentől elrendelt istentiszteleteik lelkét képezték volna, megvádolták Őt a törvény eltörlésével, mert ők csak a külsőségekre tekintettek. {HB 50.3}

A farizeusok észrevették az óriási különbséget a saját és az Úr tanítási módszere között. Észrevették, hogy az igazság fensége, szépsége és tisztasága az emberekre gyengéd, de mély benyomást gyakorol. Attól féltek, hogy Jézus elhódítja tőlük a népet, ha nem tesznek ellene valamit. Ezért állandóan figyeltették, alkalmat keresve, hogy a Nagytanácsnál bevádolhassák, elítélhessék és kivégezhessék Őt. {HB 50.4}

Leskelődő kémekek csapata vette körül Jézust a hegyen is, s amikor az igazság elveit feltárta, a farizeusok rögtön azt a véleményüket hangoztatták, hogy tanítása ellenkezik a Sínai-hegyen adott törvényekkel. Többen kijelentették: Jézus azért jött, hogy a törvényt eltörölje. Azonban az Üdvözítő félreérthetetlenül feltárta az isteni törvényekkel szemben elfoglalt álláspontját: {HB 51.1}

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére.” {HB 51.2}

Az ember Teremtője és Törvényadója jelentette ki, hogy nem akarja a törvényt eltörölni. A természet minden tüneménye, a napsugárban szálló kis porszemcsétől kezdve, az űrben lebegő számtalan galaxisig, Isten törvénye alatt tétezik; e törvény iránti engedelmességtől függ a természet világának rendje és összhangja. Ehhez hasonlóan az igazságnak is vannak alapelvei, amelyek az öntudatos lények életét kormányozzák. Az ezekkel való összhangtól függ a világmindenség boldogsága. Isten törvénye már a világ teremtése előtt létezett. {HB 51.3}

E törvény vezeti az angyalokat is; hogy pedig összhang legyen a föld és az ég között, az embernek is engedelmeskednie kell ezeknek a mennyei szabályoknak. Krisztus már Éden kertjében megismertette az első emberpárral a törvényt „Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának” (Jób 38:7). Krisztus földi küldetése nem a törvény eltörléséből állt, hanem abból, hogy kegyelme által az emberiséget az isteni szabályok iránti engedelmességre visszavezesse. {HB 51.4}

Krisztus szeretett tanítványa a hegy lábánál ülve figyelte Mesterének tanítását, s jóval később, Isten Lelkének sugallatára feljegyezte azokat, amelyek a törvény örök érvényét tanítják. „Aki bűnt cselekszik, törvényszegést követ el, mert a bűn törvényszegés.” (1Jn 3:4 — új fordítás). Világosan kijelenti, hogy a törvény, amelyre utal, „előttetek volt kezdettől

fogva” (1Jn 2:7), tehát arról a törvényről van szó, amely már a teremtéskor is létezett, és a Sínai-hegyen csak megismételte Isten. {HB 52.1}

Amikor Jézus a törvényről beszélt, kijelentette: „Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.” A „betölteni” szót olyan értelemben használta, mint amikor Keresztelő Jánossal tudatta szándékát. Így kell nekünk „minden igazságot betölteni”, ami annyit jelent, hogy a törvény követelményeinek mértékét betölteni, példát nyújtani az emberiségnek, hogyan éljenek tökéletes összhangban Isten akaratával. {HB 52.2}

Küldetése az volt, hogy a törvényt „nagygyá” és „dicsőségessé” tegye (Ésa 42:21), hogy feltárja lelki lényegét, hogy bemutassa messze ható alapelveit, és bizonyítsa örökké tartó érvényességét. {HB 52.3}

Krisztus jellemének isteni szépségét még a legnemesebb és a legszelídebb emberek is csak halványan tükrözik vissza. Salamon király a Szentlélek befolyása alatt mondja róla: „Tízezer közül is kitetszik... és ő mindenestől fogva kívánatos” (Énekek 5:10, 16). És mikor Dávid prófétai lélekkel meglátta Őt, így szólt: „Szebb, szebb vagy az ember fiainál” (Zsolt 45:3). {HB 52.4}

Jézus — Atyjának tökéletes képmása, dicsőségének fénye —, az önmagát megtagadó Megváltó, földi léte alatt élő szemléltetője volt Isten törvénye lényegének. Az Ő élete által vált nyilvánvalóvá, hogy a mennyei szeretet, a keresztény életelv az alapja az örök igazság törvényének. {HB 53.1}

Jézus így szólt: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta, vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik” (Mt 5:18). Ő is engedelmeskedett a törvénynek, és ezzel igazolta annak változhatatlan jellegét; egyben bebizonyította, hogy kegyelme által Ádám minden fia és leánya tökéletesen betarthatja az isteni követelményeket. Azt mondta a hegyen, hogy a törvény legkisebb betűje sem múlhat el, míg be nem teljesedik; tehát mindaz, ami az emberiségre vonatkozik, mindaz, ami a megváltási tervvel kapcsolatos, betölti küldetését. Nem szól róla, hogy a törvény valaha is érvénytelenné válna, ehelyett szemeivel az emberi történelem végső határaitra tekint, és kijelenti, hogy a törvény még ekkor is érvényben marad. Ezért senki sem gondolhatja, hogy Jézus feladata a törvény megszüntetése lett volna. Amíg az ég és a föld fennáll, mindaddig érvényesek az isteni törvények is. Igazsága olyan szilárdan megáll, „mint Isten hegyei” (Zsolt 36:7), és az áldás forrásává válik, amely szétárad az egész földre, hogy felüdítse azt. {HB 53.2}

Mivel Isten törvénye tökéletes, ezért változhatatlan; tehát lehetetlen, hogy a bűnös ember saját erejéből a törvény követelményeinek eleget tehessen. Épp ezért jött a Megváltó; küldetése volt, hogy az emberiséget az isteni természet részesévé tegye, és így összhangba hozza Isten törvényeinek alapelveivel. Ha bűneinket elhagyjuk, és elfogadjuk Krisztust Üdvözítőnkül, megdicsőítjük a törvényt. Pál apostol kérdezi: „A törvényt tehát hiábavalóvá

54tesszük-e a hit által? Távol Legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük” (Róm 3:31). {HB 53.3}

Az Újszövetség ígérete így szól: „Adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom be azokat” (Zsid 10:16). Azok a jelképek, amelyek Krisztusra, Isten Bárányára — aki elveszi a világ bűneit — mutattak, halálával mind megszűntek. Az igazság alapelvei azonban — amelyeket a Tízparancsolat fogalmaz meg — olyan szilárdak és változtathatatlanok, mint Isten örökkévaló uralkodása. Egyetlen törvény sem vesztette el hatályát, egyetlen vessző vagy betű sem változott meg. Azokat az alapelveket, amelyeket Isten már a paradicsomban az élet törvényeként adott át az emberiségnek, a helyreállított Édenben is változatlanul megtartja. Mikor a föld ismét Édenné válik, mindenki a szeretet isteni törvénye szerint fog élni a nap alatt. {HB 54.1}

„Uram! örökké megmarad a te igéd” (Zsolt 119:89). „Minden ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak” (Zsolt 11:7-8). „Régtől fogva tudom a te bizonyosságaid felől, hogy azokat örökké állandókká tetted” (Zsolt 119:152). {HB 54.2}

Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen (Mt 5:19)

Vagyis nem lesz számára hely Isten országában, mert aki készakarva egyetlen parancsolatot is megszeg, lélek és igazság szerint valamennyit megszegte. „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös” (Jak 2:10). {HB 54.3}

Nem az engedetlenség nagysága hozza létre a bűnt, mert az Isten akaratától való legparányibb eltérés is bűn. Az eltérés azt mutatja, hogy a lélek még mindig közösséget tart a bűnnel. A szív még mindig két úrnak szolgál; a valóságban még mindig megtagadja Istent, és lázadozik uralmának törvényei ellen. {HB 56.1}

Ha az embereknek joguk volna Isten követelményeitől eltérni, és szabadon állapíthatnák meg szabályaikat, álláspontjaik oly különbözők lennének, mint amilyen különbözők maguk az emberek. Az uralmat teljesen kiragadnák az Úr kezéből, s önző énjük törvényeit állítanák helyébe. Akkor az ember akarata lenne mérvadó, Isten fenséges és szent akaratát — teremtményei iránti szeretetszándékát — pedig megvetnék. {HB 56.2}

Mihelyt az emberek saját útjaikra térnek, azonnal Isten ellen foglalnak állást. Ezért nem kaphatnak helyet Isten országában, mert ellentétben állnak a menny elveivel, hiszen Sátánnak — Isten és ember ellenségének — oldalára álltak. Ne éljünk csupán egy-két parancsolat szerint, hanem mindazon igék által, amelyek Isten szájából származtak. Egyetlen szót sem szabad figyelmen kívül hagynunk — amelyre látszólag talán nincs is szükségünk —, ha a pusztulástól menekülni akarunk. Minden egyes parancsolat az ember boldogságát szolgálja mind a jelenben, mind az elkövetkezendő életben. Az Isten törvényei

iránti engedelmesség kerítésként veszi körül az embert, és megóvja minden bajtól. Aki azonban az Isten által épített kerítést akárcsak egy helyen is megrongálja, azt a védőkörlátot teszi tönkre, amely őt megvédené. Az ellenség az ily módon áttört helyen hatol be, hogy kárt okozzon és romboljon. {HB 56.3}

Amikor őszüleink Isten akaratát egy ponton vakmerően áthágták, olyan kaput nyitottak meg, amelyen át nyomor és szenvedés zúdult az egész világra. Aki példájukat követi, hasonló eredményre jut. Isten minden egyes törvényének alapja a szeretet, s aki e parancsolatoktól eltér, saját szerencsétlenségének és romlásának okozója. {HB 56.4}

Hogyha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába (Mt 5:20)

Jézus azt tanítja, hogy a törvény betűihez ragaszkodó vallás gyakorlása nem elegendő ahhoz, hogy Isten és az ember között összhang jöjjön létre. Így a farizeusok és írástudók oly nagyra becsült igazsága teljesen értéktelen volt. Kemény és szigorú hagyománytiszteletükben sem alázatnak, sem szeretetnek, sem gyengédségnek nem volt helye; csak botránkoztaták a bűnösöket. Így lett belőlük ízetlen só, hiszen mennyei kegyelem hiányában befolyásuk hatástalan, erőtlén volt ahhoz, hogy a világot a pusztulástól megóvja. Csak a szeretet által munkálkodó igaz hit tisztíthatja meg a lelket, mint valamiféle kovász, amely az egész jellemet átalakítja. {HB 57.1}

Izrael népe megtanulhatta volna ezt az igazságot a próféták írásaiból. Az emberi lélek életszentséget és megigazulást óhajtó vágyára már évszázadokkal azelőtt választ adott Mikeás próféta: „Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendő borjúkkal? Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezer olajpatakokban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkem bűnéért? Megjelentette néked, óh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel” (Mik 6:6-8). {HB 57.2}

Hóseás próféta a farizeuskodás lényegét a következő szavakkal jellemezte: „Buja szőlőtő az Izrael, amely termi az ő gyümölcsseit. Gyümölcsének sokasága szerint sokasította meg oltárait” (Hós 10:1). Hivalkodó látszat-istentiszteletükkel valójában a saját vágyaikat szolgálták; vélt igazságuk és életmódjuk annak a törekvésüknek volt a gyümölcse, hogy a törvényt saját elképzelésük szerint tartásuk meg, s így elégítették ki önzésüket. Ezért igazságuk sem lehetett jobb, mint ők maguk, és szentségre való törekvésük is hiábavaló kísérlet maradt csupán; ugyanis a tisztátalant akarták tisztává varázsolni. A törvény olyan szent és tökéletes, mint Isten! Feltárja az ember előtt Isten igazságosságát és szentségét. Az ember nem képes a törvényt saját erejéből megtartani, mert alaptermészete megromlott és eltorzult, így Isten jellemével ellentétben áll. Az önző szív cselekedetei nem tiszták, hisz „minden mi igazságunk olyan, mint a szennyes ruha” (Ésa 64:5). {HB 58.1}

A törvény szent, Izrael fiai azonban mégsem igazulhattak meg általa, mert saját erejükkel akartak megfelelni neki. Krisztus tanítványainak más igazságra, illetve életszentségre van szükségük, mint a farizeusoknak, ha Isten országába akarnak jutni. Isten az Ő Fiában felajánlotta nekik a törvény tökéletes igazságát. Ha szívüket megnyitják Krisztus befogadására, akkor bennük lakozik majd az Istenség egész élete és szeretete, amely őket teljesen átalakítja saját képmására. Így nyerhetik el a megigazolást, az életszentséget, amelyet a törvény megkövetel, mint Isten ingyen ajándékát. A farizeusok azonban elvetették Krisztust, „mert az Isten igazságát nem ismervén, az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek” (Róm 10:3). {HB 58.2}

Miközben Jézus tovább folytatta beszédét, megmagyarázta hallgatóinak, hogy mit jelent tulajdonképpen a törvény megtartása: Krisztus jellemének megnyilatkozását az ember mindennapi életében, miként Isten is naponként megnyilatkozott Krisztusban. {HB 59.1}

Aki haragszik az ő atyjafiára, méltó az ítéletre (Mt 5:22)

Az Úr szólt Mózes által: „Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben... Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat!” (3Móz 19:17, 18). A Krisztus által feltárt igazságok ugyanazok, mint amelyeket a próféták is tanítottak, de az engedetlenség és a bűn szeretete elhomályosította őket. {HB 59.2}

Az Üdvözítő szavaiból megértették a hallgatók, hogy amíg ők másokat bűnösöknek tartanak, saját maguk ugyanolyan bűnösök, mert irigységet és gyűlöletet táplálnak szívükben. {HB 59.3}

A tó másik partján — éppen velük szemben — terült el Básán elhagyatott vidéke, amelynek szakadékai és erdős lankái régtől rablók és gonosztevők rejtekhelyei voltak. Az ott elkövetett rablások és gyilkosságok mindenkinek élénken éltek az emlékezetében, sőt sokan nagy buzgalommal vadászták ezeket a gonosztevőket, bár eközben maguk is szenvedélyes, veszekedő természetűek voltak. A legelkeseredettebb gyűlöletet mutatták római elnyomóik ellen és mások ellen, sőt elfogadhatónak tartották, hogy saját honfitársaikat is gyűlöljék és megvessék, ha azok valamiben másként gondolkodtak. Viselkedésükkel megszegették a hatodik parancsolatot: „Ne ölj!” {HB 59.4}

A gyűlölködés és bosszú szelleme Sátántól ered; 60ez készítette arra az embereket, hogy Isten Fiát megöljék. Aki gyűlöletet és irigységet melenget magában, ugyanazt a lelkületet ápolja, amelynek aratása: halál. A bosszú gondolatában ugyanúgy benne rejlik a gonosz cselekedet, mint a magban a növény. „Aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az, és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna őbenne” (1Jn 3:15). {HB 59.5}

„Aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre.” Isten — Fiának feláldozása által — megmutatta, milyen nagyra becsül minden egyes lelket; senkinek sem

szabad megvetően beszélni felebarátjáról. Embertársaink hibáit és gyengeségeit megláthatjuk ugyan, Isten azonban azok ellenére tulajdonának tekint minden egyes lelket; elsősorban a teremtés folytán, majd pedig Krisztus megváltó vére által. Isten minden embert saját képmására alkotott, tehát a legalacsonyabb sorsúakkal is tisztelettel és szeretettel bánjunk! Isten felelősségre von bennünket minden egyes megvető szóért, amellyel olyan embereket kárhoztatunk, akikért Krisztus életét áldozta. {HB 60.1}

„Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna?” „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik” (1Kor 4:7; Róm 14:4). {HB 60.2}

„Aki pedig azt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére.” Az Ótestamentum a „bolond” szót a pártütőkre vagy azokra vonatkoztatta, akik teljesen a bűnnek éltek. Jézus tehát azt mondja, hogy aki felebarátját pártütőnek vagy istentelennek bélyegzi, ugyanúgy méltó a kárhozatra. {HB 60.3}

Maga Krisztus is „mikor az ördöggel vitatkozván, Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani” (Jud 9). Ha ezt teszi, leereszkedett 61volna Sátán színvonalára, mert a vádaskodás a gonoszság fegyvere. Az Írás „atyánkfiái vádolójának” nevezi (Jel 12:10); Jézus nem akarta Sátán fegyverét használni, hanem így szólt: „Dorgáljon meg téged az Úr!” (Jud 9). {HB 60.4}

Példa ez számunkra. Ha Jézus ellenségeivel kell harcolnunk, ne viszonzunk rosszat rosszal; ne mondjunk olyasmit, ami a vádaskodás látszatával bír! Isten ügyének védelmezője ne használjon olyan szavakat, amelyeneket a menny Fejedelme még Sátánnal való harca közben sem használt; az ítélkezést és kárhoztatást bízunk Istenre! {HB 61.1}

Békélj meg a te atyádfiával (Mt 5:24)

Isten szeretete nem elutasítás; cselekvő és határozott erő; élő forrás, amely állandóan mások áldására árad. Ha Krisztus szeretete lakik bennünk, akkor felebarátaink iránt nem táplálunk szívünkben gyűlöletet, hanem minden úton-módon arra törekszünk, hogy szeretetünket bizonyítsuk. {HB 61.2}

Jézus ezt mondta: „Azért, ha a te ajándéodat az oltárra viszed, és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott az oltár előtt a te ajándéodat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándéodat!” Az áldozati ajándékok azt a hitet fejezték ki, hogy az áldozat bemutatója, Krisztus által, Isten kegyelmének és szeretetének részesévé lett. Azonban, az áldozat, amely Isten megbocsátó szeretetétért akar hálát adni, miközben a gyűlölet szelleme fűti, csak bohózat? {HB 61.3}

Ha azt állítjuk, hogy Istent szolgáljuk, de felebarátunkat megkárosítjuk, vagy vele szemben igazságtalanok vagyunk, akkor Isten jellemét rossz színben tüntetjük fel 62embertársunk előtt. Ezt a bűnt be kell ismernünk és meg kell vallanunk, ha Istennel összhangban akarunk maradni. Ha felebarátunk esetleg sokkal nagyobb jogtalanságot követett el velünk szemben, mint mi ő ellene, ez még nem csökkenti saját felelősségünket. Mikor Isten elé járulunk, és eszünkbe jut, hogy valakinek panasza van ellenünk, szakítsuk félbe imánkat vagy hálaadásunkat, és keressük fel testvérünket, aki neheztel ránk, ismerjük be alázatosan hibánkat, és kérjük tőle bocsánatot! {HB 61.4}

Ha valami módon kárt okoztunk testvérünknek, igyekezzünk hamar jóvá tenni. Ha akaratlanul is hamis bizonyosságot tettünk valakiről, vagy szavait helytelenül értelmeztük, ha befolyását bármely módon megingattuk, menjünk el azokhoz, akikkel erről a testvérről beszéltünk, és az összes ártalmas kijelentésünket vonjuk vissza! {HB 62.1}

Mennyi bajt elkerülhetnénk, ha a testvérek közötti félreértésekről mások előtt nem tárgyalnánk, hanem szeretettel, csak egymás között intéznénk el ügyeinket! Milyen sok kártevő gazt fojtánatok el már csírájában! Krisztus követői pedig milyen szoros kapcsolatban egyesülhetnének az Ő szeretetében! {HB 62.2}

Ha valaki asszonyra tekint gonosz kívánság okáért, immár paráználkodott az ő szívében (Mt 5:28)

Júda népe büszkélkedett erkölcsösségével; undorral tekintettek a pogányok érzékies szokásaira. A római császár parancsára Palesztinában tartózkodó tisztviselők jelenléte állandóan bosszantotta őket, mert az idegenekkel együtt a pogány szokás, élvezetvágy és erkölcstelen életmód honosodott meg az országban. A római hivatalnokok cifra öltözetű szeretőikkel ott sétáltak Kapernaum utcáin; 63könnyelmű és hangos csevegés hangzott a tó felől, amikor a csónakokban tovasiklottak mellettük. Jézus kortársai azt várták, hogy Ő majd szigorúan megrója őket. Mennyire csodálkoztak azonban, amikor ezzel ellentétben az ő szívük gonosz indulatait leplezte le. {HB 62.3}

Jézus kijelentette: amíg a szív bűnös indulatokat és gondolatokat ápol — legyen akármilyen rejtett —, addig a bűn az úr. A lélek még az ellenségeskedés keserűségeinek és a gonoszság kötelékének foglya. Aki az erkölcstelen jelenetekben gyönyörködik, és elnéző a bűnös gondolatokkal és érzéki pillantásokkal szemben, az a nyilvános bűnök gyalázatos voltában és szívettépő nyomorában felismerheti annak a gonoszságnak igazi lényegét, amely szívében fészkel. Nem a kísértés — amely által az ember az átkos bűnt elköveti — okozza a bűnt, mivel az csupán napfényre hozza azt, ami régóta a szívben élt, titkon és elrejtve. {HB 63.1}

„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet” (Péld 4:23). A Menny úgy látja az embert, amilyen a valóságban a lelke legmélyén, legtitkosabb gondolataiban és szándékaiban. „Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert

az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.” (1 Sám. 16:7)
{HB 63.2}

Mint a virág illata:

Olyan szívünk gondolata.

Mint az illat a virágból:

Úgy ez szívünk kincstárából

Szerteárad tettünk szárnyán,

Bensőnk titkát elárulván! {HB 63.3}

És ha a te jobb kezéd botránkoztat meg téged, vágd le azt, és vedd el magadtól (Mt 5:29, 30)

Az emberek még a jobb kezüket is levágnák, ha ezzel megakadályozhatnák, hogy valamilyen halálos betegség az egész testükben elterjedjen. Mennyivel inkább hajlandónak kellene lenni a lemondásra az miatt, ami lelki életünket veszélyezteti! {HB 64.1}

Sátán rabságába süllyedt lelkek csak az evangélium útján menekülhetnek meg, és lehetnek Isten gyermekei, a mennyei szabadság részesei. Isten nem csupán a bűn elmaradhatatlan következményeitől, a szenvedésektől akarja gyermekeit megóvni, hanem magától a bűntől is. A romlott és a bűntől eltorzult léleknek meg kell tisztulnia, át kell alakulnia, hogy magára ölthesse Isten dicsőségét és Fiának hasonlatosságát. „Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek” (1Kor 2:9). Csak az örökkévalóság lesz képes feltárni előttünk azt a nagyszerű életet, amelyet az Istenhez hasonló ember elérhet. E nagyszerű ideál elérése érdekében mindent, ami lelki életünket akadályozza, fel kell áldoznunk. Nagyrészt rajtunk múlik, hogy a bűn uralkodik-e felettünk. Akaratunk odaadását szemünk kivájásához vagy kezünk levágásához hasonlítja az Írás. Sokszor úgy véljük, Isten akaratának követése annyit jelent, hogy megcsonkítva és megnyomorítva haladunk végig az életen. Azonban Krisztus azt mondta, hogy még mindig jobb, ha megcsonkítjuk, megnyomorítjuk és megsebezük saját, önző énünket, ha ezáltal örök életet nyerünk. Amit gyakran nagy szerencsétlenségnek tartunk, legfőbb boldogságunk forrása lehet. {HB 64.2}

Az élet forrása: Isten, s ezért csak úgy nyerhetünk életet, ha vele összekapcsolódunk. „A bujálkodó pedig 65élvén megholt” (1Tim 5:6). Istentől csak akkor nyerhetünk életet, ha akaratunkat teljesen alárendeljük neki. Ha odaadó szívvel teljesítjük akaratát, minden titkos bűn felett győzedelmeskedhetünk. A szív mélyén az emberek szeme elől mélyen elrejtjük a gonosz indulatokat, de vajon hogyan állunk meg Isten előtt? {HB 64.3}

Ha az ember saját elgondolásához ragaszkodik, és vonakodik akaratát Istennek alárendelni, a halált választja, mert a bűnnel és bűnössel szemben Isten „megemésztő tűz”.

Ha valaki a bűnt választja, és attól nem akar elszakadni, Isten jelenléte, amely emésztő tűz a bűn számára, elhamvasztja a bűnöst is. {HB 65.1}

Az Istennek odaszentelt élet: áldozatos élet. Fel kell áldozni az alacsonyabb rendűt a magasabb rendűért; a földit a lelkiért; a mulandót az örökkévalóért. Isten nem kívánja akaratumkat megsemmisíteni, mivel éppen ezt felhasználva teljesíthetjük az Ő akaratát. Adjuk át neki akaratumkat, hogy megtisztítva, nemesebben adhassa vissza nekünk; így jutunk összhangba a mennyyel, s általunk szeretetének és hatalmának gazdagságát áraszthatja szét az emberiségre. Ha az önféjűnek és a keménynyakúnak annyira fájdalmas is ez az átadás, az Ige szerint mégis „jobb tenéked”. Jákob sem tapasztalhatta mindaddig a győzelmes hit diadalát, amíg tehetetlenül, bénán nem borult a szövetség Angyalának keblére; csak ekkor lett „Isten fejedelme”. Ézsau fegyveres csapata tisztelettel megállt Jákob előtt, amikor az „sántított csípőjén” (1Móz 32:31). A királyok büszke leszármazottja, a fáraó meghajolt előtte, és áldását kérte. Hasonlóképpen „üdvösségünk Fejedelmét” is a szenvedések tették tökéletessé (Zsid 2:10). A hitnek fiai „felerősödtek a betegségből... és megszalasztották az idegenek táborát” (Zsid 11:34). Akkor a „sánták is zsákmányt vetnek”, a gyengék olyanok 66lesznek, mint „Dávid”, és „Dávid háza, mint az Úrnak angyla” (Ésa 33:23; Zak 12:8). {HB 65.2}

Szabad-e az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani? (Mt 5:31, 32; Vö. Mt 19:3)

A zsidó nép körében megszokott dolog volt, hogy a férj a legcsekélyebb okért is elvált a feleségétől, az asszony pedig ismét férjhez mehetett. Ez a szokás azonban a legnagyobb nyomort és erkölcsi romlást eredményezte. Jézus a Hegyi Beszédben világosan leszögezte, hogy a hűtlenségen kívül, egyéb ok miatt a házasság fel nem bontható. „Valaki elbocsátja feleségét parázsnaság okán kívül, paráznává teszi azt; és aki elbocsátott asszonyt veszen el, paráználkodik.” {HB 66.1}

Amikor a farizeusok később ismét kérdezték Jézust, hogy a válás megengedhető-e, Ő utalt arra, hogy Isten a házasságot már a teremtéskor elrendelte. „Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt” (Mt 19:8). {HB 66.2}

Felidézte Éden boldog napjait, amikor Isten mindent „igen jó”-nak nevezett. A házasság és a szombat édeni eredetű; két olyan intézmény, amely Isten dicsőségét és az emberek üdvét szolgálja. Mikor az Alkotó a szent pár kezeit egybefonta, így szólt: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté” (1Móz 2:24). Így tette kötelezővé a házasság törvényét Ádám minden fiára, az idők végezetéig. Amit mennyei Atyánk jónak tart, az mindig a legnagyobb áldás és a legteljesebb kibontakozás törvénye az ember számára. {HB 66.3}

Isten minden ránk bízott adományát — így a házasságot is — eltorzította a bűn. Az evangélium feladata 67azonban, hogy visszaállítsa eredeti szépségében és tisztaságában. Az Ó- és Újtestamentum a házassági viszonytal jelképezi azt a gyengéd és szent egységet, amely Krisztust és az Ő népét összeköti, a megváltottakat, akiket a Golgotán szenvedésével megszabadított. „Ne félj... mert férjed a te teremtőd, seregeknek Ura az ő neve, és megváltód Izraelnek szentje” (Ésa 54:4-5). „Térjete meg, szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjetekké lettem néktek” (Jer 3:14). Az Énekek Énekében felcsendül a menyasszony hangja: „Az én szerelme sem enyém, és én az övé”; a vőlegény pedig, aki „tízezer közül is kitetszik” és „mindenestől fogva kívánatos”, így szól: „Mindenestől fogva szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned” (Én 2:16; 5:10, 16; 4:7). {HB 66.4}

Később Pál apostol magyarázta az Efézusi hívőknek: az Úr azért tette a férjete az asszony fejévé, hogy oltalmazója legyen, és a család összes tagját egybefűzze, miként Krisztus is feje egyházának, és Üdvözítője gyülekezete titokzatos testének. Azért mondja az apostol: „De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjeteknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleséteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen” (Ef 5:24-28). {HB 67.1}

Egyedül Krisztus kegyelme képes a házasságot azzá tenni, amivé Isten rendelése folytán lennie kell — az emberiség áldására és nemesbítésére szolgáló intézménnyé. Így a földi családok is jelképezhetik — egységük, békéjük és szeretetük által — a mennyei családot. {HB 67.2}

A ma uralkodó társadalmi állapotok — éppúgy, mint 68Krisztus korában — szomorú ellentétét képezik e szent kötelék mennyei eszményképeének. Azonban a krisztusi evangélium még azoknak is vigaszt nyújthat, akik házasságukban szeretet és boldogság helyett csak csalódást és keserőséget találtak. A Krisztusból áradó türelem és szelídség keserű sorsukat édessé teheti; mert amely szívben Ő lakozik, teljesen megtelik szeretetével, és annyira megelégedett lesz, hogy nem gyötri többé a vágy, hogy mások figyelmét és részvétét felkeltse. Ha pedig magát Istennek átadja, az Ő bölcsessége mindazt elvégzi, amire az emberi bölcsesség képtelen. Kegyelmeének megnyilatkozása sokkal szorosabban kötheti össze az egymástól elhidegült vagy közönyös szíveket, mint bármely földi kötelék: a szeretet aranyláncával, amely kiállja a kísértések próbáját. {HB 67.3}

Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjetek (Mt 5:34)

E tilalom alapját Jézus vetette meg: „Ne esküdjetek se az égre, mert az az Istennek királyi széke; se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy királynak városa; se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérre vagy feketévé.” {HB 68.1}

Minden dolog Istentől származik. Nincs semmink sem, amit nem Istentől nyertünk volna, sőt mi több: semmink sincs, amit nem Krisztus vére szerzett volna számunkra. Saját magunk és mindenünk, amink van, magán hordja a kereszt jegyét; az a vér szerezte nekünk, amely mindennél becsesebb, mert Isten élete. Ennek folytán szavaink megerősítésére semmiféle zálogunk sincs, mert hiszen semmi sem a miénk valójában. {HB 68.2}

A zsidó nép jól tudta, hogy a harmadik parancsolat 69tiltja Isten nevének a hiábavaló kiejtését, viszont megengedhetőnek tartottak egyéb esküformákat, úgyhogy az esküvés szokásos volt náluk. Mózes eltiltotta a hamis esküt, ők azonban számos kibúvót találtak, hogy megszabaduljanak az eskü által vállalt kötelezettségek alól. Nem féltek az istentelenségtől, és nem riadtak vissza a hamis eskütől, ha a törvény ügyes kijátszása által mindez titokban maradhatott. {HB 68.3}

Jézus elítélte eljárásukat. Megmagyarázta, hogy az esküdözés Isten törvényének áthágása. Az Üdvözítő azonban nem tiltotta el a törvény előtti ünnepélyes esküt, amikor Istent tanúnak hívjuk arra, hogy az elmondottak az igazságot, mégpedig a tiszta igazságot tartalmazzák. Hiszen Jézus maga sem vonakodott a Nagytanács előtt esküvel bizonyosságot tenni. Amikor a főpap így szól hozzát: „Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-é a Krisztus, az Istennek fia?“, Jézus ezt felelte: „Te mondad” (Mt 26:63, 64). Ha Jézus a Hegyi Beszédben elítélte volna a törvény előtti eskütételt, a főpap felszólítását visszautasította volna, megerősítve ezzel korábbi tanítását. {HB 69.1}

Sokan vannak, akik nem riadnak vissza, hogy embertársaikat megcsalják, bár megtanulták, és tudatában vannak annak, milyen rettenetes dolog Istennek hazudni. Így mikor esküt kell tenniük, az esküdtetők igyekeznek éreztetni velük, hogy nem csupán emberek, hanem Isten előtt is bizonyosságot kell tenniük, aki a szívekbe lát, és ismeri a tiszta igazságot. A félelmetes ítélet tudata, amely az ilyen bűnt követi, visszatartó erőként hat rájuk. {HB 69.2}

Ha valaki egyáltalán esküt tehet, az elsősorban a keresztény ember, hiszen állandóan Isten jelenlétének tudatában él; tudja, hogy minden egyes gondolata nyilvánvaló a Teremtő szemei előtt. Ha a törvény szerint esküt 70kérnek tőle, bátran hívhatja Istent tanúnak, mivel, amit mond, tiszta igazság. {HB 69.3}

Jézus olyan alapelveket igyekszik lefektetni, amelyek az esküdözést szükségtelenné teszik. Azt tanítja, hogy a tiszta igazság legyen szavaink zsinórmértéke. „Legyen a ti beszédetek: Úgy, úgy; nem, nem; ami pedig ezeken felül vagy on, a gonosztól vagy on.” {HB 70.1}

Ezek a szavak elítélik azokat a haszontalan kifejezéseket, henye töltelékszavakat, amelyek a szentségtörés határait súrolják. Elvetik a színlelő udvariaskodást, az igazságtól való eltérést, a hízgelő beszédmodot, a túlzásokat, az üzleti életben előforduló megtévesztéseket, amint ez ma a társadalmi és üzleti életben szokásos. Jézus szavai azt

tanítják, hogy senkit sem nevezhetünk őszintének, becsületesnek, aki másnak igyekszik feltűnni, mint ami a valóságban, vagy akinek szavai nem fejezik ki szívének igazi érzelmeit. {HB 70.2}

Ha az emberek Krisztusnak e tanításait tiszteletben tartanák, a sok rossz véleményt és barátságtalan ítéletet elhallgatnák, mert kicsoda képes őszintén az igazságot vázolni, amikor mások eljárását és indokait bírálja?! Hányszor befolyásolja károsan az ítéletet a büszkeség, a szenvedély és a személyes érzékenység?! Minden egyes szó, pillantás, sőt még a hanglejtésünk is kifejezhet valótlanyságot; vagy olyan módon is adhatunk elő tényeket, hogy azok a hallgatókban rossz benyomást keltsenek. Tehát minden, ami „ezen felül van” — az igazságon —, „a gonosztól van”. {HB 70.3}

Minden, amit a keresztény tesz, legyen olyan tiszta, mint a napsugár! Az igazság Istentől van, a csalás azonban minden formájában az ördögtől származik, s aki bármely irányban eltér az igazságtól, az a gonosz uralma alá veti magát. Nem mindig könnyű dolog az igazságot megmondani, főképpen pedig akkor nem, ha nem ismerjük teljesen. {HB 70.4}

Hányszor akadályozza előítélet, lelki hajlam, hiányos ismeret és helytelen megítélés olyan ügyek világos megértését, amelyekkel foglalkozunk. Csak akkor vagyunk képesek őszintén megmondani az igazságot, ha gondolatainkat állandóan Ő vezeti, aki az igazság. {HB 71.1}

Krisztus parancsolja Pál apostol által: „A ti beszédetek mindenkor kellemetes legyen” (Kol 4:6)! „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak” (Ef 4:29). E bibliaszövegek fényében láthatjuk, hogy Jézus a Hegyi Beszédben elítélt minden gúnyt, léhaságot és szemérmetlen társalgást. Ezek a szövegek azt kívánják, hogy szavaink ne csak igazak, hanem tiszták is legyenek. {HB 71.2}

Akik Krisztustól tanulnak, azoknak nem lesz közösségük „a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel” (Ef 5:11). Mind beszédükben, mind életükben egyszerűek, nyíltak és igazak, mert törekszenek a szentekkel való közösségre, „akiknek szájában nem találtak álnokság”. {HB 71.3}

Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is (Mt 5:39)

Miután a zsidók gyakran érintkeztek római katonákkal, sokszor volt alkalmuk az elkeseredésre. Hadosztályok állomásoztak Júdea és Galilea különböző helyein, amelyek folyton eszükbe juttatták nemzeti megaláztatásukat. Elkeseredéssel hallgatták a harsogó kürtszót, és nézték a zászló köré gyülekező csapatokat, amikor a katonák a hatalmi jelvények előtt tisztelegtek. A nép és a katonák közti gyakori összetűzések miatt a helyzet egyre rosszabbodott. Ha a római tisztviselők kíséretükkel egyik helységről a másikba utaztak, gyakran kényszerítették a mezőn dolgozó zsidó földműveseket, hogy csomagjaikat

és terheiket helyettük vigyék fel a hegyre, vagy egyéb szolgálatot végezzenek nekik. Ilyen parancsok megtagadása mindig megaláztatást és kegyetlen bánásmódot vont maga után. A római iga alól való szabadulás vágya napról napra erősebbé vált, és különösen a nyers és bátor galileaiak között a lázadás szelleme terjedt. Kapernaumban is állomásozott ilyen helyőrség, s amikor Jézus prédikált, éppen mellettük vonult el egy csapat, amely eszükbe juttatta keserű elnyomatásukat. Vágyakozva, reménykedve várta a nép Krisztustól, hogy a rómaiak büszkeségét megalázza. {HB 71.4}

Jézus szomorúan tekintett a feléje forduló arcokra, amelyekről csak bosszúvágy volt olvasható. Amikor látta a nép hatalmi vágyát, amellyel az elnyomókat akarták megsemmisíteni, bánatosan mondta nekik: „Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.” {HB 72.1}

Ezek az igék csak az ószövetségi tanításokat ismételték meg. Az általános szabály ugyan Mózes törvényében: „Szemet szemért, fogat fogért” volt, azonban ez csak a törvényszékeknek szólt. Senkinek sem állt jogában bosszút állni, mert az Úr szava így hangzott: „Ne mondd: bosszút állok rajta” (Péld 20:22). „Ne mondd ezt: Amiképpen cselekedett énvelem, úgy cselekszem övele” (Péld 24:29). „Ha éhezik, aki téged gyűlöl, adj enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik, adj néki inni vizet” (Péld 25:21). „Mikor elesik a te ellenséged, ne örülj; és mikor megütközik, ne vigadjon a te szíved” (Péld 24:17). {HB 72.2}

Jézus egész földi életében ez az alapelv nyilatkozott meg. Elhagyta mennyei otthonát, hogy ellenségeinek az élet kenyerét vigye, s bár a jászoltól a sírig csak rágalmazás és üldözés volt osztályrésze, mégis a megbocsátó mennyei szeretet élt szívében. Ésaiás próféta által mondta: {HB 72.3}

„Hátamat odaadám a verőknek, és orcámat a szagatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt” (Ésa 50:6). „Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg” (Ésa 53:7). Golgotai keresztyéről minden időközön át hangzik imája gyilkosaiért, és a remény üzenete a haldokló latorhoz. {HB 73.1}

Isten jelenléte övezte Krisztust, és semmi sem érhetette azon kívül, amit a végtelen Szeretet a világ áldására megengedett. Ez volt részére a vigasz forrása, és ez a mi részünkre is. Akiben Krisztus Lelke lakozik, az Krisztusban marad, s a támadás, amelyet ellene irányítanak, az Üdvözítőt éri, aki jelenlétével veszi körül. Csak az történik, amit Krisztust megenged. Nem kell ellenállnia a gonosznak, hiszen Krisztus védi. Semmi sem érheti az Úr beleegyezése nélkül, mert „Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 8:28). {HB 73.2}

„Aki törvénykezni akar veled, és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. És aki téged egy mérföldútra kényszerít, menj el vele kettőre” (Mt 5: 40, 41). {HB 73.3}

Jézus meghagyta tanítványainak: ahelyett, hogy a hatóság rendelkezéseinek ellenállnának, inkább többet tegyenek, mint amennyit tőlük követelnek. Lehetőleg minden parancsuknak tegyenek eleget, még az ország törvényein felül is. Mózes törvénye is kíméletet írt elő a szegények iránt. Ha a szegény ember ruháját zálogul vagy adóssága biztosítékaul odaadta, nem volt szabad érte házába bemenni, hanem az utcán kellett megvárni, míg önként kihozza; viszont az est leszálltával vissza kellett neki küldeni (5Móz 24:10-13). Krisztus napjaiban az irgalmasság e parancsaira már nem gondoltak. Jézus azonban arra tanította híveit, hogy magukat a törvényszék ítéleteinek 74alávessék, még ha többet kívánnak is tőlük, mint amit Mózes törvénye megkövetel. Elégítsék ki hitelezőiket, ha többet követelnek is, mint amennyit a törvény elismer. „Ha valaki törvénykezni akar veled, és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda neki a felsőt is.” És ha a római szolga felszólít, hogy egy mérföldre menj vele, eredj el két mérföldre is! {HB 73.4}

Jézus hozzáteszi még: „Aki tőled kér, adj neki; és aki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.” Ugyanezt tanította Mózes is: „Ha szegénnyé lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, amelyet az Úr, a te Istened ád néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt. Hanem örömet nyisd meg a te kezedet néki, és örömet adj kölcsön néki, amennyi elég az ő szükségére; ami nélkül szűkölködik” (5Móz 15:7, 8). Ez a bibliaszöveg eléggé megvilágítja az Úr szavát. Krisztus e szavaival nem azt mondja, hogy minden meggondolás nélkül, mindenkinek annyit adjunk, amennyit kér, hanem „adj neki, ami nélkül szűkölködik”. Hogy pedig ez ne kölcsön, hanem inkább ajándék legyen, kitűnik szavaiból: „Adjatok kölcsön, semmit érte nem várván” (Lk 6:35). {HB 74.1}

Szeressétek ellenségeiteket (Mt 5:44)

Az Üdvözítőnek már az előző tanítása is — „ne álljatok ellene a gonosznak” — kemény beszédnek tetszett a bosszúálló emberek számára. Zúgolódtak is miatta egymás között. Ehhez Jézus most egy még erősebb kijelentést fűzött: „Hallottátok, hogy megmondattok: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik 7576titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai” (Mt 5:43-45). {HB 74.2}

Ez volt az alapelve és szelleme annak a törvénynek, amelyet a rabbik félremagyaráztak, és egy rideg, merev törvénykönyvvé alacsonyítottak le. Jobbnak tartották magukat másoknál, és izraeli származásuk miatt biztosak voltak Isten különös kegyelmében. Jézus viszont a megbocsátó, szerető lelkületre figyelmeztette őket, amellyel bizonyítékát adhatnák annak, hogy magasabb rendű indítékok készítenek őket, mint a vámosokat és bűnösöket, akiket ők megvetettek. {HB 76.1}

Hallgatói figyelmét a világmindenség Uralkodójára irányította, akit „mi Atyánk”-nak nevezett, hogy így értesse meg velük Isten irántuk érzett gyengéd szeretetét. Azt tanította,

hogy Isten minden elveszett lélekért aggódik, mert „amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt” (Zsolt 103:13). Istent a világnak ilyen szívhez szólóan csak a Biblia mutatja be. A pogányok tanítása szerint a természetfölöttire úgy kell tekinteni az embernek, mint a félelem és nem a szeretet tárgyára, mint veszedelmes fenségre, akit csak áldozatokkal engesztelhetnek ki. Nem úgy látták, mint aki gyermekeire szeretetének gazdagságát árasztja. Még Izrael fiai sem látták tisztán a prófétáknak Istenről adott tanításait, így az Isten atyai szeretetére vonatkozó kijelentései egészen újszerűen hatottak számukra, mintha most hallanák először a már rég ismert kinyilatkoztatásokat. {HB 76.2}

A zsidók azt gondolták, hogy Isten csak azokat szereti, akik Őt szolgálják, vagyis akik — véleményük szerint — a rabbik rendeleteit hűségesen teljesítik; a többiekre viszont rosszállással tekint, s kárhoztatja őket. Jézus ellenben azt mondta, hogy az egész világra — mind a 77jókra, mind a gonoszokra — szétáradnak Isten szeretetének napsugarai. Ezt az igazságot már a természetből megtanulhatták volna, mert Ő „felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak” (Mt 5:45). {HB 76.3}

Ahogy Isten állandóan tevékenykedik teremtményei javára, és ereje az egész természetet betölti, rejtve marad az ember tekintete előtt. Nem a benne lakozó erő következtében terem a föld évről-évre, vagy futja pályáját a Nap körül. Óh nem, Isten keze vezeti és kormányozza a bolygókat a világűrben. Ereje által váltakoznak szabályszerűen a nyár és tél, aratás és vetés, nappal és éjszaka; szavának erejétől fejlődnek a növények, bimbóznak és nyílnak a virágok. Mindenünk, amivel rendelkezünk — a napsugár, az esőcsepp, az eledel, az életnek minden egyes pillanata — az Ő szeretetének ajándéka. {HB 77.1}

Amikor még szeretetlenek és összeférhetetlenek voltunk, gyűlöltek és egymás között gyűlölködők, mennyei Atyánk már irgalmas volt hozzánk. „De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket” (Tit 3:3-5). Ha tehát az Ő szeretetét magunkba fogadtuk, nem csak azok iránt tesz bennünket barátságossá és szívélyessé, akik nekünk tetszenek, hanem a tévelygők, a bűnösök és rosszindulatúak iránt is. {HB 77.2}

Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Nem a magas állás, nem a születés vagy a nemzetiség vagy a vallási kiváltságok tesznek bennünket az isteni család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet — olyan szeretet, amely minden embert átölel. Még olyan bűnösök is képesek kedvesen reagálni a kedvességre, akiknek szíve nem egészen Isten Lelke befolyásának enged; míg a gyűlöletre gyűlölettel, a szeretetre szeretettel reagálnak. {HB 77.3}

Egyedül Isten Lelke adhat a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, és a jóindulat azokkal szemben, akikről semmit sem várhatunk, az ismertetőjele a menny királyi családjának. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei igazolják küldetésüket. {HB 78.1}

Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes (Mt 5:48)

Az „azért” szócska bizonyos előzményekre utal. Jézus Isten végtelen szeretetét és irgalmát tárta fel hallgatói előtt, ezért parancsolta meg nekik: „Legyetek tökéletesek.” Mivel mennyei Atyátok „jóltévő a hálátlanokkal és gonoszokkal” (Lk 6: 35) — hiszen megalázta magát, hogy felemeljen benneteket —, ti is hasonlóvá válhattok hozzá, és széplőtlenül állhattok az emberek és angyalok előtt — tanította Jézus. {HB 78.2}

A kegyelem által elnyerhető örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint az Édenben voltak: igazságban való tökéletesség, összhang Istennel, és engedelmesség törvényének alapelvei iránt. Az Újtestamentum elvárásai a jellemmel kapcsolatban ugyanazok, mint az Ószövetségben lévők: és nem elérhetetlenek. Isten minden egyes parancsolatában és rendelkezésében ígéretek jelennek meg, pozitív alapelvekké téve azt. Isten gondoskodott róla, hogy hozzá hasonlókká lehessünk, és elvégzi az átalakítás munkáját mindazokban, akik makacsságukkal meg nem akadályozzák ezt, megghiúsítva kegyelmének munkáját. {HB 78.3}

Isten kimondhatatlan szeretettel szeret minket, ami akkor talál bennünk visszhangra, amikor felfogjuk szélességét, hosszúságát, magasságát és mélységét ennek a minden értelmet felülmúló szeretetnek. Krisztus 79elragadó szépségének és irántunk — bűnösök iránt — érzett szeretetének megismerése által az önző szív meglágyul, és behódol; a bűnös átalakul, és Isten gyermekévé lesz. Isten nem alkalmaz kényszert, egyedül szeretettel akarja a bűnt az emberi szívből kiirtani. Ezáltal változtatja a büszkeséget alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté. {HB 78.4}

Izrael fiai minden erejüket megfeszítették, hogy saját erejükből ériék el a tökéletességet, de nem juthattak el oda. Krisztus megvilágította nekik, hogy saját igazságuk és önmaguk igazolása által nem juthatnak be Isten országába, miközben megmutatta nekik a megigazulás útját, módját, amellyel Isten országát elérhetik. Egészen idáig az életszentség, az igazság gyümölcseit tárta fel előttük, s végül egy mondatban rámutatott annak forrására és természetére: Legyetek tökéletesek, amint Isten is tökéletes! A törvény nem más, mint átirata Isten jellemének. Ismerjétek fel mennyei Atyátokban a tökéletes alapelvek megnyilvánulásait, amelyek uralmának is alapjai. {HB 79.1}

Isten: szeretet! Úgy árad szét belőle a szeretet, a világosság és az öröm minden teremtményére, miként a fénysugarak a napból. Isten jellemvonása a szíves adás. Egész élete az önzés nélküli szeretet túlárada. {HB 79.2}

Azt mondja, legyünk tökéletesek, miként Ő is az, hozzá hasonlóan. Legyünk mi is áldása és világossága kicsiny környezetünknek, miként Ő is az az egész teremtett világ számára. Önmagunkban semmink sincs, de szeretetének fénye ránk ragyog, nekünk pedig ezt a világosságot kell visszatükröznünk. Ha a nekünk adott javakkal jól cselekszünk, kicsiny körünkben tökéletesek lehetünk mi is, úgy mint Isten az övében. {HB 79.3}

Jézus ezt mondta: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok is tökéletes.” Ha Isten gyermekei vagyunk, természetének is részesei vagyunk, és 80

Hozzá hasonlóvá kell lennünk. Minden gyermek atyja élete szerint él. Ha Isten gyermekei vagyunk, a Lelke által élők, akkor Isten élete szerint élünk. Krisztusban „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:9). „Hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben” (2Kor 4:11). {HB 80.4}

Ez az élet ugyanazt a jellemet fejleszti ki, s ugyanolyan cselekedetekben nyilatkozik meg bennünk, mint Jézusban. Ezáltal leszünk összhangban minden törvényével, mert „az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8). Szeretete által „a törvénynek igazsága beteljesül bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem lélek szerint” (Róm 8:4). {HB 80.1}

Fejezet 4 – Igaz Istentisztelet

Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket (Mt 6:1)

Jézusnak a hegyen elmondott beszéde azokat a tanításokat tárta fel, amelyeket életében csendben megvalósított ugyan, de amelyeket az emberek mégsem értettek. Nem fogták fel, hogy ha ilyen hatalmas van, miért nem használja fel mindannak a megvalósítására, ami szerintük a lényeg volt. Gondolataik, eljárásuk és indokaik éppen ellentétét képezték az övének. Úgy tettek, mintha igen komolyan vennék a törvény iránti tiszteletet, ugyanakkor azonban tulajdonképpeni titkos céljuk felé, az önmagasztalásra törekedtek, pedig Jézus felvilágosította őket, hogy aki önmagát szereti, megszegi Isten törvényét. {HB 81.1}

A farizeusi alapelvek ugyanazok voltak, mint amelyek minden időben jellemezték az embereket. Napjainkban is a farizeusi szellem a mozgatója az emberi természetnek; s mivel az Üdvözítő megmutatta azt a különbséget, ami közte és a rabbik írásmagyarázatának szelleme között van, tanítása minden korban alkalmazható az emberekre. {HB 81.2}

Krisztus korában a farizeusok állandóan az ég kegye megnyerésére törekedtek, hogy ezáltal az emberek tiszteletét és saját jólétüket biztosítsák, amit erényes voltak jutalmának tekintettek. Ugyanakkor igyekeztek az emberek szeme láttára jótékonykodni, hogy figyelmüket ezzel felkeltsék, és jó hírust megalapozzák. Jézus elítélte ezt a látszattevékenységet: „Mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed, hogy a te alamizsnád titkon legyen; és a te atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván” (Mt 6:3, 4). {HB 81.3}

Jézus ezzel nem azt mondta, hogy a szeretetszolgálatot mindig titokban kell tartani. Pál apostol, Isten Lelkétől indítva, nem hallgatta el a macedóniai keresztények nagylelkű önfeláldozását, hanem beszélt arról a kegyelemről, amelyet Krisztus munkált bennük, s ezáltal másokat is ugyanaz a lélek hatotta át. A korinthusiakhoz is így írt: „A ti buzgóságtok sokakat magával ragadt” (2Kor 9:2). {HB 82.1}

Krisztus szavai világosak: jó cselekedeteinknél ne az emberek tiszteletét és dicséretét tekintsük célunknak. Az őszinte, istenfélő ember nem igyekszik emberek előtt tündökölni. Akik dicsérő szavakra és hízelgésre várnak — abban lelik örömüket —, csak névleg keresztények. {HB 82.2}

Krisztus követői a jó cselekedetek által ne önmagukat dicsőítsék, hanem Őt, akinek kegyelme által mindezt végezhetik. Isten Lelke képesít bennünket minden jó cselekedetre; a Lélek pedig azért adatott, hogy az Adományozót dicsőítse. Ha Krisztus fénye sugárzik be lelkünkbe, ajkunk túlrad az Isten iránti hálától és magasztalástól. Gondolatainkat és beszélgetésünket ne saját imáink, kötelességtudásunk, jó cselekedeteink és

önmegtagadásunk elbeszélése képezze, hanem Jézust magasztaljuk mindenkor! Saját énkünk vonuljon háttérbe, Krisztus legyen számunkra minden mindenkben! {HB 82.3}

A szenvedők iránti szeretettől és részvétől készítetve őszintén adakozzunk, és ne azért, hogy jótéteményeinkkel kérkedjünk! Őszinte szándék és igaz, szívbéli részvét azok az indokok, amelyeket a mennyben értékelnek. Isten többre becsüli az őszinte, szerető, odaadó lelket, mint Ofir aranyát. {HB 82.4}

A szeretetből fakadó szolgálat a legszebb istentisztelet. Ne a jutalomra gondoljunk, hanem mindig arra, hogy miképpen szolgálhatunk; mindamellet, az ilyen szellemben történő szolgálat jutalma sem fog elmaradni. „Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván.” Miközben igaz az, hogy Isten maga a legnagyobb jutalom, aki mindent magában foglal, csupán akkor örvendhet néki az ember, ha jellemében hozzá hasonlónvá vált. Csak a hasonló fogadják el egymást. Amennyire átadjuk magunkat Istennek az emberek szolgálatára, annyira ragadhatjuk meg Istent. {HB 83.1}

Senki sem áraszthatja szívéből és életéből másokra Isten áldásának folyamát, hogy önmaga ne részesüljön gazdag jutalomban. A hegyoldalak és síkságok, amelyek lefolyást engednek a hegyi patakoknak, nem szenvednek veszteséget ettől: százszorosan visszakapják, amit adnak, mert a víz, amely átfolyik rajtuk, termékennyé teszi a földeket. Zöldebb a fű, gazdagabb a fák lombja, és több virág nyílik. Ha a nyári napsugarak kopárrá és barnává perzselik a mezőt, egy szép zöld sáv jelzi a folyó útját. A síkság, amelyen a hegyek e kincse átfolyik, állandóan pompázik — annak a jutalomnak a jelképeként, amelyet Isten kegyelme áraszt mindazokra, akiknek közvetítésével szétárad az egész világra. {HB 83.2}

Ilyen áldásban részesülnek mindazok, akik irgalmasok a szegények iránt. Ésaiás próféta mondja: Szegd meg az éhezőnek „kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat! Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik... És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet nagy szárazságban is, ... és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, melynek vize el nem fogy” (Ésa 58:7-11). {HB 83.3}

Isten a jótékonyt kétszeresen megáldja. Amíg az 84adakozó ellátja a szűkölködőt, nagymértékben nyer áldást. Krisztus kegyelme olyan jellemvonásokat fejleszt a lélekben, amelyek az önzés ellentétei, s amelyek az életet megszépítik, megnemesítik és meggazdagítják. A csendben végzett baráti cselekedetek szíveket kötnek össze, és közelebb vonják hozzá, aki minden részvét forrása. Apró figyelmességek, jó és önfeláldozó cselekedetek, amelyek oly csendben áradnak szét, mint a virágillat, nagyban hozzájárulnak az élet megszépítéséhez. Végül majd megértjük, hogy az önfeláldozás mások javáért és boldogságáért — ha itt mégoly kevésre becsülik is — értéket jelent, s a mennyben a dicsőség Királyával való összeköttetésünk jelének tekintik, „aki gazdag volt, de érettünk szegénnyé lett”. {HB 83.4}

Ha az irgalmasságot titkon gyakoroltuk, hatása akkor is nyilvánvalóvá lesz a jótevő jellemében. Ha teljes szívvel igyekszünk Krisztus követőiehez méltóan tevékenykedni, akkor mind szorosabb összeköttetésbe kerülünk Istennel. Isten Lelke pedig — ha szívünket uralja — összhangot teremt köztünk és Isten között. {HB 84.1}

Isten megszorítja mindazok adományait, akik a meglevőket bölcsen felhasználták. Szeretettel elismeri a hívők szolgálatát Krisztusban, akinek kegyelme és ereje őket erre képesítette. Akik keresztény jellemre és tökéletességre törekedtek, földi vetésük szerint aratnak majd az eljövendő világban. Az e földön megkezdett mű, ott, a szentebb és dicsőbb életben lesz tökéletessé, hogy mindörökké fennmaradjon. {HB 84.2}

És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók (Mt 6:5)

A farizeusok mindig meghatározott időben imádkoztak. Gyakran előfordult, hogy épp az utcán vagy a piacon nyüzsgő embertömeg között voltak, vagy bárhol; ilyenkor megálltak, és fennhangon elmondták betanult imáikat. Az ilyen, önmagasztalást célzó istentiszteletet az Úr kíméletlenül elítélte. Mindamellet nem vetette meg a nyilvános imát, hiszen tanítványaival együtt Ő is imádkozott a nagy tömeg jelenlétében. Ellenben azt tanította, hogy a személyes imát ne a nyilvánosság előtt mondjuk el. Szavaink csendes áhítatban, csak egyedül az imákat meghallgató mennyei Atyánk színe elé jussanak; senki más ne hallja meg kéréseinket. {HB 85.1}

„Te pedig mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba.” Legyen helyed titkos imáid részére! Jézus is választott ki helyeket, ahol Istennel társalgott. Hozzá hasonlóan tegyünk mi is! Gyakran rászorulunk, hogy mi is ilyen helyre vonuljunk vissza; bármennyire szerény is a helyiség, ahol egyedül lehetünk Istennel. {HB 85.2}

„Imádkozz a te atyádhoz titokban.” Jézus nevében gyermeki bizalommal jöhetünk Isten színe elé, nincs szükségünk egyetlen emberi közvetítőre sem. Jézus által kitarhatjuk szívünket Atyánk előtt, aki ismer és szeret bennünket. {HB 85.3}

A rejtett helyen, ahol egyedül vagyunk, legtitkosabb kívánságainkat és vágyainkat is kiönthetjük a végtelenül irgalmas Isten előtt. Amikor a magányban lelkünk elcsendesedik, szívünkhöz is szól majd hangja, amely mindenkor felel az emberi fájdalom és nyomor kiáltására. {HB 85.4}

„Igen irgalmas az Úr, és könyörületes” (Jak 5:11). Fáradhatatlan szeretettel várakozik bűnvallomásunkra, 86 hogy bűnbánatunkat elfogadja. Úgy várja hálánkat, mint az anya szeretett gyermekének elismerő mosolyát. Szeretné, ha megértenénk, milyen komolyan és gyengéden vágyik utánunk. Meghív bennünket, hogy hozzá jöjjünk, hogy terhünk hordozásában részt vehessen, hogy gondjainkat szeretetével megkönnyítse, hogy sebeinket meggyógyítsa, hogy mi, akik gyengék vagyunk, általa megerősödjünk, s akik üresek voltunk, az Ő teljessége által beteljünk. Aki Őhöz járult, még sohasem csalódott, mert „akik őreá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul” (Zsolt 34:6). {HB 85.5}

Aki Istent titokban keresi, nyomorúságát Isten elé tárja, és segítségét kéri, annak könyörgése nem hiábavaló. „Atyád, ki titkon lát, megfizet néked nyilván.” Ha Krisztust mindennapi társunkká választjuk, a láthatatlan világ hatalmait érezzük magunk körül, s folyamatosan reá tekintve, átalakulunk képmására. Szemlélése által változunk meg. Jellemünk megszeli, megszépül; nemesebbé, Isten országa számára alkalmassá válik. Urunkkal való állandó közösségünk által jámborabbá, odaadóbbá, lelkileg tisztábbá válunk. Mennyei nevelést kapunk, amelyet a mindennapi életben megnyilvánuló szorgalmunk és buzgóságunk igazol. {HB 86.1}

Aki naponként komoly imában fordul Istenhez segítségért, támogatásért és erőért, nemes vágyai lesznek, tisztán látja majd a valóságot és kötelességeit, kiemelkedő céljai lesznek, és folyamatosan éhezni és szomjazni fogja az igazságot. Istennel való folytonos összeköttetésünk által másokra is szerteárasztjuk — a mindennapi érintkezés közben — azt a világosságot, békét és nyugalmat, amely szívünkben van. Imádság által nyert erőnk állandó törekvéssel kell egyesítenünk, hogy óvatosak és figyelmesek legyünk; ez alkalmassá tesz bennünket mindennapi munkánk végzésére, és minden esetben békességünk megőrzője lesz. {HB 86.2}

Ha Istenhez közeledünk, Ő ajkunkra adja azokat a szavakat, amelyekkel nevét magasztalhatjuk. Megtanít az angyalok énekének dallamára, hogy köszönetet mondhassunk mennyei Atyánknak. Életünk minden mozzanata a bennünk lakozó Üdvözítő világosságát és szeretetét nyilatkoztatja majd ki. Ha az Isten Fiában való hit életét éljük, az élet külső fáradalmai nem háborítanak. {HB 88.1}

És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok (Mt 6:7)

A pogányok pusztá vezeklési eszköznek tekintették imáikat, amellyel a bűnt kiengesztelhetik; úgy gondolták, hogy minél hosszabbak imáik, annál több érdemet szereznek vele. Azonban, ha tevékenységük által megszentelődhetnek volna, az azt jelentené, hogy olyan valamivel rendelkeznek, ami örvendezésre és dicsekvésre méltó. A farizeusok is elfogadták az imának ezt a pogány módját, amivel ma is találkozhatunk az ún. keresztények között. A megszokott, betanult imaszövegek egyszerű ismétlése — anélkül, hogy szívünk Isten után vágyakozna — ugyanaz, mint a „pogányok szócséplése”. {HB 88.2}

Az ima nem jelenti a bűnök kiengesztelését; önmagában sem ereje, sem érdeme nincs. A sok szép szó — amely rendelkezésünkre áll — nem ér fel egyetlen szent kívánsággal sem. A legművésziesebben összeállított imák is csak üres szavak, ha nem a szív őszinte érzelmeit fejezik ki. Azonban a megtört és alázatos szívből fakadó ima — amelyben a lélek egyszerű vágyát tárja fel, mint amikor valaki barátját kéri valamire, annak biztos tudatában, hogy az meg is hallgatja — a hit imája. Isten nem kíván szertartásoskodó, csupán formai hódolatot; azonban a bűneinek és gyengeségének tudatától megtört szív kiáltása utat talál irgalmas Atyánkhoz. {HB 88.3}

Ha pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézéstek, mint a képmutatóké (Mt 6:16)

Az a böjt — amelyre Isten szava utal — több, mint üres formáság. Nemcsak abból áll, hogy az eledeltől tartózkodunk, zsákba öltözünk, és hamut hintünk a fejünkre. Aki bünei miatt bánkódik, s ezért böjtöl, az nem kívánja mutogatni. A böjtnek Istentől elrendelt célja nem az, hogy a testet a lélek büneiért kínozzuk, hanem hogy segítségünkre legyen a bűn gyalázatának felismerésében, s hogy szívünket Isten előtt megalázzuk, és megbocsátó kegyelmét elnyerjük. Izraelhez intézett parancsa így hangzott: „Szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez” (Jóel 2:13). {HB 89.1}

Vezeklési gyakorlatok mitsem segítenek rajtunk. Hiábavaló elképzelés, hogy saját cselekedeteink által megszerezhetjük vagy kiérdemelhetjük a szentek örökségét. Amikor Jézustól azt kérdezték, „Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?”, így felelt: „Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött” (Jn 6:28, 29). Bűneinket megbánni vagy megtérni annyit jelent, hogy saját énünktől elfordulunk, és Krisztushoz járulunk; s ha Krisztust úgy fogadjuk el, hogy hit által élete bennünk él, ez jó cselekedetekben fog megnyilvánulni. {HB 89.2}

Jézus mondta: „Te pedig, mikor böjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orcádat mosd meg, hogy ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád, aki titkon van” (Mt 6:17, 18). Amit Isten tiszteletére cselekszünk, örömmel, ne szomorúan vagy kedvetlenül tegyük! Krisztus vallásában 90nincs komorság. A szomorú ábrázatú keresztények olyan benyomást keltenek, mintha Krisztusban csalódtak volna. Jellemét rossz színben tüntetik fel, és kötekedésre nyújtanak alkalmat az ellenségnek. Bár szavaikkal Istent Atyjuknak vallják, de szomorú, gondterhelt arcukkal árva gyermek benyomását keltik. {HB 89.3}

Krisztus azt kívánja, hogy szolgálatát oly vonzónak tüntessük fel, amilyen a valóságban is. Egyedül a részvétteljes Megváltó előtt tárd fel önmegtagadásodat és szíved titkolt megpróbáltatásait! Rakd le terheidet a kereszt lábához, és örvendezz szeretetének, örvendezz annak, hogy Ő előbb szeretett téged, s így folytasd utadat! Noha az emberek sosem veszik észre, ami Isten és egy lélek között titokban történik, de a Szentléleknek a szívre gyakorolt hatása nyilvánvalóvá válik, mert „aki titkon néz, megfizet néked nyilván”. {HB 90.1}

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön (Mt 6:19)

A földön gyűjtött kincs nem maradandó. A rablók ellophatják, moly és rozsdá megemésztheti, tűz és viharok elpusztíthatják. „Ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Mt 6:21). A földi dolgok annyira lefoglalhatják a gondolatokat, hogy a mennyei dolgok mindinkább háttérbe szorulnak. {HB 90.2}

Krisztus korában a pénz szeretete uralta a szenvedélyeket. Földi dolgok foglalták el a lélekben azt a helyet, amely jogosan Istent és a hitet illette volna meg. Így van ez napjainkban is. A vagyonszerzési vágy és hajsza olyan erős, hogy megbabonázza a lelket,

minden nemesebb érzést, emberiséget kiölve, 91végül erkölcsi romlásba döntve az embert. Sátán szolgálata gondokkal, küzdelmekkel és kimerítő munkával jár; és a legnagyobb fáradtsággal összekuporgatott kincsek is csak időszakosak. {HB 90.3}

Jézus mondta: „Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Mt 6:20, 21). {HB 91.1}

A tanulság: „Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben.” Saját érdeketek kívánja, hogy mennyei kincseket biztosítsatok magatoknak. Egyedül ez a tiétek igazán mindabból, amivel rendelkeztek, mert a mennyben gyűjtött kincsek maradandóak. Sem tűz, sem víz nem árthat nekik, tolvajok nem lophatják el, moly vagy rozsda meg nem emésztheti, mert Isten őrzi. {HB 91.2}

Az a vagyon, amelyet Krisztus mindennél többre becsül: „az ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között” (Ef 1:18). Krisztus tanítványai drágakövek, és értékes kincsei az Úrnak. Azt mondja: „Mint koronakövek ragyognak az ő földén” (Zak 9:16). „Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofir kincsaranyánál” (Ésa 13:12). Krisztus a nagy középpont, tőle áradnak szét a dicsőség fénysugarai; úgy tekinti népét, tisztaságban és tökéletességben, mint szenvedéseinek, megaláztatásainak és szeretetének jutalmát, és dicsőségének ékességét. {HB 91.3}

A mi kiváltságunk, hogy vele együtt részt vehessünk a megváltás munkájában, hogy egyúttal részesedjünk azokban a kincsekben is, amelyeket szenvedésével és halálával szerzett számunkra. Pál apostol írta a thessalonikai keresztényeknek: „Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok lesztek-é ti is a mi Urunk, Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk” 92(1Thess 2:19—20). Törekedjünk megszerezni ezeket a kincseket! Az élet nagy aratása: a jellem. Minden tett, minden szó, amely Krisztus kegyelme által mennyei vágyakat ébreszt lelkünkben, minden olyan fáradozás, amely Krisztus jellemét alakítja ki bennünk, a kincsek gyűjtését jelenti. {HB 91.4}

„Ahol a ti kincsetek, ott van a ti szívetek.” A mások jóléte érdekében tett minden fáradozásunk önmagunknak is hasznára válik. Aki idejét vagy pénzét az evangélium terjesztésére fordítja, az saját érdekeit és imáját azokért a lelkekért való munkára áldozza fel, akiket ezáltal elérhet. Vonzalmat fog érezni mindannyiuk iránt, Isten iránti odaadása pedig mindjobban elmélyül, hogy embertársaival minél több jót tehessen. {HB 92.1}

Az utolsó napon, amikor a földi kincsek megsemmisülnek, az, aki mennyei kincseket gyűjtött magának, meglátja majd micsoda haszna volt életének. Ha ügyeltünk Krisztus szavaira, amikor a nagy fehér trón köré gyülekezünk, meglátjuk a lelkeket, akiket rajtunk keresztül mentett meg Isten; akik viszont másoknak szolgáltak eszközül az üdvösségre, amazok ismét másokat mentettek meg, úgy, hogy nagyszámú csapat lesz munkánk

eredménye, amely beérkezik az örök nyugalom kikötőjébe. Ott koronáikat Jézus lábaihoz rakják, hogy Őt az örökkévalóságon át dicsőítsék. Milyen örömmel tekintenek majd Krisztus munkatársai a megváltottak csapatára, akik a Megváltó dicsőségének részesei! Milyen boldogok lesznek, akik hűségesen munkálkodtak a lelkek megmentésén! {HB 92.2}

„Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbán ülven” (Kol 3:1). {HB 92.3}

Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz (Mt 6:22)

A becsületes szándéokra és az Isten iránti osztatlan odaadásra utalnak Megváltónk szavai. Azok, akik őszintén és állhatatosan akarják megismerni az igazságot — hogy azt kövessék bármilyen áldozat árán is —, isteni világosság részesévé válnak. Tényleges megszentelődésünk akkor kezdődik, amikor többé már nem engedünk a bűnnek. Akkor a mi szívünk is egy ütemben dobog Pál apostoléval: „Azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára... akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem” (Fil 3:13-14, 8). {HB 93.1}

Ahol azonban a szem az önszeretettől elvakult, ott teljes a sötétség. „Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz.” Ez a rettenetes homály burkolta Krisztus kortársait olyan makacs hitetlenségbe, hogy nem voltak képesek felismerni Krisztus jellemét és küldetését, aki azért jött, hogy bűneikből kiszabadítsa őket. {HB 93.2}

Elbukásunk a kísértésekben úgy kezdődik, hogy bár imádkozunk, de nem bízunk állhatatosan Istenben. Ha nem akarjuk magunkat teljesen átadni az Úrnak, akkor sötétségben vagyunk. Ha valamit feltételhez kötünk, akkor olyan ajtót hagyunk nyitva, amelyen át Sátán hozzánk férkőzhet, hogy kísértéseivel félrevezessen. Jól tudja, hogy ha tekintetünket annyira elvakítja, hogy hitszemünkkel Istent nem látjuk, többé semmi sem óvhat meg bennünket a bűntől. {HB 93.3}

A bűnös vágyak uralma a lélek tévelygését mutatja. Minden engedékenység, amely teret enged a vágyaknak, az ember elidegenedését erősíti Istennel szemben. Ha Sátán sötét ösvényén haladunk, a gonosz árnyai borulnak reánk. Minden egyes lépés mélyebb sötétségbe vezet, és csak növeli szívünk elvakultságát. {HB 93.4}

A lelki világot ugyanaz a törvény uralja, mint a természetet. Aki állandóan sötétben lakik, végül elveszíti látóképességét, és az éjfélnél is nagyobb sötétség borul reá; még a déli napfény mellett sem lát többé. „Ez sötétségben jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az ő szemeit” (1Jn 2:11). Az állandó, tudatos bűnelkövetés miatt — ami a Szentlélek esedező szeretetének megvetése — a bűnös elveszti a jó iránti érzékét, kihal belőle az Isten utáni vágy, sőt az a képesség is, hogy a mennyei világosságot elfogadhassa. A kegyelmi meghívás még most is olyan szeretetteljesen hangzik, a világosság most is olyan

fényesen ragyog a lélek felé, mint amikor legelőször derengett fel benne, de a hang süket fülekre talál, a fény elvakult szemekre hull. {HB 94.1}

Isten egyetlen lelket sem hagy el, és egyet sem hagy magára, amíg a legkisebb remény lehet üdvösségéhez. Az ember elfordulhat Istentől, de Isten nem fordul el tőle. Mennyei Atyánk mindaddig követi az embert kérésével, figyelmeztetésével és részvétének bizonyítékával, amíg a további alkalmak és kiváltságok teljesen feleslegessé nem válnak. Csak a bűnöst terheli a felelősség. Azáltal, hogy Isten Lelkének ma ellenáll, további ellenállásának nyit utat, amikor a mennyei világosság még nagyobb erővel árad felé. Így halad ellenállása fokról fokra, míg végül a világosság hatástalanná válik számára, s többé figyelemre sem méltatja Isten Lelkét. Akkor a „benned lévő világosság” sötétséggé vált. A már felismert igazság is olyan értelmetlenné válik, hogy csak növeli a lélek vakságát. {HB 94.2}

Senki sem szolgálhat két úrnak (Mt 6:24)

Krisztus nem azt mondja, hogy az ember ne szolgáljon, vagy hogy nem szabad, hanem azt mondja, hogy nem képes erre. Isten és a mammon között semmiféle érdekközösség vagy egyetértés nincs. A világi ember épp ott nem ismer korlátozást, és hódol önző indulatainak, ahol a lelkiismeret inti a keresztényt, hogy türelmes és önmegtagadó legyen. Krisztus önmegtagadó követője. A vonal egyik oldalán az önmagát megtagadó keresztény áll, míg a másikon az önmagát kielégítő, élvhajhászó ember, aki a világot szereti; a divathóborttal, megnyerő könnyelműséggel, kigúnyolva a kedvtelés korlátait. {HB 96.1}

Senki sem helyezkedhet semleges álláspontra. Nincs középút, nem lehet, hogy bár Istent nem szeretjük, de az igazság ellenségének sem szolgálunk. Krisztus követőiben kíván élni, tagjaik és képességeik által akar tevékenykedni. Akaratukat alá kell rendelniük az Ő akaratának. Szellemében kell cselekedniük; ekkor azonban többé nem ők élnek, hanem él bennük a Krisztus. Aki magát nem adja át teljesen Istennek, idegen hatalom uralma alatt áll, idegen hangra hallgat, amelynek sugalmazásai egészen más jellegűek. A megosztott szolgálat az embert az ellenség oldalára vezeti, és a sötétség seregeinek eredményes szövetségesévé teszi. Ha azok, akik Krisztus harcosainak tekintik magukat, szövetséget kötnek Sátánnal, és ügyét előmozdítják, Krisztus ellenségének bizonyulnak, és elárulják a szent hitet. Ezek összekötő kapcsot képeznek Sátán és a hűséges hívők között. Általuk Sátán állandóan munkálkodhat, hogy Krisztus harcosainak szívét elhódítsa. {HB 96.2}

A bűnök fellegvárát e földön nem a megvetett bűnösök kicsapongó élete, nem a társadalomból kitalált züllöttség alkotják, hanem az az élet, amely erényesnek, 97becsületesnek és nemesnek látszik, holott bűnt ápol és vétkeket táplál magában. Az ilyen példa igen igen nagy csábítás a bűnös szenvedély ellen küzdő, s az örvény szélén tusakodó léleknek. Akit Isten az élet, az igazság és tisztesség tekintetében magasabb rendű értelemmel áldott meg, s mégis szándékosan áthágja Isten valamelyik parancsolatát, nemesebb adományait a bűn csalétkévé változtatja. Tehetség, képesség, sőt még nagylelkű

és nemes cselekedetek is Sátán csapdáivá válhatnak, hogy másokat mind a jelenben, mind jövőben a romlás örvényébe rántsanak. {HB 96.3}

„Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése; nem az Atyától van, hanem a világból” (1Jn 2:15, 16). {HB 97.1}

Ne aggodalmaskodjatok (Mt 6:25)

Aki az életet adományozta, jól tudja, hogy életünk fenntartása céljából táplálkoznunk kell. Aki testünket alkotta, tudja, hogy ruházatra is szükségünk van. Aki a magasabbrendű javakat is adományozta, vajon nem elégítené ki minden szükségletünket is teljesen? {HB 97.2}

Jézus a hallgatóság figyelmét a madarakra irányította, amelyek gondtalanul zengik dicsénekeiket; „nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak, és a mennyei Atya eltartja azokat” (Mt 6:26). Azután megkérdezte tőlük: „Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?” {HB 97.3}

Ki ruházza fel a mezők liliomát?

Ki visel hű gondot az égi madárra? 98Útlan bújdosónak ki vezérli nyomát?

Kit nevez atyjának az atyátlan árva?

Él még a jó Isten —, ő engem is szeret,

Megadja, ha kérem, a mai kenyeret.

(Arany János) {HB 97.4}

A hegyek és völgyek virágdíszet öltöttek. Jézus pedig a frissen harmatozó virágokra mutatva így szólt: „Vegyétek eszetekbe a mezők liliomait, mimódon növekednek.” Az emberi ügyesség utánozhatja a növények és virágok kecses formáját, valamint színét, de ki az, aki képes egyetlen virágnak vagy csak egy fűszálnak is életet adni? A legegyszerűbb útszéli virág is tőle nyeri erejét, aki ott fenn a végtelenben, a csillagok világát alkotta; tőle, belőle fakad az élet árja, amely minden teremtet lényt áthat. Keze ékesebben feldíszíti a mezők virágait, mint a királyok palástjaikat. „Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek?” (Mt 6:30). {HB 98.1}

Ő szól így, a virágok Alkotója, aki a madarakat dalra készíti: „Vegyétek eszetekbe a mező liliomait!” „Tekintsetek az égi madarakra!” A természet szépségeiből jobban megismerhetjük Istent, mint a világ tudományából. A liliomok szirmaira olyan üzenetet írt Isten, amelyet csak az a gyermeke olvashat el, aki — önmagáról megfélelkezve — nem

rabja a bizalmatlanságnak, önzésnek és a gondoknak. Vajon Isten — atyai szívének túláradó szeretete folytán — nem azért adta-e nekünk a dalos madarakat és a pompázó virágokat, hogy életünk útját megszépítsék, és kellemesebbé tegyék? Virágok és madarak nélkül is betölthetné pusztá létezésünkhöz szükséges vágyainkat, de Isten nem elégedett meg azzal, hogy csupán a legegyszerűbb életszükségleteinket elégítse ki. Az égen, a földön és a levegőben pazarul szerteárasztotta drága 99ajándékait, hogy irántunk érzett szeretetéről beszéljenek. A teremtés szépsége csupán halvány sugara Isten dicsősége fényének. Ha tehát a természetet olyan dúsan felékesítette, hogy ezáltal örömet szerezzen, és boldoggá tegyen, vajon kételkedhetünk-e, hogy gondot visel legszükségesebb dolgainkról? {HB 98.2}

„Vegyétek eszetekbe a mező liliomait!” Kelyhével a nap felé forduló virág ugyanannak a nagy törvénynek engedelmeskedik, mint amely a csillagok világát uralja; életük mégis milyen egyszerűen szép és gyönyörűsége. Figyelmünket Isten — a virágok által — a Krisztuséhoz hasonló jellem szépségeire irányítja. Aki a virágokat ilyen pompásan felruházta, mennyivel inkább szeretné, hogy lelkünk Krisztus jellemének szépségét öltse fel! {HB 99.1}

„Vegyétek eszetekbe a mező liliomait” — mondta Jézus —, „mimódon növekednek.” A sötét, hideg földből vagy a folyók medrének iszapjából bújnak elő, bimbóznak és illatoznak. Ki gondolna erre a pompára, amikor a liliom durva, barna hagymáját látja? Ha azonban az Isten által beletáplált élete az eső és a napfény hatására feltárul, akkor megcsodáljuk bájos szépségét. Hasonlóan tárul ki Isten élete minden emberi lélekben is, aki magát a kegyelem munkájának átadja, amely áldásával éppúgy szétárad, mint az eső és napfény a természetben. Isten szava alkotta a virágokat; ez az ige kelti életre benned is Lelkének szépségeit. {HB 99.2}

Isten törvénye a szeretet törvénye. Ő a természet szépségeivel vett körül bennünket; tanulságunkra, hogy nem csupán azért élünk e földön, hogy földet műveljünk és építsünk; dolgozzunk, szőjünk és fonjunk, hanem hogy az életet Krisztus szeretete által széppé, örömteljessé és gyönyörűséggé tegyük. Miként a virágok, örvendeztessük meg mi is mások életét szeretetből fakadó szolgálatainkkal! {HB 99.3}

Apák és Anyák! Tanítsátok gyermekeiteket a természetből vett példák által! Vigyétek őket magatokkal a mezőre, a ligetek lombos fáira; tanítsátok meg őket, miként olvashatják el Isten szeretetének üzenetét minden falevélen! A Teremtőről alkotott fogalmaitokat kapcsoljátok össze a virágokkal, fákkal és madarakkal! Neveljétek úgy gyermekeiteket, hogy mindenben, ami kedves és szép, Istennek irántunk érzett szeretetét lássák! Tegyétek vonzóvá előttük vallásos életeteket, s magasztaljátok állandóan Isten jóvoltát és törvényeit! {HB 100.1}

Értessétek meg gyermekeitekkel, hogy Isten végtelen szeretete átalakíthatja az ő természetüket is, s azt az istenivel tökéletes összhangba hozhatja. Értessétek meg velük Isten akaratát; hogy általa életük olyan üdítően bájosá válhat, hogy a virágokét is túlszárnyalja!

Értessétek meg velük, amikor virágokat szednek, hogy azok Alkotója sokkal szebb, mint a virágcsoda. Így tárulnak fel előtte a zsenge gyermekszívek, s Ő — aki „mindenestől fogva szeretetreméltó” — lesz bizalmas barátjuk. Életük így átalakul tisztaságának képmására. {HB 100.2}

Keressétek először Istennek országát (Mt 6:33)

A nép figyelmesen hallgatta Jézus szavait, azonban még most is a földi királyság megalapításán ábrándozott. Jézus a menny kincseit tárta fel előttük, de az ő gondolataikat ez a kérdés foglalkoztatta: „Vajon a vele való kapcsolatunk mennyiben mozdítja elő földi terveink megvalósítását?” Jézus megmagyarázta nekik, hogyha minden gondjukat a világ dolgaira fordítják, a pogányokhoz hasonlítanak, akik szintén úgy élnek, mintha Isten — kinek szeretetteljes gondoskodása minden teremtményére kiterjed — nem létezne. {HB 100.3}

„Mindezeket” — mondotta Jézus — „a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van” (Lk 12:30). „Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát; és ezek mind megadtnak néktek” (Mt 6:33). Én azért jöttem, hogy nektek a szeretet, az igazság és a béke országát hirdessem. Tárjátok ki szíveteket, fogadjátok be ezt az országot; legyen legfőbb törekvéstek, hogy ezt az országot szolgáljátok! Noha ez az ország lelki ország, nem kell félnetek, mert ennek Ura gondot visel testi szükségleteitekről is. Ha az Úr szolgálatába álltok, akkor Ő — a menny és föld hatalmas Ura — gondoskodik szükségleteitekről. {HB 102.1}

Jézus nem mondja, hogy szükségtelen létfenntartásunkért fáradoznunk, csak azt tanítja, hogy mindenben Ő legyen számunkra a kezdet és a vég: a legfontosabb. Ne kezdjünk olyan dologba, ne törekedjünk olyan cél elérésére, és ne keressünk olyan élvezetet, amely által meggátolhatnánk Krisztus szentségének, igazságának jellemünkben és életünkben való kialakulását! Amit teszünk, mindent tiszta szívből, az Úrért tegyünk! {HB 102.2}

Amíg Jézus e földön járt, megszentelte az életet legapróbb részleteiben is, mert az emberek előtt állandóan Isten dicsőségét nyilatkoztatta ki, s mindent Atyja akaratának rendelt alá. Ha példáját követjük, ígérete reánk is érvényes, hogy mindaz, amire az életben szükségünk van, „megadatik” nekünk. Semmiben sem szükölködnek, akik őszintén szolgálják az Urat. Szegénység vagy jólét, betegség vagy egészség, egyszerűség vagy bölcsesség, mind-mind olyan körülmények, amelyben kegyelmének ígérete szerint gondot visel rólunk. {HB 102.3}

Isten örökkévaló karja átöleli azt a lelket, aki segítségért folyamodik hozzá, ha mégoly gyenge is. A hegyek és halmok minden kincse eltűnhet, de az, aki az Úrnak él, megmarad. Mert „a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké” (1Jn 2:17). Isten városának aranykapuja feltárul, s beengedi mindazokat, akik e földön megtanulták, hogy a legnagyobb szenvedések és veszteségek között is Istennél

keressenek tanácsot, vigaszt és reményt. Angyalok éneke üdvözli őket, és élvezhetik az élet fájának gyümölcsét. „Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad” (Ésa 54:10). {HB 102.4}

Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől... Elég minden napnak a maga baja (Mt 6:34)

Ha Istennek adtad át magad, hogy munkáját végezd, akkor nem kell aggodalmaskodnod a holnap miatt. Akinek szolgálsz, kezdettől fogva ismeri a véget. A holnap eseményei, amelyek szemeid előtt titokzatosak, a Mindenható előtt nyilvánvalóak. {HB 103.1}

Ha dolgainkat saját kezünkbe vesszük, és saját bölcsességünkben bízva akarunk sikert elérni, akkor olyan terhet veszünk vállainkra, amelyet nem Isten rakott ránk, amit segítsége nélkül akarunk cipelni. Magunkra vállaljuk azt a felelősséget, amely Istené, s így valójában helyettesítjük Őt. Nyugtalanok lehetünk, előre láthatunk bizonyos veszélyeket, veszteségek érhetnek bennünket, mert azok elmaradhatatlanok, de ha igazán hisszük, hogy Isten szeret bennünket, és csak javunkat akarja, akkor a jövő nem fog aggasztani. Úgy bízunk Istenben, mint a gyermek bízik szerető szüleiben. Gondjaink és szenvedéseink eltűnnek, mert akaratunk megnyugszik Isten akaratában. {HB 103.2}

Krisztus nem ígérte meg, hogy a holnapi nap terheit már ma hordja helyettünk, de azt mondta: „Elég néked az én kegyelmem.” S miként a pusztában hullott a manna Izrael seregei számára, úgy árad számunkra is naponként a mennyei kenyér. {HB 104.1}

Egyszerre csak egyetlen nap a miénk, ez alatt élünk Istennek! Ez egyetlen napon tegyük le ünnepélyesen összes terveinket és szándékunkat Isten kezébe, s vessük rá összes gondjainkat, mert Ő gondot visel rólunk. „Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata, hogy kívánatos véget adjak néktek” (Jer 29:11). „Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségték lett volna” (Ésa 30:15). {HB 104.2}

Ha az Urat keresed, és minden újabb napon hozzá térsz; ha saját választásod alapján szabadon és örömmel kívánsz Istenben maradni; ha kegyelmi hívását örömmel követed, s ha Krisztus igáját — az engedelmesség és szolgálat igáját — hordod, akkor összes panaszod elcsitul, nehézségeid eltűnnek, és minden zavaros problémád, amellyel szembe kell nézned, megoldódik. {HB 104.3}

Fejezet 5 – Mi Atyánk – Az Úr Imája

Üdvözítőnk két alkalommal mondta el ezt az imát. Először a Hegyi Beszédben az egybegyűlt tömeg jelenlétében, másodszor pedig néhány hónappal később, csupán tanítványai előtt. Tanítványai egy ideig távol voltak tőle, s mikor visszatértek, látták, hogy Mesterük mélyen elmerülve beszélget Atyjával. Jelenlétüket észre sem vette, s fennhangon folytatta imáját. Mennyei világosság ragyogta be arcát. Úgy látszott, mintha közvetlenül a Láthatatlan színe előtt állna, s olyan élő erő nyilatkozott meg szavaiban, mintha Isten személyes közelségében beszélne. {HB 105.1}

Ez a jelenet a tanítványok szívét mélyen meghatotta. Gyakran észrevették, hogy Mesterük néha több órát tölt el egyedül, Atyjával beszélgetve. A nappal arra fordította, hogy a körülötte szorongó tömegnek szolgáljon, s hogy a rabbik végzetes tévedéseit leleplezze. Ez a végtelen munka azonban annyira kimerítette, hogy anyja és testvérei, sőt gyakran tanítványai is attól tartottak, hogy életébe kerülhet. De azt is észrevették, hogy egy-egy fáradtságos nap végeztével, amikor Istennel imában töltött órái után visszatért, arcáról boldog béke sugárzott, jelenléte felüdítette környezetét. Az Atyával eltöltött reggeli órák tették lehetővé, hogy az embereknek mennyei világosságot vigyen. Szavainak és cselekedeteinek 106erejét a tanítványok már régen ezekkel az imaórákkal hozták kapcsolatba, s most, amikor könyörgését figyelték, szívük megalázkodott, és szent félelemmel telt meg. Meggyőződve saját fogyatkozásairól és ínségükről — mikor imáját befejezte — ezzel a kéréssel járultak elé: „Uram, taníts minket imádkozni” (Lk 11:1). {HB 105.2}

Jézus nem tanította őket új imára. Csak megismételte azt, amire már előzőleg oktatta őket, mintha csak mondani akarta volna: „Csak meg kell értenetek, amit már eddig elötökbe adtam; mély az értelme, s még nem merítettétek ki.” {HB 106.1}

Üdvözítőnk nem korlátozta az imát kizárólag ezekre a szavakra. Mint egy az emberek közül, feltárta előttük az imáról alkotott felfogását, a szavakat, amelyek olyan egyszerűek, hogy egy kisgyermek is megértheti, és mégis olyan tartalmasak, hogy értelmét a legkiválóbb elme sem képes teljesen felfogni. Arra tanít bennünket, hogy hálaadással járuljunk Istenhez, ínségünket tárjuk fel előtte; bűneinket valljuk be néki, s ígéretére támaszkodva, kegyelméért esedezzünk. {HB 106.2}

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk (Mt 6:9/a)

Jézus arra tanít bennünket, hogy Atyját Atyánknak nevezzük. Ő nem szégyell minket testvéreinek nevezni (Zsid 2:11). Szíve annyira kész, és úgy vágyakozik minket az isteni család tagjaként üdvözölni, hogy mindjárt a megszólításban, amellyel Istenhez közeledünk, biztosít bennünket mennyei összetartozásunkról — „Mi Atyánk!”. {HB 106.3}

Ennek ad hangot az a csodás igazság, amely csupa bátorítás és vigasz, hogy Isten éppúgy szeret bennünket, mint tulajdon Fiát. Mindezt a tanítványokért mondott utolsó 107108imájában is kifejezte Jézus: „És szeretted őket, amiként engem szeretted” (Jn 17:23). {HB 106.4}

E világot Sátán bitorolja, és kegyetlen zsarnokként uralkodik felette; Jézus azonban szeretettel vette körül, és újból összekapcsolta Jahve trónjával. A kérubok, szeráfok és Isten el nem bukott angyalainak megszámlálhatatlan serege zengett hálaéneket Istennek és a Báránynak, amikor bizonyossá vált a győzelem. Örvendeztek, hogy az elveszett emberiség előtt megnyílt az üdvösség útja, és a föld felszabadulhat végre a bűn átka alól. {HB 108.1}

Mennyivel inkább örülnie kellene azoknak, akik ajándékba kapták ezt a határtalan szeretetet! Hogy is kételkedhetnék és élhetnék tovább is bizonytalanságban, és hogyan érezhetnék magunkat árváknak? A törvényszegők érdekében öltött Jézus emberi természetet, és hasonló lett hozzánk, hogy ezáltal örök békénk és biztonságunk legyen. Van Szószólónk a mennyekben, s aki Őt személyes megváltójául elfogadja, soha nem árul el, hogy bűneinek terhét maga hordozza. {HB 108.2}

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk.” „Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is meg.” „És még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogyha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá, mert meg fogjuk őt látni, amint van” (1Jn 3:2; Róm 8:17). {HB 108.3}

Az Istenhez való közeledés első lépése: felismerni és hinni „Istennek irántunk érzett szeretetét” (1Jn 4:16), mert szeretetének vonzereje készlet bennünket arra, hogy hozzá járuljunk. {HB 108.4}

Isten szeretetének felismerése arra készlet bennünket, hogy lemondjunk az önzésről. Amikor Istent Atyánknak nevezzük, elismerjük, hogy Isten minden gyermeke olyan, mintha testvérünk lenne. Valamennyien része vagyunk 109az emberiségnek, és mindannyian egy család tagjai vagyunk. Foglaljuk imáinkba felebarátainkat csakúgy, mint önmagunkat, mert senki sem imádkozik helyesen, aki csak önmagára kér áldást. {HB 108.5}

A mindenható Isten — mondta Jézus — abban a kiváltságban részesít bennünket, hogy Atyánknak szólíthatjuk. Jól gondoljátok meg, hogy ez mi mindent foglal magában! Földi szülők soha nem fohászokdottak még úgy eltévelyedett gyermekükért, mint Alkotónk imádkozik a bűnösért. A bűneikben megátalkodottak megtéréséért még a leggyengédebb emberi szeretet sem munkálkodik úgy, mint Isten. Ő ott lakik minden egyes házban, minden kiejtett szót meghall, figyel minden egyes imára, segít minden lélek gondján, csalódásait hordozza; megfigyeli az atya, anya, testvér, barát és szomszéd iránt tanúsított viselkedést. Minden ínségünkben gondoskodik rólunk. Kegyelmének árajai állandóan folynak, hogy szükségleteinket kielégítsék. Ha Istent Atyánknak nevezzük, akkor gyermekeinek tekintjük

magunkat, mint akiket bölcsessége vezet, s akik minden dologban engedelmeskedni akarunk neki, jól tudva, hogy szeretete változhatatlan. Terveit örömmel tesszük magunkévá, s mint Isten gyermekei, az Ő tiszteletét, jellemét, gyermekeit és munkáját tartjuk életünkben a legfontosabbnak. Örömmel ismerjük el és tiszteljük Atyánkhoz és családjának minden egyes tagjához való tartozásunkat. {HB 109.1}

„Ki vagy a mennyekben.” Ő, akire Krisztus szavai szerint fel kell tekintenünk, „a mi Atyánk”, „az égben van, és amit akar, azt megcselekszi”. Oltalmában biztonságban vagyunk: „Mikor félnem kellene is, én bízom tebenned” (Zsolt 115:3; 56:4). {HB 109.2}

Szenteltessék meg a te neved (Mt 6:9/b)

Isten nevének megszentelése azt kívánja, hogy a legfelsőbb Lényről mondott minden egyes szavunk a legtisztelteljesebb legyen. „Szent és rettenetes az Ő neve” (Zsolt 111:9). Soha, semmilyen körülmények között ne ejtsük ki könnyelműen Isten nevét; mindig tisztelettel szóljunk hozzá! Amikor imádkozunk, a Mindenható fogadótermébe lépünk, tehát szent félelemmel közelítsünk felé. Színe előtt az angyalok eltakarják arcukat. A kérubok és a ragyogó szent szeráfok ünnepélyes tiszteletadással közelednek trónjához. Mennyivel inkább tisztelettudóan kellene megjelenni nekünk — halandó, bűnös lényeknek — Urunk és Alkotónk előtt! {HB 110.1}

Isten nevének megszentelése azonban ennél sokkal többet jelent. Krisztus kortársaihoz hasonlóan a tisztelet számtalan külső jelével halmozhatjuk el Istent, mégis állandóan megszenteltelíthetjük nevét. Az Úr neve: „Irgalmas és kegyelmes, nagy irgalmasságú és igazságú... aki megbocsát hamisságot, vétket és bűnt” (2Móz 34:5, 6). Krisztus gyülekezetéről írva van: „És így fogják nevezni: az Úr a mi igazságunk.” Ezt a nevet kapja Krisztus valamennyi követője. Isten gyermekeinek öröksége ez. A család az atya nevét viseli. Amikor Isten Izraelt sok szenvedéssel látogatta meg, Jeremiás próféta így imádkozott: „Mi a te nevedről neveztetünk; ne hagyj el minket” (Jer 14:9). {HB 110.2}

Ezt a nevet tiszteletben tartják az ég angyalai és az el nem bukott világok lakói. Azért, mikor imádkozol — „szenteltessék meg a te neved” —, azt kéred, hogy ebben a világban, általad legyen megszentelt. Isten téged — emberek és angyalok előtt — gyermekének ismert el, könyörögj tehát, hogy szégyent ne hozz „arra a szép névre, 111amelyről neveztettek” (Zak 2:7)! Isten képviselőjeként küld téged e világba, nyilatkozzék meg hát az Ő neve életed minden egyes részében! Ez az imakérés azt kívánja tőled, hogy Isten jellemével bírh. Csak akkor szentelheted meg és nyilatkoztathatod ki a világ előtt az Ő nevét, ha életed és jellemed Isten életét és jellemét szemlélteti. Mindezt pedig Krisztus kegyelmének és igazságának elfogadása által teheted meg. {HB 110.3}

Jöjjön el a te országod (Mt 6:10/8)

Isten az Atyánk, aki szeret bennünket, és gondoskodik gyermekeiről, mint a világegyetem hatalmas Királya. Birodalmának érdeke a mi érdekünk is. Munkálkodjunk vele együtt országa építésén! {HB 111.1}

Krisztus tanítványai a dicsőség országának közeli eljövetelét várták. Ám amikor Jézus őket erre az imára tanította, egyben arra is utalt, hogy most még nem jön el; eljöveteleért — mint egy ezután bekövetkező eseményért — imádkozzanak. De ez az ima mégis ígéretet jelentett részükre, mert bár napjaikban még nem érhetik meg országa eljövetelét, Jézus parancsának ténye, hogy annak eljöveteleért imádkozzanak, bizonyítéka volt, hogy az Isten által meghatározott időben biztosan eljön. {HB 111.2}

Isten országa most épül fel, amint napról napra adják át magukat a bűnnel és lázadással telt szívek a szeretet uralmának. De az Ő dicsősége országának teljes felállítása csak Krisztus második eljövetelkor valósul meg itt a földön. „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének” (Dán 7:27). Öröklük azt az országot, amely számukra a világ kezdetétől fogva készítettet (Mt 25:34); 112Krisztus ekkor állítja fel királyságát, és veszi át uralmát. {HB 111.3}

A mennynek kapui újból feltáruznak, és Üdvözítőnk tízezerszer tízezer és sok ezer szent kíséretében, mint a királyok Királya és uraknak Ura jön el. Akkor Jahve, az „Úr lesz az egész földnek királya” (Zak 14:9). Akkor az „Úr is egy lesz, és az ő neve is egy”. „Imé az Isten sátora az emberekkel van, s velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenük” (Jel 21:3). {HB 112.1}

De eljövetele előtt — mondta Jézus — „Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik az egész világon, bizonyságul minden népnek” (Mt 24:14). Országa nem jön el előbb, amíg kegyelmének örömhíre fel nem hangzott a föld minden részén; országának eljöveteleért siettetjük tehát, ha Istennek átadjuk magunkat, és lelkeket nyerünk meg az igazságnak. Akik magukat teljesen felajánlják szolgálatára, s így szólnak: „Ím, itt vagyok, küldj engemet”, s akik készek tevékenykedni embertársaikért — „megnyitni szemeiket, hogy sötétségből világosságba és Sátánnak hatalmából Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek...” —, csakis azok imádkozhatják őszintén: „jőjjön el a te országod” (Ésa 6:8; Apcs 26:18). {HB 112.2}

Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is (Mt 6:10/b)

Isten akarata szent törvényében jut kifejezésre. Törvényének alapelve egyúttal a menny alapelve is. Isten angyalai sem jutnak magasabb rendű ismeretre, minthogy Isten akaratát megismerjék; a legmagasztosabb szolgálat, amely foglalkoztatja őket, hogy az Ő akaratát teljesítsék. {HB 112.3}

A mennyben azonban semmilyen szolgálatot nem 113végeznek a törvény kényszerének szellemében. Mikor Sátán Isten törvénye ellen fellázadt, a törvény fogalma az angyalok előtt teljesen újszerű volt. Addig egyáltalán nem is hallottak róla. Szolgálatukban nem szolgák,

hanem fiak; a legtökéletesebb egység uralkodik köztük és Teremtőjük között. Nekik az engedelmesség nem teher; Isten iránti szeretetük minden szolgálatukat örömmé változtatja. Így van mindenki, akiben Krisztus, a dicsőség reménye lakozik. Visszhangzanak benne az Úr szavai: „Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van” (Zsolt 40:9). {HB 112.4}

Könyörgésünkben — „Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is” — azt kérjük, hogy a földön szűnjék meg a gonosz uralma, hogy Isten a bűnt mindörökké kiirtsa, és állítsa fel az igazság országát. Akkor mind a földön, mind a mennyben megtelik minden „a jóban való teljes gyönyörűséggel” (2Thess 1:11). {HB 113.1}

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma (Mt 6:11)

Az Úr imájának első fele Isten nevére, országára és akaratára vonatkozik: hogy neve megszenteltessék, hogy országa eljőjön, s hogy akarata legyen meg. Ha ily módon Isten szolgálatát tettük legfőbb ügyünkkel, bizalommal kérhetjük, hogy szükségleteinkről is megemlékezzen. Ha önző énünket megtagadtuk, és Isten gyermekeivé lettünk, akkor Isten családjának tagjai vagyunk, és Atyánk házában minden a miénk. Isten minden kincse rendelkezésünkre áll, úgy a jelen, mint az eljövendő világé is. Az angyalok szolgálata, a Szentlélek adományai és szolgálóinak munkája: minden értünk történik. Miénk a világ és mindaz ami azt betölti, feltéve, hogy a javunkat szolgálja. Még a gonosz ellenségeskedése is áldásunkra 114van, mert a menny számára nevel bennünket. „Ha Krisztuséi vagytok, úgy minden a tiétek” (1Kor 3:23, 21). {HB 113.2}

Mi azonban még a kiskorú gyermekekhez hasonlítunk, akik nem vehetik birtokukba atyai járandóságukat. Isten még nem bízta ránk dicső örökségünket, nehogy Sátán becsapjon bennünket is, mint Ádámmal és Évával tette az Édenkertben. Viszont Krisztus megőrzi részünkre, így a gonosz nem férhet hozzá. A gyámság alatt levő gyermekekhez hasonlóan, napról napra csak annyit kapunk örökségünkből, amennyire szükségünk van; ezért mindennap kérnünk kell: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” Nem szabad elkedvetlenednünk, ha Isten egyszerre nem ad feleslegesen a következő napra is. Isten biztosított bennünket ígéretében: „Nem hagylak el, és nem feledkezem meg rólad.” Dávid is így szólt: „Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé” (Zsolt 37:25). Isten hollókat küldött Illés táplálására a Kérit-patakhoz, s egyetlen önfeláldozó gyermekéről sem fog megfélemlíteni. Aki igazságban jár, arról mondja az Írás: „Kenyerét megkapja, vize el nem fogy.” „Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban.” „Aki az ő tulajdon fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk” (Ésa 33:16; Zsolt 37:19; Róm 8:32). Krisztus könnyített özvegy anyjának gondjain és terhein, segítségére volt a názáreti háztartás vezetésében; részvétet érez minden anya iránt, aki nehéz munkával keresi meg gyermekei kenyerét. Ő, aki megkönyörült a tömegen, „mert elbágyadt és elerőtlenedett”, ma is részvétet érez a

szenvedő szegények iránt; kezeit állandóan kinyújtja felénk, sőt még imájában is figyelmeztet, amellyel tanítványait oktatta, hogy emlékezzünk meg a szegényekről. {HB 114.1}

Amikor könyörgünk: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, nem csak magunkért, hanem másokért is imádkozunk, s ezzel elismerjük, hogy amit Isten nekünk ad, nem kizárólag a miénk. Isten azért bíz ránk javakat, hogy az éhezőket is tápláljuk. Isten felüdíti a nyomorgókat javaival, s így szól: „Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, hívd a csonkabonkákat, a szegényeket, a sántákat és vakokat: És boldog leszel, mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor” (Lk 14:12-14). {HB 115.1}

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek.” „Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat” (2Kor 9:8, 6). {HB 115.2}

Könyörgésünk a mindennapi kenyérért nem csak a testünknek naponta szükséges táplálékot foglalja magában, hanem a lelki táplálékot is, az örök élet elnyerése céljából. Jézus megparancsolta: „Munkálkodjatok, ne az eledelért, mely elvész, hanem az eledelért, mely megmarad az örök életre.” „Én vagyok amaz élő kenyér, mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké” (Jn 6:27, 51). Üdvözítőnk az élet kenyere, s ha szeretetét felismerjük, magunkba fogadjuk Őt, és ekkor az a kenyér táplál bennünket, amely a mennyből szállt alá. {HB 115.3}

Krisztust szavai által fogadhatjuk magunkba; Isten azért adta nekünk Szentlelkét, hogy igéit megértesse velünk, hogy igazságait szívünkbe vesse. Imádkozzunk naponta, amint olvassuk a Szentírást, Isten pedig elküldi majd a Lelkét, hogy kijelentse azokat az igazságokat, amelyek megerősítenek bennünket, lelkünket pedig felkészíti a szükség napjára. {HB 115.4}

Isten a mi javunkra úgy rendelkezett, s arra is tanít, hogy naponként imádkozzunk mind a testi, mind a lelki hiányok kielégítéséért. Azt szeretné, ha belátnánk, hogy állandóan az Ő gondviselésétől függünk. Ezért kíván velünk mind szorosabb kapcsolatba lépni. Ha Krisztussal — az ima és a szent igazságok kutatása által — közösségbe jutunk, akkor mint éhezőket táplál, és mint szomszédokat üdít fel az élet vízből. {HB 115.5}

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek (Mt 6:12)

Jézus azt tanítja, hogy Isten csak úgy adhat bűnbocsánatot, ha mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Csupán Isten szeretete az, ami bennünket hozzá vonz, s ha ez az erő a szívünket érintette, az szeretetet kell, hogy ébresszen bennünk embertársaink iránt is. Ha másokkal nem vagyunk irgalmasok, elzárjuk szívünket Isten kegyelme elől. {HB 116.1}

Mintha Krisztus követőit éppen ettől a bűntől kellene leginkább megóvni, éppen mintha ez a bűn döntene a legnagyobb veszélybe, mely szívünket a mennyei világosság, szeretet és béke elől elzárja. Jézus ezért hangsúlyozottan kijelentette imája végén: „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket” (Mt 6:14, 15). {HB 116.2}

Aki nem hajlandó megbocsátani, önmaga elől zárja el azt a forrást, amelyből egyedül nyerhet isteni irgalmasságot. Sohase gondoljuk, hogy jogunk van a megbocsátást visszatartani azokkal szemben, akik bennünket megsértettek, mert az ellenünk elkövetett igazságtalanságaikat nem akarják beismerni. Valóban az lenne a kötelességük, hogy alázatos szívvel megbánják és beismerjék bűneiket; viszont mi ettől függetlenül legyünk irgalmasok azokkal, akik ellenünk vétkeztek, akár beismerték bűneiket, akár nem! Ha mégoly súlyos volt is a megbántás, ne szomorkodjunk, ne sajnálkozzunk önmagunk felett, hanem úgy bocsássunk meg mindazoknak, akik velünk szemben igazságtalanok voltak, mint ahogy mi szeretnénk, hogy Isten megbocsássa az ellene elkövetett bűneinket! {HB 116.3}

A megbocsátás sokkal többet jelent, mint sokan gondolják. Mikor Isten kijelenti, hogy számtalan vétkünet megbocsátja — elképzeléseinken felül —, még hozzáfűzi: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr. Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál” (Ésa 55:7-9). Isten megbocsátása nem pusztán egy bírósági, jogi aktus, amellyel a büntetés alól felment; ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is akar szabadítani tőle. A megbocsátás túlaradó szeretete átalakítja a szívet. Dávid tényleg tapasztalta ezt, amikor így imádkozott: „Tiszta szívet teremts bennem, óh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem” (Zsolt 51:12). Máshol pedig így szól: „Amilyen messze van a napkelet a napnyugattól, oly messzire veti el tőlünk a mi vétkeinket” (Zsolt 103:12). Isten Krisztusban önmagát áldozta vétkeinkért. Elszenvedte a kínos kereszthalált, hordozta a bűn terhét, mint „igaz a nem igazakért”, hogy irántunk érzett szeretetét kinyilatkoztassa, és ezáltal magához vonzzon bennünket. Így szólt: „Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasak, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett nektek” (Ef 4:32). Hagyjátok, hogy Krisztus, az isteni élet bennetek lakozzon, s általa mennyei szeretet nyilatkozzék meg bennetek! Ez ad a kétségbeesetteknek reménységet, s a bűnök terhétől görnyedt lelkeknek mennyei békességet. Ha Istenhez közeledünk, csak úgy nyerhetünk bűnbocsánatot, ha mi is készek vagyunk irgalmasságot cselekedni. {HB 118.1}

Ahhoz, hogy elfogadhassuk Isten megbocsátó szeretetét, és másnak is közvetíthessük, elsősorban arra van szükségünk, hogy Isten hozzánk való szeretetét felismerjük, és higgyünk abban. Sátán ezernyi csselfogással él, hogy e szeretet felismerését megakadályozza, s azt akarja elhitetni velünk, hogy hibáink és bűneink rettenetesek. Szerinte lehetetlen, hogy Isten az imáinkra figyeljen, hogy bennünket megáldjon, és

megmentsen. Önmagunkban valóban csak gyengeséget láthatunk, s nincs semmink, amivel jogot formálhatnánk Isten kegyelmére. Sátán erővel azt akarja velünk elhitetni, hogy hiába fáradozunk, jellemhibáinkat megváltoztatni úgysem tudjuk. Mikor Istenhez közeledünk, az ellenség a fülünkbe súgja: „Imádnak semmi értelme nincs, mert ilyen és ilyen gonoszságokat követtél el. Vajon nem vétkeztél-e Isten ellen, s nem cselekedtél-e saját lelkiismereted figyelmeztetése ellen?” Mi azonban mondhatjuk neki: „Jézus Krisztusnak, Isten Fiának vére megtisztít bennünket minden bűnünktől” (1Jn 1:7). Éppen akkor, amikor érezzük, hogy vétkeztünk, s ezért nem tudnánk imádkozni, akkor van itt a legfőbb ideje, hogy imádkozzunk. Lehet, hogy szégyenkezünk, és mélyen megalázottnak érezzük magunkat, mégis imádkoznunk és hinnünk kell. „Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik között első vagyok én” (1Tim 1:15). A bűnbocsánat és az Istennel való kiengesztelődés nem szolgálataink jutalma, nem érdemként adja Isten a bűnös embernek, hanem olyan ajándék, amely Krisztus szeplőtlen életszentségéből fakad. {HB 119.1}

Sohase akarjuk kisebbiteni bűneinket, ne igyekezzünk mentetetni, hanem tekintsünk úgy rájuk, mint 120ahogy Isten látja, ha mégoly nehéz is így tenni! Egyedül a Golgota tárhatja fel előttünk a bűn rettenetes súlyát. Ha önmagunknak kellene bűneinket hordoznunk, súly alatt összeroskadnánk. Krisztus, az ártatlan Bárány állt helyünkre, és hordozta bűneinket, noha minket illetve a büntetés. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1:9). Dicső igazság! — Ő eleget tesz saját törvényének, de igazságos és következetes marad. Mégis igazzá tesz mindenkit, aki Krisztusban hisz. „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vétkeit!? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban” (Mik 7:18). {HB 119.2}

És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól (Mt 6:13/a)

A bűnre való csábítás: kísértés. Ez azonban nem Istentől, hanem Sátántól és szívünk gonosz gondolataiból ered. „Az Isten gonoszszággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért” (Jak 1:13). {HB 120.1}

Sátán azért igyekszik bennünket megkísérteni, hogy jellemünk gonoszsága angyalok és emberek előtt nyilvánvalóvá váljék, s ezáltal ránk — mint jogos tulajdonára — igényt tarthasson. Zakariás jelképes jövendölésében Sátán Isten angyalának jobbán áll; vádolja Józsuát, a főpapot, akinek ruhája szennyes, és igyekszik megakadályozni azt a munkát, amelyet az angyal Józsuán végezni akar. Nagyszerűen mutatja mindez Sátán álláspontját a lelkekkel szemben, akiket Krisztus magához akar vonzani. Az ellenség először elcsábít, aztán pedig az egész világ előtt megvádol bennünket, hogy nem vagyunk méltók Isten szeretetére. De 121122az Úr így szólt Sátánnak: „Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é ez?” Józsuához pedig így szólt: „Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi

ruhákba öltöztetlek téged” (Zak 3:1-5). A végtelenül szerető Isten Lelkének drága ajándékait akarja bennünk kifejleszteni. Megengedi, hogy akadályokba ütközzünk, hogy viszontagságok, sőt üldözések érjenek, de nem azért, hogy átkunkra, hanem hogy áldásunkra szolgáljanak. Minden sikeresen kiállott kísértés és minden hőiesen legyőzött akadály újabb tapasztalattal gazdagít bennünket, és hozzájárul jellemünk fejlesztéséhez. A kísértésnek ellenálló lélek, Isten ereje által, ég és föld előtt nyilvánítja ki, hogy Jézus kegyelme életető erő. {HB 120.2}

Bár a kísértésektől nem kell megijednünk, még ha olyan nagyok is, mégis kérjük Istent, hogy őrizzen meg bennünket az olyan helyzettől, amelyben szívünk gonosz vágyai tévútra vezetnének. Amikor azt az imát mondjuk, amelyre Jézus tanított bennünket, átadjuk magunkat Isten vezetésének, és kérjük, hogy biztos utakon vigyen előre. Ha így, áhítattal könyörgünk, lehetetlen, hogy ugyanakkor a magunk választotta utakon haladjunk. Megvárjuk majd, hogy az Ő keze vezessen, és figyelünk, amikor azt mondja: „Ez az út, ezen járjatok” (Ésa 30:21). {HB 122.1}

Nem válik javunkra, ha habozunk, és mérlegeljük az előnyöket, amelyeket Sátán ajánlatai nyújthatnak nekünk. A bűn szerencsétlenségbe és becstelenségbe dönt minden egyes megtévedt lelket; elvakító, csábító ereje behízelt délibábokat fest, amivel lenyűgöz bennünket. Ha Sátán területére merészkedünk, többé nem vagyunk biztonságban, hatalmából nem menekülhetünk. Amennyire lehetséges, minden rést zárjunk el, amelyen át a kísértő hozzánk férhetne. {HB 122.2}

Ez az ima: „Ne vígy minket a kísértésbe” — ígéretet tartalmaz. Ha Istennek adjuk át magunkat, miénk az ígéret: „Hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1Kor 10:13). {HB 122.3}

A gonosz elleni egyedüli védelmünk az, ha Krisztus szívünkben lakozik — az Ő igaz szentségébe vetett hit által. A kísértésnek csak azért van felettünk hatalma, mert az önzés még mindig szívünkben él. Ha azonban Isten végtelen szeretetét megismertük, akkor az önzés gyűlöletes és visszataszító mivoltában tűnik majd fel előttünk; vágyakozni fogunk, hogy lelkünkben kiirtsuk. Miként Krisztust is megdicsőítette a Szentlélek, ugyanúgy nemesíti és győzi meg a mi szívünket is, olyannyira, hogy a kísértések erejüket veszítik, s Krisztus kegyelme átalakítja jellemünket. {HB 123.1}

Krisztus sohasem hagy el egyetlen lelket sem, akiért meghalt. Az ember a kísértések között elbukhat, és elhagyhatja Őt, de Krisztus sohasem fordul el azoktól, akikért a váltságdíjat saját életével fizette meg. Ha lelki szemeink látóképessége élesebb lenne, akkor láthatnánk a lelkeket, akik a gondok terhétől és a bánattól elkeseredve a halált kívánják. Azonban láthatnánk angyalokat is, akik ezeknek a megkísértett és az örvény szélén álló lelkeknek a segítségére sietnek, a démonokat elűzik, és védenek ismét biztos alapra

helyezik. E két sereg között vívott küzdelem éppoly valóságos, mint két földi hadsereg harca. E lelki harcok kimenetelétől függ örök sorsunk. {HB 123.2}

Ránk is vonatkoznak Üdvözítőnknek Péterhez intézett szavai: „Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited” (Lk 22:31, 32). Hála Istennek, Ő nem hagyott magunkra, mert „úgy szerette e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne,

124

el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Jó Atyánk nem hagy el bennünket, Isten és az ember ellenségével folytatott küzdelmünkben; „ímé — mondja — adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek” (Lk 10:19). Legyetek összeköttetésben az élő Istennel, akkor erősen fogja kezeteiket, és nem ereszti el. Ismerjétek fel Isten irántunk érzett szeretetét, és higgyetek abban! Majd meggyőződtek róla, hogy ez a végtelen szeretet áthatolhatatlan védőbástya, amelyen elakad Sátán minden terve és támadása. „Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos lészen” (Péld 18:10). {HB 123.3}

Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség (Mt 6:13/b)

Az Úr imájának utolsó mondata — csakúgy, mint az első — újból a mi mennyei Atyánkra mutat, akinek hatalma mindent felölel, s akinek neve: a Legdicsőbb. Az Üdvözítő a tanítványokra váró éveket nem olyannak látta, mint ahogy ők elképzelték — a világi gazdagság és dicsőség napsugaraiban —, hanem az emberi gyűlölet és az ördögi harag sötétségében. Előre látta, hogy a nemzetiségi viszály és nyugtalanság között tanítványai állandó veszedelemben élnek majd. Tudta, hogy tanítványai meglátják Jeruzsálem és a templom pusztulását is. Látniuk kell majd az istentisztelet megszűnését, s azt is, hogy Izrael hogyan szóródik szét és hányódik majd, mint egy elhagyott parton heverő roncs, szerte a népek között. Így szólt: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről.” „Mert nemzet támad nemzet ellen és ország ország ellen, és lesznek éhségek és döghalálok és földindulás mindenfelé. 125Mindez pedig a sok nyomorúságnak kezdete” (Mt 24:6-8). Krisztus követői ne féljenek attól, hogy reményük hiábavaló volt, vagy hogy Isten megfeledkezett a földről; mert a hatalom és a dicsőség mégis az Úré, akinek tervei feltartóztathatatlanul valósulnak meg. A tanítványokat ez az ima arra tanítja, hogy a gonosz uralmán és hatalmán túl az ő Urukra, Istenükre tekintsenek. Őreá, akinek országa és uralma mindenk felett áll, aki Atyjuk és Barátjuk örök időken át. {HB 124.1}

Jeruzsálem pusztulása előképe annak a pusztulásnak, amely az egész világot éri. A jövődölések, amelyek Jeruzsálem lerombolásakor részben teljesedtek, még inkább vonatkoznak az utolsó időkre. Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk; olyan válság áll előttünk, amelyet a világ még nem látott. Azonban mind a tanítványokra, mind reánk nézve becses az az ígéret, hogy Isten országa mindenk felett uralkodni fog.

Teremtőnk tartja kezében a bekövetkező események sorozatát. A mennyei Fenség felügyelete alatt áll úgy az egyes nemzetek sorsa, mint gyülekezetének ügye is. Az isteni Tanító — terve kivételére vonatkozólag — minden egyes eszközének azt mondja, amit mondott egykor Czírusnak: „Felöveztelek téged, bár nem ismertél” (Ésa 45:5). {HB 125.1}

Ezékiel próféta látomásában egy kéz jelent meg az angyal szárnya alatt; ez arra tanítja Isten szolgálóit, hogy Isten hatalma által munkájuk sikerrel jár. Akiket Isten követeiként használ fel, ne gondolják, hogy az Úr munkája csupán tőlük függ! Ne hordják halandó lények a munkáért való felelősség terhét, mert Isten nem alszik és nem szunnyad, hanem állandóan tervei keresztülvitelén munkálkodik. Ő viszi majd munkáját előbbre. Az istentelenek szándékát megghiúsítja, és megzavarja azok tanácsát, akik Isten népe ellen veszedelmet koholnak. A Mindenható, a seregek 126Ura a kérubok között trónol ma is, és megvédi gyermekeit a nemzetek minden viszálya és lázongása között. Az egek Ura, a mi Megváltónk, mérlegel minden kísértést, és örködik, mint ötvös az izzó érc fölött. Sőt, még ha a királyok erődítései el is pusztulnának, ha a haragnak nyilai átszúrnák is ellenségeinek szívét, Isten népe biztonságban él az Ő kezeiben. {HB 125.2}

„Óh Uram, tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön van, tied; ...a te kezében van mind az erősség, mind a birodalom; a te kezében van mindeneknek felmagasztaltatása megerősítettése” (1Krón 29:11, 12). {HB 126.1}

Fejezet 6 – Bíráló Helyett Mutass jó Példát!

Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek (Mt 7:1).

Az emberi törekvések, amelyekkel némelyek önerőből akarják elnyerni az üdvösséget, oda vezetnek, hogy egyesek emberi parancsolatokkal akarnak védekezni a bűn ellen. Mert amikor látják, hogy a törvényt betartani nem tudják, különböző szabályokat állítanak fel, amelyekkel magukat engedelmességre szeretnék kényszeríteni. Ezáltal azonban gondolataikat Istenről önmagukra terelik, az Isten és felebarátaik iránti szeretetük pedig kihál a szívükből. Az emberi intézkedések rendszere, számtalan követelményével, előreláthatóan odavezet, hogy mindazokat, akik ezeket a rendeleteket nem teljesítik, az előírt szabály alapján ítélik meg. Az önzés és kicsinyes bírálgatás légköre kiöl minden nemes és nagylelkű érzést, és arra készíti az embereket, hogy önző bírúk és kicsinyes felhánytorgatók legyenek. {HB 127.1}

A farizeusok ehhez a csoporthoz tartoztak. Istentiszteletük gyakorlásakor — saját gyengeségük tudatában — nem alázkodtak meg. Nem voltak hálásak istenadta, nagyszerű kiváltságaikért, sőt ellenkezőleg, lelki gögjük arra készítette őket, hogy beszéd tárgyuk az állandó önmagasztalás legyen: „én, az én érzéseim, az én ismereteim, ahogy én csinálom.” Saját álláspontjukat tekintették mások megítélésének 128zsinórmértékéül. Öngazságuk ruhájába öltözöttek léptek a bírói székbe, hogy másokat bíráljanak és ítéljenek. {HB 127.2}

Ugyanilyen lelkiület uralta jórészt a népet is. Beleavatkoztak lelkiismereti kérdésekbe, és olyan ügyekben is ítélték, amelyek kizárólag Istent és az egyént illették. Erre a szellemiségre és szokásra vonatkozóan mondta Jézus: „Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek!” {HB 128.1}

Ez ennyit jelent, hogy ne állítsátok magatokat mintaképül az emberek elé; a kötelességről alkotott felfogásokat, nézeteket és írásmagyarázatokat ne tartsátok mások elbírálásában mérvadónak; és szívetekben ne marasztaljátok el őket, ha elképzeléseiteket nem közelítik meg! Ne kritizáljatok másokat, ne kételkedjétek indítékaikban, és ne ítéljétek el őket! {HB 128.2}

„Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait” (1Kor 4:5). A szívekben olvasni nem tudunk, s mivel önmagunk is hibákkal vagyunk telve, nem vagyunk feljogosítva mások bírálgatására. A halandó emberek csak a látszat után ítélnék, Isten azonban ismeri cselekedeteink titkos indítékait. Ő gyengéd és részvételtjes; egyedül hivatott arra, hogy döntsön felettünk. {HB 128.3}

„Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki ítélisz: mert amiben mást megítélisz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat műveled, te aki ítélisz” (Róm 2:1). Akik másokat bírálják vagy elítélnék, önmagukat kárhoztatják, mert maguk is ugyanazt

cselekszik. Miközben másokat kárhozzátanak, önmaguk felett ítélik; Isten pedig szavukon fogja őket, s elfogadja az önmaguk ellen hozott ítéletet. Még ez a kifejezés — „mivel ugyanazokat míveled te, aki ítélsz” — sem vázolja elénk teljes mértékben annak a bűnnek a nagyságát, amikor az ember vakmerően bírálja és kárhozzátja felebarátját. {HB 128.4}

Jézus mondta: „Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?” (Mt 7:3).

Krisztus szavai az olyan embert szemléltetik, aki mások hibáit gyorsan észreveszi. Ha embertársa életében vagy jellemén sikerült valami foltot felfedeznie, a legnagyobb buzgalommal igyekszik azt terjeszteni. Jézus azt mondja, hogy az ilyen jellemvonás — a pellengérré állított ember hibájához hasonlítva — olyan, mint a gerenda a szálkához képest. A szeretet és türelem hiánya az, ha egy csekélységet felnagyítunk. {HB 129.1}

Akik még sosem tapasztalták a Krisztusnak való odaadást és türelmet, az Üdvözítő szeretetének enyhítő befolyását se nyilváníthatják ki életük által. Rossz színben tüntetik fel az evangélium szíves és barátságos szellemét, és sok drága léleknek okoznak sebet, akikért Jézus meghalt. Az Üdvözítő által említett hasonlat értelmében az, aki másokat elgáncsol és megszól, sokkal bűnösebb, mint az, akit hibáztat, mert elkövetett bűnéhez még büszkesége és gáncsoskodása is járul. {HB 129.2}

A tökéletes jellem egyedüli mintaképe: Krisztus. Aki tehát önmagát állítja mintaképül az emberek elé, az Krisztus helyére lép. Az Atya az ítélezést Fiára bízta (Jn 5:22), tehát az, aki mások indokait és eljárását bírálja, jogtalanul bitorolja Isten Fiának kiváltságát. Akik bírják és kritikusok akarnak lenni, az antikrisztus mellé állnak, „aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek, vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatva magát” (2Thess 2:4). {HB 129.3}

A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkület, amely a farizeusok rendjét jellemzi. Ahol a szeretet és a hit hiányzik, ott Krisztus sincs jelen; s ha az Ő jelenlétének napsugarai elhomályosulnak, semmiféle tevékenység vagy buzgalom nem helyettesítheti ezt a szeretetet. Csodálatos képességünk lehet azon a téren, hogy mások hibáit felfedezzük; ámde akiket ez a lelkület ural, azoknak mondja Jézus: „Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondold arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből.” Rendszerint az igazságtalanságok elkövetői az elsők, akik másokat jogtalansággal gyanúsítanak, s embertársaik kárhozzátásával igyekeznek saját hibáikat fedezni, vagy önmagukat mentetni. A bűn által jutott az ember a gonosz ismeretére; mihelyt az első emberpár vétkezett, egymást kezdték vádolni; így cselekszik az az ember, akit nem hat át Krisztus kegyelme. {HB 129.4}

Ha az emberek a kárhoztatásnak ezt a szellemét ápolják, nem elégszenek meg azzal, hogy embertársukat az általuk vélt hibákra figyelmeztessék, hanem ha szelíd eszközökkel nem bírhatják rá őket, hogy az ő felfogásukat kövessék, erőszakhoz folyamodnak. Amennyire csak lehet, kényszerítik felebarátaikat, hogy az ő elgondolásukat fogadják el. Így tettek Krisztus kortársai is; így tett az egyház is, ha kivesszett belőle Krisztus kegyelme. Ha a szeretet ereje eltűnt, az állam hatalmas karját vette igénybe alapelveinek megerősítésére, és hittételeinek elfogadtatására. Ebben rejlik minden vallást érintő törvény titka, innen erednek a vallási üldözések Ábeltől egészen napjainkig. Krisztus nem hajtja, hanem vonzza magához az embereket. Az egyetlen kényszer, amit alkalmaz: a készítő szeretet. Ha tehát az egyház világi hatalom támogatását keresi, nyilvánvaló, hogy nélküli Krisztus erejét, az isteni szeretetet. {HB 130.1}

A baj gyökere az egyes emberekben rejlik, a gyógyulásnak tehát itt kell megkezdődnie. Krisztus megparancsolja a vádolónak, hogy először a saját szeméből vegye ki 131a gerendát, szabaduljon meg a vádaskodó szellemtől, ismerje be és hagyja el saját bűneit, mielőtt másokat akar megjavítani! „Nem jó fa az, amely romlott gyümölcsöt terem” (Lk 6:43). A vádaskodásnak ez a szelleme rothadt gyümölcs, amely arról tanúskodik, hogy az egész fa romlott. Hasztalan önigazultságunkban jónak tartani önmagunkat, mert előbb szívünknek kell átalakulnia. Mielőtt másokat akarnánk megjavítani, ezt kell megtapasztalnunk, mert „a szívnek teljességéből szól a száj”. {HB 130.2}

Ha az életben egy lélek válságba kerül, s ti tanáccsal és figyelmeztetéssel akartok rajta segíteni, szavaitoknak csak akkor lehet jó hatása, ha példaadásotok és lelkületetek összhangban van azokkal. Jónak kell lennetek, még mielőtt jót cselekedhetnétek. Mindaddig nem gyakorolhattok senkire olyan hatást, amely jellemét átalakíthatja, amíg Krisztus kegyelme saját szíveteket meg nem alázta, meg nem tisztította, és meg nem lágyította. Ha pedig bennetek ez az átalakulás már végbement, akkor olyan természetes lesz, hogy mások áldására éljetez, mint a rózsabokornak, hogy illatozzék, és a szőlőtőnek, hogy gyümölcsöt terem. {HB 131.1}

Ha Krisztus bennetek „a dicsőség reménysége”, akkor nem mások figyelése és hibáik leleplezése után vágyakoztok. Ahelyett, hogy arra törekednétek, hogy másokat vádoljatok és elítéljetez, inkább segíteni, áldani és menteni akarjatok! Ha tévelygőkkel találkoztok, szívleljetez meg ezt a figyelmeztetést: „Ügyelj magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is” (Gal 6:1). Eszetekbe jut majd, hogy életetek útján milyen gyakran tévedtetek magatok is, és nehéz volt újra az egyenes útra térni, amikor elhagytátok. Semmi esetre sem taszítjátok majd testvéreteket még nagyobb sötétségbe, hanem szíves részvétellel figyelmeztetetez az őt környékező veszedelmekre. {HB 131.2}

Aki gyakran tekint fel a golgotai keresztre, és tudatában van annak, hogy az ő bűnei juttatták a Megváltót oda, az nem próbálkozik azzal, hogy bűneit felebarátjával összehasonlítsa. Nem ül be a bírói székbe, hogy embertársai felett ítélkezzék. Aki a golgotai

kereszt 132árnyékában halad, lehetetlen, hogy a vádaskodás és az önmagasztalás szellemét ápolja. {HB 131.3}

Csakis akkor vették ki a gerendát a szemetekből és lettetek alkalmassá mások megsegítésére, akkor közeledhettek hozzá és érinthetitek szívét, amikor érzitek, hogy saját éneteket, sőt egész életeteket is fel tudnátok áldozni, hogy egy megtévedt testvéreteken segítetek. Hibáztatással és szemrehányással még senkit sem lehetett a helyes útra téríteni. Sőt ellenkezőleg: ezáltal csak még távolabb űzték őket Krisztustól, mert szívüket elzárták a jobb meggyőződésük elől. Csak a szelíd, nyájas és megnyerő lélek mentheti meg a tévelygőket, és fedezheti el a bűnök sokaságát. Ha jellemetekben Krisztus jelleme nyilvánul meg, ez átalakító hatást gyakorol majd mindazokra, akikkel érintkeztek. Engedjétek, hogy Krisztus éljen bennetek napról napra! Ő pedig megmutatja általatok Igéjének teremő erejét — mint csendes, nyájas, meggyőző és hatalmas befolyást; amely a lelkeket a mi Urunk és Istenünk szépségének képmására alakítja. {HB 132.1}

Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek (Mt 7:6)

Jézus itt olyan emberekről beszél, akik nem vágyakoznak a bűn rabszolgaságából menekülni. A bűnösökkel és a bűnnel való állandó érintkezésük következtében jellemük oly mélyre süllyedt, hogy a gonoszhoz ragaszkodnak, s egyáltalán nem akarnak tőle elszakadni. Krisztus 133134szolgái ne akadályoztassák magukat azok által, akik az evangéliumot megvetik és nevetségessé teszik. {HB 132.2}

Az Üdvözítő sosem ment el részvétlenül a még oly mélyre, a bűn örvényébe süllyedt lélek mellett sem, ha az a becses mennyei igazságokat kész volt befogadni. A vámszedőkhöz, bukott asszonyokhoz intézett szava új életet jelentett számukra. Mária Magdolna, akiből hét ördögöt űzött ki, aki Jézus sírjától utolsónak távozott, volt az első, akit Ő a feltámadás reggelén üdvözölt. A tarsusi Saulból, az evangélium legelkeseredettebb ellenségéből lett Pál, Krisztus hűséges szolgája. A gyűlölködés és megvetés leple alatt, a bűn és a gonosz cselekedetek mögött is olyan lélek rejtőzhet, akit Krisztus kegyelme meg akar váltani, hogy koronáján kőként, igazgyöngyként ragyogjon. {HB 134.1}

Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek (Mt 7:7)

A Megváltó háromszoros ígérettel biztat a kérésre, nehogy a hitetlenkedésre, félreértésre és félremagyarázásra alkalmat adjon. Azt szeretné, ha mindazok, akik Istent keresik, hinnének is benne, ezért — akinek minden lehetséges — hozzáfűzi: „Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik.” Más feltételhez nem köti Isten ezeket az ígéreteket, minthogy kegyelmét éhezük, tanácsát kérjük és szeretete után vágyódjunk. {HB 134.2}

„Kérjétek!” A kéréssel bizonyítjuk, hogy felismertük ínségünket, s amennyiben hittel kértünk, meg is kapjuk kérésünket. Isten zálogul adta szavát, tehát bizonyosak lehetünk,

hogy megtartja ígését. Ha őszinte töredelemmel közeledünk hozzá, nem kell attól félnünk, hogy merészségnek tartja, ha ígérétenek teljesítését kérjük. {HB 134.3}

Ha azokat az 135áldásokat kéritek, amelyekre szükségetek van, hogy jellemeteket Krisztus képmására alakíthassátok át, akkor olyasmit kértek, ami összhangban áll Isten ígérétevel, tehát teljesíti is kéréseteket. Bűnös voltotok felismerése és tudata elégséges alap arra, hogy Isten kegyelmét kérhessétek. Hogy Isten elé járulhassatok, annak nem a ti szentségetek a feltétele, hanem az az óhaj, hogy megtisztítson benneteket minden bűntől és minden erkölcstelenségtől. Amit állandóan felhozhatunk Isten előtt, az nagy nyomorúságunk és végtelen gyámoltalanságunk; ezért szorulunk teljesen Isten megváltó hatalmára. {HB 134.4}

„Keressetek!” Ne csak Isten áldása után, hanem Isten után is sóvárogjatok! Ismerkedjete meg Istennel, és csendesedjete el! „Keressetek és találtok!” Isten keres titeket, s a ti iránta érzett vágyakozásotok: Lelkének vonzása. Engedjete a Lélek vonzásának! Krisztus — a megkísértettek, tévelygők s a hűtlenek Képviselője — arra törekszik, hogy őket önmagával közösségbe hozza. „Hogyha őt keresed, megtalálod” (1Krón 28:9). {HB 135.1}

„Zörgessetek!” Különleges meghívás folytán járulunk Istenhez. Ő már vár reánk, hogy bennünket fogadótermében üdvözölhessen. Az első tanítványok, Krisztus követői, nem elégedtek meg azzal, hogy útközben, rövid ideig vele beszélgessenek, hanem megkérdezték tőle: „Rabbi, hol lakol?... Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon” (Jn 1:39, 40). Ugyanígy juthatunk mi is a legbensőbb közösségbe és a legbizalmasabb kapcsolatba vele. „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az” (Zsolt 91:1). Kopogtassanak tehát a kegyelem ajtaján mindazok, akik Isten áldása után vágyakoznak, és mondják el meggyőződéssel: „Uram, te megígérted: aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik!” {HB 135.2}

Jézus a körülötte álló emberekre tekintett, s szívének 136egyetlen vágya az volt, hogy az egész sereg megismerje Isten kegyelmét és szeretetét. Egy éhes gyermeket állított képzeletben szemük elé — aki földi atyjától kenyeret kér —, hogy így értesse meg velük ínségüket, s azt, hogy Isten mindig kész kielégíteni hiányukat. „Avagy ki az az ember közületek, aki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad néki?” Jézus itt az atyai szívnek gyermeke iránt érzett természetes szeretetéről beszél, s így folytatja: „Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékot adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?!” Egyetlen szerető atya sem tudná éhes gyermekét elutasítani, ha kenyeret kérne tőle, az ember pedig Istenével szemben mégis bizalmatlan, és nem hiszi, hogy Isten meghallgatja gyermekei kérelmét. Elképzelhető lenne Istenről, hogy gondatlanul bánjon gyermekével, s kínozza, és csak azért csigázza, hogy végül is kiábrándítsa őt? Hogyan gondolhatjuk, hogy Isten csak ígéri az embernek a jó és tápláló eledelt, hogy azután követ adjon neki? {HB 135.3}

„Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik” (Lk 11:13). Isten helyettese a Szentlélek, a legnagyobb adomány. „Minden jó ajándék” benne foglaltatik, és a Teremtő Isten sem adhat ennél többet és jobbat. Ha az Úrhoz fohászkodunk, hogy legyen irgalmas irántunk ínségünkben, s hogy vezéreljen bennünket Szentlelke által, lehetetlen, hogy imánk elől elzárkózzék. Az előfordulhat esetleg, hogy a szülők elfordulnak éhező gyermeküktől, de Isten mindig meghallgatta a szükségben lévő és hozzá vágyakozó szív jajkiáltását. Csodálatosan gyengéden közli velünk szeretetét. Akik azért a komor napokon úgy vélik, hogy Isten megfeledkezett róluk, szívleljék meg Ésaías próféta üzenetét: „És szól Sion: Elhagyott az Úr 137engem, és rólam elfeledkezett az Úr. Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terölád el nem feledkezem. Imé az én markaimba metszettek fel téged” (Ésa 49:14-16). {HB 136.1}

Isten Igéjének minden egyes ígétét imánkba foglalhatjuk, amennyiben Isten adott szavára támaszkodunk. Bármilyen lelki áldást óhajtunk, kíváltságunk, hogy Jézus nevében kérjük. Egyszerű szavakkal, gyermeki hittel tárhatjuk fel Isten előtt szívünket. Amennyiben szükséges, táplálékért és ruházatért is könyöröghetünk hozzá; éppúgy, mint lelki ínségünkben az élet kenyerét és az igazság öltönyét is tőle kérjük. Mennyei Atyátok jól tudja, hogy nektek mindegyikre szükségetek van, s ezért felszólít benneteket, hogy jöjjetek és kérjétek. {HB 137.1}

Csak Jézus nevében nyerhetjük el mindezen áldásokat, hiszen Isten éppen azáltal akarja Fia nevét megdicsőíteni, hogy kínzó szükségleteinket kegyelmének kincstárából ingyen és bőkezűen kielégíti. {HB 137.2}

Ne feledjük azonban, hogy amikor Istenhez, mennyei Atyánkhoz fordulunk, akkor egyben elismerjük, hogy mi az Ő gyermekei vagyunk. Nem csak jóságában bízunk ezután, hanem mindenben alárendeljük magunkat akarátának — annak tudatában, hogy szeretete változhatatlan —, és átadjuk magunkat neki, hogy a ránk bízottakat végezzük. Jézus megígérte azoknak, akiknek megparancsolta, hogy először Isten országát és annak igazságát keressék: „Kérjétek és adatik néktek!” {HB 137.3}

Istené minden hatalom mennyen és földön, az Ő ajándékai viszont gyermekeinek a tulajdonát képezi. Ezek az adományok olyan értékesek, hogy csak a Megváltó drága vére által válhattak tulajdonunkká. Olyan adományok, amelyek a szív legtitkosabb vágyait is kielégítik, és mindörökké megmaradnak; mindazok tulajdonává válhatnak, 138akik kisgyermekként jönnek Istenhez. Tekintsétek Isten ígéréteit tulajdonotoknak, hivatkozzatok rájuk, mint adott szavára, s az örömök áradatát árasztja majd reátok. {HB 137.4}

Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal (Mt 7:12)

Embterársainkkal való bánásmódban mindig képzeljük magunkat az ő helyzetükbe: érzelmi világukba, nehézségeikbe, örömeikbe és szenvedéseikbe! Helyezkedjünk bele életkörülményeikbe, s azután úgy tegyünk velük, mint ahogy mi szeretnénk, hogy velünk bánjanak, ha az ő helyükben lennénk! {HB 138.1}

A becsületességnek ez a valódi szabálya. Ez egyenértékű a törvény kijelentésével: „Szeresd felebarátodat!” Ez a próféták tanításainak lényege és a Menny alapelve, s mindazokban kifejlődik, akik alkalmasakká váltak arra, hogy Istennel szent közösségben éljenek. {HB 138.2}

Ez az aranszabály az őszinte barátság alapelve; mindezt Krisztus élete és jelleme szemlélteti a leghívebben. A szelídség és szépség ragyogó sugarai áradtak szét Üdvözítőnk mindennapi életéből. Mily jószág sugárzott jelenlétéből! Ugyanez a lelkület nyilatkozik meg gyermekeiben is; akikben Krisztus lakozik, azokat mennyei légkör övezi. Tisztaságuk fehér ruhája Isten kertjének illatát árasztja; arcuk Krisztus világosságát sugározza, amely az elfáradtak és tévelygők ösvényét beragyogja. {HB 138.3}

Aki helyes fogalmat nyert a tökéletes jellemről, annak Krisztus részvétét és gyengédségét is ki kell nyilatkoztatnia. A kegyelem hatása lágyítja meg a szívet, megtisztítja, nemesíti érzelmeit, és mennyből fakadó gyengédséget kölcsönöz. {HB 138.4}

Ennek az aranszabálynak azonban még mélyebb jelentősége is van. Isten azt kívánja mindazoktól, akik gazdag kegyelme által sáfáraivá váltak, hogy a tudatlanságban és sötétben élő lelkeket olyan mértékben részesítsék a rájuk bízott javakból, mint amilyen mértékben ők maguk kívánnának részesedni azokból, ha a helyükben lennének. Pál apostol mondta: „Mind a görögöknek, mind a barbároknek, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok” (Róm 1:14). {HB 139.1}

Amennyivel többet tudtok Isten szeretetéről, s amennyivel gazdagabb kegyelemben részesültetek, mint e földön bármely elbukott s elvakult lélek, annyival vagytok adósaik. {HB 139.2}

Vonatkozik ez a földi élet javaira és áldásaira is. Ha több a vagyonunk, ez bennünket az aránylag kevésbé jómódúak adósaivá tesz. Ha vagyonosak vagyunk, vagy életünk kényelmesebb, akkor ez ünnepélyesen kötelez bennünket, hogy a betegekről, özvegyekről és árvákról gondoskodjunk, mint ahogy mi is szeretnénk, hogy ők gondoskodjanak rólunk ellenkező esetben. {HB 139.3}

Az itt lévő aranszabály ugyanazt az igazságot tanítja, mint a Hegyi Beszéd más részein: „Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek”. Amit mással cselekszünk — akár jó, akár rossz —, bizonyosan visszaszáll ránk, áldásként vagy átokként. Mert amit adunk, azt kapjuk vissza. Ha földi áldásokban részesítjük embertársainkat, ezek az áldások ugyanúgy térnek hozzánk vissza. Sőt a nyomorúság idején gyakran megnégyszereződve kapjuk vissza őket. Ezen kívül a jó cselekedeteket már ebben az életben is megjutalmazza az Úr,

szeretetének nagyobb arányú kiárasztása által. Ez a menny dicsőségének és kincseinek summája. Gonoszságunkért is megkapjuk a megérdemelt büntetést. Ha könnyelműen elkedvetlenítettünk és elítéltünk valakit, magunknak is ugyanazt az utat járjuk ki, amelyen másokat járattunk, s nekünk is át kell éreznünk mindazt a fájdalmat, amelyet részvétlenségünk, szeretetlenségünk által okoztunk. {HB 139.4}

Isten szeretete rendelte ezt így: Ő azt akarja, hogy meggyűljük keményszívűségünket, és szívünket kitárván abban Krisztus lakozhassék. Így a benne levő gonoszság átalakul, s ami átoknak látszott, áldássá válik. {HB 140.1}

Ennek az igazságnak az alapelve: a kereszténység alapelve. Ezt bármilyen módon megváltoztatni: csalás. A vallás, amely arra tanítja híveit, hogy kevésbé értékeljen lelkeket, akiket Krisztus annyira értékelt, hogy érettük életét áldozta, olyan vallás, amely érzéketlen az emberek ínsége, szenvedése és jogai iránt: így nem lehet igaz vallás. Ha a szegények, szenvedők és bűnösök jogaival mitsem törődünk, Krisztus árulói vagyunk. Olyan sokan veszik fel Krisztus nevét, de életükkel mégis megtagadják jellemét: ezért olyan erőtlén a kereszténység, és nincs hatása e világon. Az ilyen magatartás csak káromolja és megszentelteleníti az Úr nevét. {HB 140.2}

Az apostoli gyülekezetről tudjuk, hogy azokban a napokban, amelyet a feltámadt Üdvözítő dicsősége ragyogott be: „senki semmi marháját nem mondta magáénak.” „Mert szükölködő sem vala öközöttük senki.” „És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyoságot az Úr Jézus feltámadásáról; nagy kegyelem vala mindnyájukon.” „És minden nap egy akarattal kintartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel, dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel” (Acs 4:32, 34, 33; 2:46, 47).

Az eget-földet átkutathatjuk, s végül rájövünk, hogy Isten egyetlen igazságot sem nyilatkoztatott ki olyan hatalmasan, mint azt, hogy az ínségben élőket segítenünk kell. Ez a Krisztusban rejlő igazság. {HB 140.3}

Ha a Krisztus nevét vallók ennek az arany szabálynak elveit gyakorolják, akkor ugyanaz az erő kíséri majd az evangéliumot, mint az apostolok idejében. {HB 141.1}

Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz (Mt 7:14)

Krisztus korában Palesztina lakosai fallal körülvett városokban laktak, amelyek rendszerint hegyeken vagy halmokon terültek el. Meredek, sziklás utak vezettek fel a kapukhoz, amelyeket napnyugtakor bezártak. Az otthonaikba igyekvő utasoknak sietniük kellett, hogy még naplemente előtt odaérjenek. Aki későn jött, az az egész éjszakát a városon kívül tölthette. {HB 141.2}

Jézus az ilyen keskeny és meredek ösvénnyel ábrázolta hallgatóinak a hazafelé — a nyugodt otthonba — vezető utat, amellyel a keresztény életét ismertette. Az út, amelyet számotokra kijelöltem: szűk, rögös és nehéz a kapun átjutni, mert az arany szabály minden büszkeséget és önzést kizár. Van ugyan egy szélesebb út is, de annak vége kárhozat. Ha a lelki élet útját választjuk, akkor állandóan kapaszkodnunk kell felfelé, mert ez az út meredek. Kevés útítársatok lesz, mert a nagy tömeg a lefelé vezető utat választja. {HB 141.3}

A halál útján a legnagyobb kényelemmel haladhat az egész emberiség, minden világiasságával, haszonlesésével, büszkeségével, becstelenségével és erkölcsi züllöttségével. Ott szabad tér nyílik mindenféle véleménynek és tanításnak; bő alkalom kínálkozik mindenkinek, hogy saját hajlamait kövesse, s hogy azt cselekedje, amit önzése kíván. Keresni sem kell a kárhozat útját, mert a kapu tágas, az út széles, s minden megerőltetés nélkül haladhatunk rajta. {HB 141.4}

Ám az élethez vezető út keskeny, s a kapuja szűk. {HB 141.5}

Amíg valamely bűnös szenvedélyhez ragaszkodunk, mindaddig keskenynek találjuk ezt az utat. Ha az Úrnak útján akarunk haladni, le kell mondanunk saját útjainkról, akaratunkról, gonosz szokásainkról és életvezetésünkről. Aki Krisztusnak akar szolgálni, nem követi a világ felfogását, és nem állhat azzal azonos állásponton. A mennybe vezető út sokkal keskenyebb, semhogy rang vagy gazdagság elférnének rajta; keskenyebb, semhogy kielégíthetnénk a becsvágyat, amely az önző ént tekinti középpontnak. Sokkal meredekebb és sziklásabb, semhogy a kényelemhez ragaszkodók megmászhatnák. Munka, türelem, önmegtagadás, gáncs, a bűnösök ellentmondása volt Krisztus osztályrésze; nekünk mindezt szintén vállalnunk kell, ha valaha Isten országába akarunk jutni. {HB 142.1}

Mindebből azonban nem következik, hogy a felfelé vezető út mindig nehéz, a lefelé vezető út pedig mindig könnyű. A halál felé vezető úton mindenütt fájdalom, csalódás, bűnhődés és bánat sorakozik, amelyek mind megannyi figyelmeztetés, hogy ne menjünk tovább. Isten végtelen szeretete folyton megnehezíti az önfejük és könnyelműek öngyilkosságát; Sátán azonban természetesen kívánatossá teszi az utat, de mindez csak csalás. A kárhozat útja emésztő gonddal, fájdalommal és önváddal terhes. Kellemes dolognak látszhat a világi gög, becsvágy kielégítése, de a vége gond és fájdalom. A haszontalan tervek az élvezet legjobb kilátásaival és reménységével kecsegtetnek, azonban csakhamar tapasztaljuk, hogy az öröm méreggé válik, s életünk keserűvé; szertefoszlanak reményeink, amelyekkel saját énünket tettük középponttá. Bár a széles út bejáratát virágos kapu díszíti, az út maga mégis tövises. A bejáratnál tündöklő reménysugár a kétségbeesés homályává válik, s az a lélek, amely ezt az utat járja, a végtelen éj homályába süllyed. {HB 142.2}

„A hitetleneknek útja kemény”, ám a bölcsesség 143144 „útai gyönyörűséges utak, és minden ösvénye békesség” (Péld 13:15; 3:17). A Krisztus iránti engedelmisség minden

egyres megnyilvánulása, minden érette hozott önmegtágadás, minden békén elszenvedett fájdalom s a kísértések felett kivívott minden győzelem: a végső diadal dicsőségéhez vezető út. Aki Krisztust választja vezetőjének, az biztonságban halad; még a legnagyobb bűnös sem kerülhet útvesztőbe. Egyetlen remegő, kétségbeesett tévelygő sem fogja nélkülözni az útjára vetett szent és tiszta világosságot. Bár az út olyan keskeny és szent, hogy bűn nem fér el rajta, mégis mindenki számára van segítség, s egyetlen kétségbeesett léleknek sem kell így panaszkodnia: „Az Úr nem gondoskodik rólam!” {HB 142.3}

Lehet, hogy a felfelé vezető út rögös és meredek, jobbra-balra örvények tátonghatnak, esetleg útközben számos akadállyal kell megküzdenünk, s dolgoznunk kell akkor is, amikor már fáradtan vágyunk nyugalom után, vagy harcolnunk kell, amikor már erőnk elfogyott, és bízunk kell, amikor reményünk szertefoszlott: azonban Krisztus vezetésével biztosan elérünk a béke várva várt kikötőjébe. Ő előttünk haladt a sziklás úton, és egyengette számunkra. {HB 144.1}

Az életnek e meredek útján mindenütt fellelhetők az öröm forrásai, amelyek a bölcsesség útján haladó fáradt vándorokat felüdítik. Ők még a szenvedések közepette is vidáman kitartanak, mert Krisztus — akit lelkük szeret — láthatatlanul mellettük halad. Minden egyes felfelé vezető lépésnél határozottabban érzik kezének érintését, újabb és újabb sugarakat vetít ösvényükre a Láthatatlan, s dicsénekük mind magasabbra szárnyal. Így haladnak mindig feljebb és feljebb, míg dicshimnuszuk egyesül az Isten trónusa köré sereglett angyalok énekével. „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Péld 4:18). {HB 144.2}

Menjetek be a szoros kapun (Mt 7:13)

A megkésett utasnak sietnie kellett, ha napnyugta előtt a városba akart érní. Semmi sem vonhatta el a figyelmét útközben. Minden törekvése arra irányult, hogy a kapun bejusson. Hasonló törekvésnek kell megnyilvánulni a keresztény életében is a cél elérése érdekében — jelenti ki Jézus. „Megmutattam nektek azokat a jellembeli szépségeket, amelyek a valóságban országom dicsőségét alkotják. Mindez nem ígér nektek földi javakat, haszonleső uralmat, de mégis érdemes utána vágyakoznotok és törekednetek. Nem azért hívlak benneteket, hogy a világalomért harcoljatok velem. Ebből azonban nem következik, hogy nem kell harcolnotok és győznötök. Ellenkezőleg: azt parancsolom nektek, hogy küzdjétek és harcoljatok, hogy lelki országomba bejuthassatok!” {HB 145.1}

A keresztény élete folytonos harc és küzdelem. A győzelmet azonban emberi erővel nem vívhatja ki senki. A harctér az emberi szív. A megvívandó harc a legnagyobb, amit valaha ember vívott, s abból áll, hogy saját énünket átadjuk Isten akaratának, hogy szívünket Isten szeretete irányítsa. A test és vér kívánságából született régi természetünk nem örökölheti Isten országát. El kell hagyni régi útjainkat, örökölt hajlamainkat és eddigi szokásainkat. {HB 145.2}

Aki elhatározza, hogy belép ebbe a lelki országba, tapasztalni fogja, hogy felvonul ellene bűnös természete, minden erejével és szenvedélyével, felerősítve a sötétség birodalmának minden hatalmasságával. A haszonlesés és büszkeség minden ellen lázongani fog, ami őket 146bűnös színben tünteti fel. Rossz szokásainkat és helytelen kívánságainkat — amelyek lényünket uralják — nem tudjuk önerőnkől legyőzni; csak Urunkkal tudunk felülkerekedni hatalmas ellenségünkön, aki bennünket rabszolgaságban tart. Egyedül Isten segítségével győzhetünk. Jézus akarja, hogy uralkodjunk önmagunk, akaratumk és szokásaink felett, de beleegyezésünk és együttműködésünk nélkül nem segíthet rajtunk. Isten Lelke az embernek kölcsönzött képességek és erők által működik. Meg kell nyitnunk a szívünket Isten Lelke átfórmáló erejének; akaraterőnknek együtt kell működni Isten erejével. {HB 145.3}

Komoly ima és állandó megalázkodás nélkül nem vívhatjuk ki a diadalt. Akaratunkat ne kívülről kényszerítsék a mennyei erőkkel való együttműködésre, mindennek önként kell történnie. Ha lehetséges volna, hogy a Lélek befolyását százszoros mértékben reátok kényszerítsék, az sem kereszténnyé, sem a Menny alattvalóivá nem tenne benneteket. A gonosz vára ezzel nem győzhető le. Akaratunkat összhangba kell hoznunk Isten akaratával. Saját erőtökből képtelenek vagytok szándékaitokat, hajlamaitokat és kívánságaitokat Isten akaratának alárendelni, azonban ha készek vagytok engedelmeskedni, Isten segítségetekre jön: „Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak” (2Kor 10:5). Akkor hozzáláttok, hogy „félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségteket. Mert Isten az, aki munkálja benneteket mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből” (Fil 2:12, 13). {HB 146.1}

Krisztus szépsége és a menny dicsősége sok ember szívét vággyal tölti el, azonban visszariadnak azon feltételek teljesítésétől, amelyek alapján ezt a dicsőséget elérhetnék. Sokan járnak a széles úton olyanok, akik elégedetlenek, menekülni szeretnének a bűn rabszolgaságából, 147de saját erejükből igyekeznek bűnös szokásaik ellen küzdeni. Vágyakozva tekintenek a keskeny út és a szoros kapu felé, azonban az önző élvezetek, a világ szeretete, büszkeség és szentségtelen becsvágy válaszfalat emelnek köztük és a Megváltó között. Beismerik, hogy lelkükből minden titkos bálványt ki kellene irtaniuk, a bűnös élvezetek hajszolását abba kellene hagyniuk, a világias akadályokat félre kellene tenniük ahhoz, hogy a szoros kapun át beléphessenek. De a hajlamaiktól, élvezetektől elszakadni olyan áldozatot jelent számukra, amitől visszariadnak, így visszafordulnak. „Sokan... igyekeznek bemenni, és nem mehetnek” (Lk 13:24). Vágyakoznak az ajtó után, néhányszor meg is kísérlük, hogy elérjék, azonban nem maradnak meg állhatatosan törekvésük mellett. Nem határozták el, hogy megszerzik, bármibe kerüljön is. {HB 146.2}

A győzelem egyedüli reménye ránk nézve abban van, hogy akaratumkat alárendeljük Isten akaratának, és vele összhangban munkálkodunk óráról órára és napról napra. Nem juthatunk be Isten országába, ha olyanok maradunk, mint azelőtt voltunk. A

megszentelődésre csak úgy juthatunk, ha önünket megtagadjuk, és Krisztus lelkülete tölt el. A büszkeséget és az önhittséget keresztre kell feszítenünk. Képesek vagyunk-e a kívánt árat megfizetni? Készek vagyunk-e akaratunkat teljesen összehangolni Isten akaratával? Amíg minderre nem vagyunk készek, Isten megújító kegyelme nem nyilatkozhat meg bennünk. {HB 147.1}

A harc, amelyre vállalkoznunk kell, „a hitnek nemes harca”. „Amire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely énbennem hatalmasan munkálkodik” (Kol 1:29) — mondja Pál apostol. Jákób életének legfontosabb fordulópontján Istenhez imádkozott. Egyetlen gondolat foglalkoztatta: jellemének átalakulása. Azonban míg 148 Istenhez imádkozott, egy vélt ellenség támadt reá, és Jákób önvédelemből egész éjjel küzdött vele. Azonban lelkének szándékát még az életveszély sem változtatta meg. Mikor már ereje csökkent, az angyal felhasználta isteni hatalmát; Jákób ebből az érintésből felismerte, hogy kivel küzdött. Sérülten és tehetetlenül hullott az Üdvözítő kebelére, és áldását kérte. Nem engedte, hogy visszautasítsák, és kérését nem hagyta abba. Krisztus pedig teljesítette ennek a gyámoltalan, bűnbánó léleknek a kívánságát — ígéretéhez méltó módon (Ésa 27:5). Jákób határozottan kijelentette: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem” (1Móz 32:26).

A kitartásnak ilyen lelkületére éppen az készítette, akivel küzdött. Az Úrral küzdött, s Ő adta neki a győzelmet is, Ő változtatta át Jákób nevét Izraelre, mondván: „Küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél” (1Móz 32:28). Amiért Jákób saját erejével hiába küzdött, azt az önátadás és erős hit által elnyerte. „Az a győzedelem, amely legyőzte a világot: a mi hitünk” (1Jn 5:4). {HB 147.2}

Őrizkedjetez pedig a hamis prófétáktól (Mt 7:15)

Hamis tanítók támadnak majd, hogy benneteket a keskeny útról és a szoros kaputól eltérítsenek. Őrizkedjetez tőlük, mert — még ha juhok ruhájában járnak is — belül ragadozó farkasok. Jézus próbakövet is nyújt nekünk, amelynek segítségével a hamis tanítókat az igaziaktól megkülönböztethetjük: „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét?” {HB 148.1}

Nem azt mondja, hogy szép beszédeikről vagy fenséges hitvallásaikról ismerhetjük meg őket, hanem: Isten szava szerint kell őket elbírálnunk. „A tanításra és 149 bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, nincs nekik hajnaluk” (Ésa 8:20). Milyen üzenetet hirdetnek ezek a tanítók? Vajon Isten tiszteletére és félelmére ösztönöznek benneteket? Arra serkentenek benneteket, hogy törvényei hűséges megtartásával mutassátok ki iránta érzett szereteteket? Ha az emberek nem érzik az erkölcsi törvények súlyát és fontosságát, ha Isten parancsolatait könnyelműen veszik, ha csak a legkisebb törvények egyikét is megszegik, és az embereket arra tanítják, hogy ők is így cselekedjenek: az ilyenek a mennyben nem nyernek megtiszteltetést, s minden ilyen igényük jogosulatlan. Azt a munkát végzik, amit egykor a sötétség fejedelme — Isten ellensége — kezdett. Nem minden

ember Krisztusé, még ha nevét vallja és jelét hordja is. Sokan megszegyenülnek majd azok közül, akik Krisztus nevében tanítottak. „Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram, uram! Nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem ti gonosztevők” (Mt 7:22, 23). {HB 148.2}

Ezek az emberek azt hiszik, hogy ők a helyes úton haladnak, miközben helytelenül cselekszenek. Bár Krisztust Uruknak vallják, és hiszik, hogy az Ő nevében nagy dolgokat cselekszenek, mégis a gonosztságot munkálják. „Szerelmeskedő énekként veszik azokat ajkukra, szívük pedig nyereség után jár.” Aki Isten szavát hirdeti, az „olyan nékik, mint valamely szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedű; csak hallják beszédidet, de nem cselekszik azokat” (Ez 33:31, 32). {HB 149.1}

Ha azt állítjuk, hogy Krisztus tanítványai vagyunk, de nem követjük Őt, állításunk önmagában értéktelen. Az a Krisztusba vetett hit, amely lelkeket menthet meg, nem olyan, mint amelyet sokan színlelnek: „Higgyetek, 150higgyetek, és a törvényt nem kell megtartanotok!” — mondogatják. Ám az a hit, amely nem vezet engedelmességre, vakmerő elbizakodottság. János apostol így szól: „Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság” (1Jn 2:4). Senki se gondolja, hogy a különleges sors vagy bizonyos csodálatos megnyilatkozások igazolják véleménye, élete helyességét. Ha az emberek könnyelműen beszélnek Isten szaváról, és saját benyomásaikat, érzelmeiket és tapasztalataikat Isten Igéje fölé emelik, akkor tudhatjuk, hogy nincs bennük világosság. {HB 149.2}

Az engedelmesség: a tanítványság próbaköve. A törvénye betartása útján teszünk bizonyosságot állítólagos szeretetünk valódiságáról. Ha a szívünkbe fogadott tanok kiölik a bűnt, és lemosnak lelkünkről minden szennyet; ha az életszentség gyümölcsét termik, akkor feltehetjük, hogy e tanítások Istennek igazságai. Ha a jótékonyság, szívesség, gyengédség és részvét nyilatkozik meg életünkben; ha tiszta szívből örülünk a becsületes cselekedeteknek; ha nem magunkat, hanem Krisztust magasztaljuk — akkor tudhatjuk, hogy hitünk valódi hit. „Arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk” (1Jn 2:3). {HB 150.1}

Nem dőlt össze, mert kősziklára építettett (Mt 7:25)

Krisztus beszéde mélyen megindította a népet. Az igazság alapelveinek isteni szépsége és Jézus ünnepélyes figyelmeztetései úgy hatottak, mint Isten szava, amely szívüket vizsgálja. Szavai eddigi gondolataiknak és véleményeiknek a gyökeréig hatoltak, úgyhogy tanításának követése eddigi gondolkodásuk és életmódjuk tökéletes megváltoztatását jelentette. Ha ezt teszik, vallástanítóiktól 151152el kellett volna szakadniuk, s ennek következménye az egész épület — amit a rabbik nemzedékeken át emeltek — összeomlása lett volna. Ezért történt, hogy — bár szívesen meghallgatták — mégis olyan kevesen voltak, akik életük zsinórmértékéül elfogadták volna tanításait. {HB 150.2}

Jézus olyan példázattal fejezte be a Hegyi Beszédet, amely meglepő világossággal bizonyította, hogy az általa hirdetett elveket gyakorlatilag is meg kell valósítanunk. Az Üdvözítő körül szorongó tömegben sokan voltak, akik életüket a Galileai-tenger közelében töltötték. Amint a hegy lejtőjén ültek, jól láthatták a vízmosásokat, amelyeken át a víz a hegyekről utat tört a tóhoz. A nyár folyamán ezek a patakok részben teljesen kiapadtak, s csak száraz, homokos medrük volt látható. De az esős téli évszakban e medrek vadul rohanó áradattá váltak, s időnként a völgyeket elárasztva — útjukban feltartóztathatatlanul — mindent magukkal ragadtak. Ilyenkor számtalan olyan lakóház is romba dőlt, amelyet a lakosság nyáron látszólag az árterületen kívül épített. Álltak azonban a dombok tetején sziklára épített házak is. Hegyvidékeken a házakat általában sziklákra építették, s így hosszú évszázadokon át ellenálltak a viharoknak és a vizek áradatának. Ilyen épületeket azonban csak a legnagyobb gondnal és fáradsággal lehetett felépíteni. Sokkal megközelíthetlenebbek voltak, s ezért kényelmetlenebbek, mint a füves lapályon fekvők. Másrészt azonban, ha a sziklára épültek, vihar, áradat és felhőszakadás meg nem ingathatta azokat. {HB 152.1}

Jézus azt mondta, hogy aki beszédét elfogadja, s azt jellemének és egész életének alapjául tekinti, az hasonló ahhoz emberhez, aki házát a sziklára építette. Már évszázadokkal azelőtt megírta Ésaías próféta: „Istenünk beszéde mindörökké megmarad” (Ésa 40:8). Péter apostol pedig, évekkal a Hegyi Beszéd elhangzása után, a következőket 153füzi a próféta szavaihoz: „Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett” (1Pt 1:25). Egyedül Isten szava maradandó ezen a világon. Isten Igéje a legbiztosabb alap. „Az ég és a föld elmúlnak, de az beszédeim semmiképpen el nem múlnak” (Mt 24:35). {HB 152.2}

A Hegyi Beszédben kidomborodnak a törvény magasztos elvei és Isten jelleme. Aki ezeket az igéket elfogadja élete alapjául: az üdvösség Sziklájára épített. Ha az Igét befogadjuk, Krisztust fogadjuk be. Csakis azok építenek Őreá, akik ily módon fogadják el Krisztus szavát. „Más fundamentomot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus” (1Kor 3:11). „És nincsen senkiben másban idvesség, mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Apcs 4:12). Krisztus az Ige, Isten kinyilatkoztatása; jellemének, törvényének, szeretetének és életének megnyilatkozása az az alap, amelyre jellemünket felépíthetjük Isten országa számára. {HB 153.1}

Akkor építünk Krisztusra, ha Igéjére hallgatunk. Nem az az igaz ember, aki örül az igazságnak, hanem aki gyakorolja azt. Az életszentség nem az elragadtatás érzése, hanem az Isten iránti tökéletes odaadás következménye, s a mi mennyei Atyánk akaratának teljesítése. Amikor Izrael fiai az ígélet földjének határán táboroztak, nem volt elégséges, hogy az országot megismerték és Kánaánról énekeltek, mert ez nem segítette volna őket a dicső ország szőlőskertjeinek és olajfaligeteinek birtokbavételében. Csak úgy lehetett az övék, hogy elfoglalták; hogy valamennyi feltételnek eleget tettek; hogy Istenbe vetett élő hitük volt; s hogy ígéreteit magukra alkalmazták, s utasításainak engedelmeskedtek. {HB 153.2}

Az igaz vallás Krisztus parancsolatának cselekvéséből áll. Nem azért, hogy ezáltal Isten kegyelmét elnyerjük, hanem: viszontszeretetének, szeretetének érdemtelenül 154elfogadott ajándékaiért. Krisztus az emberek üdvösségét nem szóbeli vallomásaiktól, hanem a megszentelt élet cselekedeteiben megnyilatkozó hittől teszi függővé. Követőitől tetteket vár és nem csak beszédet, mert csupán a cselekedetek tökéletesbítik a jellemet. „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai” (Róm 8:14). Nem azok az Isten gyermekei, akiknek szívét a Lélek érinti, de csak néha engednek erejének, hanem azok, akiket Isten Lelke vezérel. {HB 153.3}

Krisztus követője akarsz lenni? Nem tudod, hogy miként kezdjed? Sötétségben vagy, és nem tudod, hogyan találhatod meg a világosságot? Kövesd azt a fényt, amelyet már kaptál! Határozd el, hogy Isten szavát követed, amennyire csak teheted! Krisztus ereje és egész élete Szavában rejlik. Ha hitben fogadod el az Írás szavát, ez erőt ad az engedelmességre. Ha a megismert világosságot követed, mind több világosságot nyerhetsz. Isten szavára építesz, tehát jellemed Krisztus jellemének képmására épül fel. {HB 154.1}

Krisztus az igazi fundamentum, az élő kő. Akik Őreá építenek, mindannyian részeseivé válnak életének. „Ti magatok is, mint élő kövek épüljete fel lelki házzá” (1Pét 2:5). „Akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Úrban” (Ef 2:21). A kövek az alappal eggyé válnak, mert ugyanaz az élet hatja át a nagy egészet. Ilyen épületnek a zivatar sem árthat, mert aki életét Istenhez kapcsolja, vele együtt mindent túlél. {HB 154.2}

Minden olyan épület azonban, amelynek nem Isten szava az alapja, romba dől. Akik Krisztus kortársaihoz hasonlóan emberi eszmékre, véleményekre, külsőségekre és emberek által elrendelt ceremóniákra, Krisztus kegyelmétől független érdemekre építik fel jellemük épületét, azok bizonytalan homokra építenek. A kísértések vadul 155156tovarohanó áradata magával ragadja a homokos talajt, s házát — mint egy roncsot — visszahagyja az idők árjának partján. {HB 154.3}

„Ezért így szól az Úr Isten: ...A jogosságot mérőkötéllé tevém, és az igazságot színelővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket” (Ésa 28:16, 17). {HB 156.1}

Azonban ma még az irgalom esedezik a bűnös érdekében: „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útaitokról! Hiszen miért hálnátok meg!” (Ezék 33:11). A megátalkodottakhoz szóló hang az Ő hangja, aki mikor a szeretett városra tekintett, fájalmában így kiáltott fel: „Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölöd a prófétákat, és megköved azokat, akik tehozzád küldetnek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaid, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok! Ímé pusztán hagyaték nektek a ti házatok” (Lk 13:34, 35). Jeruzsálem városa az egész világot szimbolizálta, a világot, amely kegyelmét elvetette és megutálta. Ti miattatok sírt, ti dacos szívek! Még

akkor is, amikor Jézus a hegyen könnyeit hullatta Jeruzsálem felett, a város megtérhetett volna, s ezáltal elkerülhette volna végzetét. Isten még kegyelmesen várakozott arra, hogy adományait elfogadják. Vonatkozik ez rád is, kedves Olvasóm. Krisztus még mindig szeretettel szól hozzád: „Ímé az ajtó előtt állok, és zörgetek, valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem” (Jel 3:20). „Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja” (2Kor 6:2). {HB 156.2}

Akik saját erejükben bíznak, a homokra építenek. Még nincs azonban késő, hogy a közelgő veszély elől meneküljete. Meneküljete a biztos sziklára, még mielőtt 157kitör a vihar! „Így szól az Úr Isten: Íme, Sionban egy követ tettem, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal.” „Térjete énhozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai.” „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbával támogatlak.” És „nem vallowok szégyent és gyalázatot soha örökké” (Ésa 28:16; 45:22; 41:10; 45:17). {HB 156.3}

Várva a Véget

